Landes-Regierungs-Blatt

für das

Krakauer Verwaltungsgebiet.

Jahrgang 1858.

Erste Abtheilung.

VI. Stück.

Ausgegeben und versendet am 20. April 1858.



DZIENNIK RZĄDU KRAJOWEGO

dla

Okręgu Administracyjnego Krakowskiego.

Rok 1858.

Oddział piérwszy.

Zeszyt VI.

Wydany i rozesłany dnia 20. Kwietnia 1858.

23.

Kaiserliches Patent vom 7. Februar 1858,

zur Einführung der Notariatsordnung vom 21. Mai 1855, Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 94*), in Galizien, dem Großherzogthume Krakau und der Bukowina, dann in Ungarn, Kroatien, Slawonien, Siebenbürgen und in der serbischen Wojwodschaft mit dem Temeser Banate.

Wir Franz Joseph der Erste,

von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich;

König von Hungarn und Böhmen, König der Lombardei und Venedigs, von Dalmatien, Kroatien, Slawonien, Galizien, Lodomerien und Illirien, König von Jerusalem ꝛc.; Erzherzog von Oesterreich; Großherzog von Toscana und Krakau; Herzog von Lothringen, von Salzburg, Steyer, Kärnthen, Krain und der Bukowina; Großfürst von Siebenbürgen; Markgraf von Mähren; Herzog von Ober- und Nieder-Schlesien, von Modena, Parma, Piacenza und Guastalla, von Auschwitz und Zator, von Teschen, Friaul, Ragusa und Zara; gefürsteter Graf von Habsburg und Tirol, von Kyburg, Görz und Gradiska; Fürst von Trient und Brixen; Markgraf von Ober- und Nieder-Lausitz und in Istrien; Graf von Hohenembs, Feldkirch, Bregenz, Sonnenberg ꝛc.; Herr von Triest, von Cattaro und auf der windischen Mark; Großwojwod der Wojwodschaft Serbien ꝛc. ꝛc.

haben, um der Bevölkerung Unserer nachbenannten Kronländer, nämlich der Königreiche Ungarn, Kroatien, Slawonien, Galizien und Lodomerien, des Großfürstenthumes Siebenbürgen, des Großherzogthumes Krakau, der serbischen Wojwodschaft und des Temeser Banats, dann des Herzogthumes Bukowina, in welchen das Notariatsinstitut theils noch gar nicht besteht, theils nicht nach österreichischen Gesetzen geregelt ist, die Vortheile desselben zu gewähren, und dasselbe mit den übrigen Theilen der Gesetzgebung in Uebereinstimmung zu bringen, für den Umfang dieser Kronländer, nach Vernehmung Unserer Minister und Anhörung Unseres Reichsrathes, beschlossen, wie folgt:

I.

In den genannten Kronländern wird die, zu Folge unseres Patentes vom 21. Mai 1855 Nr. 94 des Reichs-Gesetz-Blattes, in mehreren anderen Kronländern bereits bestehende Notariatsordnung mit den hier nachfolgenden Beschränkungen eingeführt.

Der Tag, an welchem ihre Wirksamkeit in den einzelnen Kronländern zu beginnen hat, wird von Unserem Justizminister nachträglich bekannt gemacht werden.

---

*) Siehe die im Anhange I zu dem kaiserlichen Patente vom 7. Februar 1858, (Nr. 23, Seite 74) enthaltene Notariatsordnung.

23.

Patent Cesarski z dnia 7. Lutego 1858,

dla zaprowadzenia ustawy notaryalnéj z dnia 21. Maja 1855, Dziennik Praw Państwa Nr. 94 *) w Galicyi, Księstwie Krakowskiém i na Bukowinie, niemniéj w Węgrzech, Kroacyi, Slawonii, Siedmiogrodzie i Województwie Serbskiem z Banatem Temeskim.

My Franciszek Józef piérwszy,

z Bożéj łaski Cesarz Austryjacki;

Król Węgierski i Czeski, Król Lombardyi i Wenecyi, Dalmacyi, Kroacyi, Slawonii, Galicyi, Lodomeryi i Illiryi, Król Jerozolimy i t. d.; Arcy-Książę Austryi; Wielki Książę Toskany i Krakowa; Książę Lotaryngii, Solnogrodu, Styryi, Karyntyi, Krainy i Bukowiny; Wielki Książę Siedmiogrodu; Margrabia Morawii; Książę Górnego i Dolnego Szląska, Modeny, Parmy, Piacency i Gwastalli, Oświęcima i Zatora, Cieszyna, Fryjulu, Raguzy i Zadry; Uksiążęcony Hrabia Habsburga i Tyrolu, Kiburga, Gorycyi i Gradyski; Książę Trydentu i Bryksenu; Margrabia Górnéj i Dolnéj Luzacyi i na Istryi; Hrabia Hohenembsu, Feldkirchu, Bregencu, Sonnenberga i t. d.; Pan Tryjestu, Kattary i na Marchii Windyjskiéj; Wielki Wojewoda Województwa Serbii i t. d. i t. d.

chcąc ludności Naszych niżéj pomienionych Krajów koronnych, mianowicie Królestw Węgier, Kroacyi, Slawonii, Galicyi i Lodomeryi, Wielkiego Księstwa Siedmiogrodu, Wielkiego Księstwa Krakowa, Województwa Serbskiego i Banatu Temeskiego, niemniéj Księstwa Bukowiny, w których instytucyja notaryatu poczęści wcale nie istnieje, poczęści wedle ustaw Austryjackich nie jest uregulowaną, zapewnić korzyści takowéj i pogodzić ją z innemi gałęziami prawodawstwa, postanowiliśmy w tychże Krajach koronnych, po zasiągnieniu zdania Naszych Ministrów i wysłuchaniu Naszéj Rady Państwa, co następuje.

I.

Ustawa notaryjalna, obowiązująca już w kilku innych Krajach koronnych w skutek Naszego Patentu z dnia 21. Maja 1855 Nr. 94 Dziennika Praw Państwa zaprowadza się w pomienionych Krajach koronnych z następującemi ograniczeniami.

Dzień, w którym działalność jéj rozpocznie się w pojedynczych Krajach koronnych, obwieszczony będzie później przez Naszego Ministra Sprawiedliwości.

---

*) Obacz w Dodatku I. do Cesarskiego Patentu z dnia 7. Lutego 1858 (Nr. 23, stronica 74) umieszczoną Ustawę notaryalną.

II.

Mit der Einführung dieser Notariatsordnung in dem Großherzogthume Krakau treten die daselbst über das Notariat bisher bestandenen Vorschriften außer Kraft.

Die dort bereits bestehenden Notare haben, um die Bestätigung in ihrem Amte zu erlangen, zu deren Ertheilung Unser Justizminister ermächtiget ist, zwar keine neue Prüfung abzulegen und keine höhere Caution, als sie bisher erlegten, zu leisten; diese Bestätigung ist ihnen aber nur dann zu ertheilen, wenn gehörig nachgewiesen sein wird, daß sie den zur Zeit ihrer Ernennung bestandenen gesetzlichen Vorschriften zur Erlangung einer Notarstelle nachgekommen sind, und daß ihnen kein in der neuen Notariatsordnung ausgesprochenes, in ihrer persönlichen Eigenschaft gelegenes Hinderniß entgegensteht. — Auch haben sie nach erhaltener Bestätigung in Betreff der Beeidigung, des Amtssiegels und ihrer Unterschrift den §§. 16 und 17 der Notariatsordnung vom 21. Mai 1855 zu entsprechen.

Durch diese Bestätigung erlangen dieselben das Befugniß, ihr Amt in der durch die neue Notariatsordnung bestimmten Ausdehnung auszuüben.

III.

Das Befugniß der in den übrigen Kronländern bestehenden Wechselnotare wird durch das gegenwärtige Gesetz nicht aufgehoben.

IV.

Rücksichtlich der, im §. 7 lit. b der Notariatsordnung vorgeschriebenen Prüfung zur Erlangung einer Notarstelle gestatten Wir, daß in Ungarn, Kroatien, Slawonien, der serbischen Wojwodschaft mit dem Temeser Banate und in Siebenbürgen, nicht nur diejenigen Bewerber, welche die Advocatenprüfung nach den gegenwärtig bestehenden Gesetzen abgelegt haben, sondern auch diejenigen Advocaten zur Bewerbung als befähiget anzusehen seien, welche die Advocatencensur zwar nur nach den früheren Gesetzen bestanden, sich jedoch der durch die Advocatenordnung vorgeschriebenen nachträglichen Prüfung aus den neuen Gesetzen unterzogen haben.

Uebrigens ermächtigen Wir Unsern Justizminister, in allen Kronländern, auf welche sich Unser gegenwärtiges Patent bezieht, für die Dauer von fünf Jahren, vom heutigen Tage an, denjenigen Bewerbern, welche zwar nicht die Advocaten- oder Notariats-Prüfung, wohl aber die Richteramts-Prüfung bestanden haben, die für diesen Fall zur Erlangung des Notariates im §. 7 der Notariatsordnung vorgeschriebene einjährige Notariatspraxis nachzusehen.

V.

In den Städten, wo das Notariat mit der Advocatur nicht vereinbar ist, liegt den zu einer Notarstelle ernannten Advocaten ob, binnen der ihnen anzuberaumenden Frist von drei Monaten die Advocatur zurückzulegen, widrigens die Ernennung zum Notar als erloschen anzusehen ist.

II.

Z zaprowadzeniem téjże ustawy notaryalnéj w Wielkiém Księstwie Krakowskiém tracą moc przepisy o notaryacie, które tam dotąd obowięzywały.

Urzędujący tamże notaryusze, chcąc uzyskać zatwierdzenie w swym urzędzie, do udzielenia którego umocowany jest Nasz Minister Sprawiedliwości, nie są wprawdzie obowiązani do składania nowego egzaminu i wyższéj kaucyi nad tę, którą dotąd złożyli; wszakże zatwierdzenie to wtenczas tylko ma im być udzielone, gdy należycie wykażą, iż zadosyć uczynili przepisom prawnym istniejącym w czasie ich nominacyi, potrzebnym do uzyskania posady notaryusza, i że im nie jest przeciwną żadna przeszkoda w ich osobistéj własności, wyrzeczona w nowéj ustawie notaryalnéj. — Dopełnić też winni po otrzymaném zatwierdzeniu §§. 16 i 17 Ustawy notaryalnéj z dnia 21. Maja 1855 względem zaprzysiężenia, pieczęci urzędowéj i ich podpisu.

W skutek tego zatwierdzenia uzyskują oni umocowanie do wykonywania swego urzędu w rozciągłości, ustanowionéj w nowéj ustawie notaryalnéj.

III.

Umocowania istniejących w innych Krajach koronnych notaryuszów wekslowych nie znoszą się niniejszą ustawą.

IV.

Co do examinu, przepisanego w §. 7 lit. *b* Ustawy notaryalnéj dla uzyskania posady notaryusza, pozwalamy, ażeby w Węgrzech, Kroacyi, Slawonii, Województwie Serbskiém z Banatem Temeskim, tudzież w Siedmiogrodzie, nie tylko tacy ubiegający się, którzy złożyli examin adwokacki wedle ustaw obecnie istniejących, ale nadto i ci adwokaci uważani byli za uzdolnionych do ubiegania się, którzy wprawdzie cenzurze adwokackiéj odpowiedzieli tylko wedle ustaw dawniejszych, poddali się wszakże późniéj examinowi z nowych ustaw, przepisanych ustawą o adwokatach.

Zresztą upoważniamy naszego Ministra Sprawiedliwości we wszystkich Krajach koronnych, do których się niniejszy Patent Nasz odnosi, na przeciąg lat pięciu, począwszy od dnia dzisiejszego, uwalniać od rocznéj praktyki notaryackiéj, przepisanéj na wypadek uzyskania notaryatu w §. 7 Ustawy notaryalnéj tych ubiegających się, którzy wprawdzie nie złożyli examinu na adwokata lub notaryusza, lecz examin na urząd sędziowski.

V.

W miastach, gdzie notaryat nie da się z adwokaturą połączyć, obowiązani są adwokaci, mianowani na posadę nataryusza, złożyć adwokaturę w trzechmiesięcznym terminie, który im wyznaczony będzie, w przeciwnym bowiem razie nominacyja na notaryusza uważaną będzie za upadłą.

VI.

In allen oben genannten Kronländern hat gleichzeitig mit der Notariatsordnung die Verordnung vom 11. October 1854, Nr. 266 des Reichs-Gesetz-Blattes *), über die zur Ausübung des Notariats erforderliche practische Prüfung und über die zur Zulassung zu dieser Prüfung erforderliche Geschäftspraxis in Wirksamkeit zu treten.

Hinsichtlich der, im §. 2 der Verordnung vom 11. October 1854 vorgeschriebenen Geschäftspraxis wird jedoch gestattet, daß Diejenigen, die sich vor Ablauf des ersten Jahres nach Beginn der Wirksamkeit derselben zur Ablegung der Prüfung melden, hiezu ausnahmsweise zuzulassen sind, wenn sie sich auch nicht bei einem Notar der Praxis gewiedmet haben, sobald sie nur eine zweijährige, während der Wirksamkeit des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches zurückgelegte Richteramts- oder Advocaturspraxis nachzuweisen vermögen.

VII.

Die Notare in Ungarn, Kroatien, Slawonien, der serbischen Wojwodschaft und dem Temeser Banate und in Siebenbürgen haben zur Unterscheidung von den dort bestehenden Orts- und Gemeindenotaren nicht nur den Titel „kaiserlich-königlicher öffentlicher Notar" zu führen, sondern auch ihrer Unterfertigung und ihrem Siegel das Kronland und den Sprengel des Gerichtshofes, wofür sie ernannt sind, nebst ihrem Wohnsitze beizufügen.

VIII.

Bis zur Organisirung der Notariatsarchive haben die Gerichtshöfe erster Instanz die Verrichtungen der Archive zu besorgen, zu welchem Ende der Vorsteher des Gerichtshofes einem der Räthe die Functionen des Archivsdirectors zu übertragen hat.

IX.

Auch die den Notariatskammern eingeräumten Amtshandlungen sind bis zu dem Zeitpuncte ihrer Organisirung von diesen Gerichtshöfen selbst vorzunehmen.

Die Beschlüsse in solchen Angelegenheiten sind bei denselben in Versammlungen zu fassen, welche aus demjenigen Rathe, welchem die Leitung des Archives übertragen ist, als Vorsitzenden, und noch zwei Räthen zu bestehen haben.

Befinden sich am Sitze des Gerichtshofes einige Notare, so ist, statt des einen Rathes, ein Notar der Berathung beizuziehen, dessen Wahl dem Vorsteher des Gerichtshofes zusteht.

X.

Die Zahl der Notare in den einzelnen Verwaltungsgebieten und die Amtssitze derselben werden durch eine besondere Verordnung festgesetzt.

---

*) Siehe Anhang II. zu dem kaiserlichen Patente vom 7. Februar 1858 (Nr. 23 des Landes-Regierungs-Blattes).

VI.

We wszystkich pomienionych wyżéj Krajach koronnych wejść ma w działalność, równocześnie z ustawą notaryalną, Rozporządzenie z dnia 11. Października 1854, Nr. 266 Dziennika Praw Państwa*), względem praktycznego examinu, wymaganego do wykonywania notaryatu tudzież względem aplikacyi, wymaganéj w przypuszczeniu do tego examinu.

Dozwala się wszakże co do aplikacyi, przepisanéj w §. 2 Rozporządzenia z dnia 11. Października 1854, ażeby ci, którzy się przed upływem piérwszego roku po rozpoczęciu działalności onegoż zgłoszą do złożenia examinu, przypuszczeni byli do niego wyjątkowo, chociaż nie oddawali się praktyce u notaryusza, jeźli tylko zdołają wykazać dwuletnią praktykę sądową lub adwokacką, odbytą podczas działalności powszechnéj księgi ustaw cywilnych.

VII.

Notaryusze w Węgrzech, Kroacyi, Slawonii, Województwie Serbskiém i Banacie Temeskim, tudzież w Siedmiogrodzie prowadzić będą dla różnicy od istniejących tam notaryuszów miejscowych i gminnych nietylko tytuł „Cesarsko Królewskiego publicznego notaryusza" ale nadto dodadzą do swego podpisu i pieczęci Kraj koronny i okrąg trybunału sądowego, dla którego są mianowani, wraz z swą siedzibą.

VIII.

Aż do uorganizowania archiwów notaryackich, obmyślą trybunały piérwszéj instancyi czynności archiwalne, którym to celem przełożony trybunału poleci jednemu z radców funkcyje dyrektora archiwum.

IX.

Również czynności urzędowe, przydzielone izbom notaryackim, przedsiębrane będą aż do chwili ich organizacyi przez też same trybunały sądowe.

Uchwały w sprawach takich będą u tychże stanowione w zgromadzeniach, złożonych z tego radcy, któremu polecone jest kierownictwo archiwum, jako prezydującego. i dwóch innych radców.

Jeżeli w siedzibie trybunału sądowego jest kilku notaryuszów, tedy w miejsce jednego radcy, wezwany ma być do obrady notaryusz, którego wybór przysłuża prezydującemu trybunału sądowego.

X.

Ilość notaryuszów w pojedynczych obrębach administracyjnych i ich urzędowe siedziby ustanowione będą szczególném rozporządzeniem.

*) Obacz Dodatek II. do Cesarskiego Patentu z dnia 7. Lutego 1858 (Nr. 23 Dziennika Rządu Krajowego).

XI.

Um jedoch auch dort, wo keine selbstständigen Notare bestellt, oder von den angestellten Notaren bestimmte Amtstage außer ihrem Amtssitze nicht abgehalten werden können, für die Verfassung von Urkunden zu sorgen, wird die Einrichtung getroffen werden, daß dieselben bei den Bezirksgerichten (Stuhlgerichten) errichtet werden können.

Diese Gerichte werden besonders bestimmt, und die Besorgung der Urkundenverfassung bei denselben wird durch eine eigene Vorschrift geregelt werden.

XII.

Unser Minister der Justiz ist mit dem Vollzuge des gegenwärtigen Patentes beauftragt.

Gegeben in Unserer kaiserlichen Haupt- und Residenzstadt Wien, am siebenten Februar im Eintausend Achthundert achtundfünfzigsten, Unserer Reiche im Zehnten Jahre.

Franz Joseph m. p.



Graf **Buol-Schauenstein** m. p. Graf **Nádasdy** m. p.

Auf Allerhöchste Anordnung:
Ransonnet m. p.

XI.

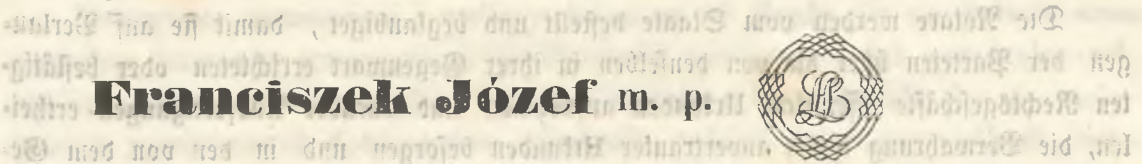
Chcąc atoli staranie o ułożenie dokumentów i na takie rozciągnąć miejsca, gdzie nie ma samodzielnych notaryuszów, lub gdzie ustanowieni notaryusze nie mogą odbywać w dniach wyznaczonych urzędowych czynności poza siedzibą swego urzędu, czyni się zarządzenie, ażeby takowe mogły być sporządzane u sądów powiatowych (sądów stolicowych).

Sądy te oznaczone będą szczegółowo, a postępowanie ich w układaniu dokumentów uregulowaném będzie właściwym przepisem.

XII.

Nasz Minister Sprawiedliwości poleconém sobie ma wykonanie niniejszego Patentu.

Dano w Naszém Cesarskiém mieście głównem i rezydencyjonalném Wiédniu, dnia siódmego Lutego roku tysiąc ośmset pięćdziesiątego ósmego, a panowania Naszego roku dziesiątego.



Franciszek Józef m. p.

Hrabia **Buol-Schauenstein** m. p. Hrabia **Nádasdy** m. p.

Z rozkazu Najwyższego:
Ransonnet m. p.

Anhang I
zu dem Kaiserlichen Patente vom 7. Februar 1858,
(Nr. 23 des Landes-Regierungs-Blattes).

Notariats-Ordnung
vom 21. Mai 1855 (Reichs-Gesetz-Blatt, Nr. 94).

Erstes Hauptstück.
Zweck des Institutes der Notare und Wirkung der Notariatsurkunden.

§. 1.

Die Notare werden vom Staate bestellt und beglaubiget, damit sie auf Verlangen der Parteien über die von denselben in ihrer Gegenwart errichteten oder bestätigten Rechtsgeschäfte öffentliche Urkunden aufnehmen und darüber Ausfertigungen ertheilen, die Verwahrung ihnen anvertrauter Urkunden besorgen und in den von dem Gesetze bestimmten Fällen über Thatsachen Beurkundungen ausstellen.

§. 2.

Die gesetzmäßig aufgenommenen Notariatsacte machen über dasjenige, worüber sie errichtet sind, vollen Beweis. Diese Beweiskraft kommt auch den von den Notaren ertheilten beglaubigten Ausfertigungen zu.

§. 3.

In wieferne zur Einbringung von Forderungen, welche durch Notariatsurkunden bewiesen sind, ein beschleunigtes gerichtliches Verfahren stattfinde, wird durch eine besondere Vorschrift bestimmt.

§. 4.

Notariatsurkunden, bei deren Errichtung oder Ausfertigung die von dem Gesetze als wesentlich vorgeschriebenen Förmlichkeiten nicht beobachtet worden sind, sind nicht als öffentliche Urkunden anzusehen. In wieferne sie doch als giltige Privaturkunden betrachtet werden können, oder die vor dem Notare geschehene Handlung eine rechtliche Wirkung habe, ist nach den allgemeinen gesetzlichen Bestimmungen zu beurtheilen.

§. 5.

In wieferne die Notare von den Gerichten als Commissäre zu verwenden sind, ist in dem dreizehenten Hauptstücke bestimmt.

§. 6.

Den Notaren wird nebst der in den §§. 1 und 5 bezeichneten Amtswirksamkeit auch gestattet, auf Verlangen der Parteien Privaturkunden und Eingaben außer Streit-

Dodatek I
do Cesarskiego Patentu z dnia 7. Lutego 1858,
(Nr. 23 Dziennika Rządu Krajowego).

Ustawa notaryalna
z dnia 21. Maja 1855 (Dziennik Praw Państwa, Nr. 94).

Rozdział piérwszy.

Cel instytucyi notaryuszów i moc dokumentów notaryalnych.

§. 1.

Notaryusze ustanowieni i uwierzytelnieni są od Rządu, by na żądanie stron względem interesów prawnych, w ich obecności zawiéranych lub potwierdzanych, publiczne dokumenta sporządzali i z nich wypisy aktu wydawali, by się zachowaniem powierzonych dokumentów zajmowali; tudzież, by w przypadkach, ustawą przepisanych, na dowód czynów poświadczenia wystawiali.

§. 2.

Akty notaryalne, stósownie do ustawy sporządzone, stanowią zupełny dowód co do przedmiotu, niemi objętego. Ta sama moc dowodu przysłuża także i wypisom uwierzytelnionym, przez notaryuszów wydanym.

§. 3.

Jak dalece dla ściągnienia wierzytelności udowodnionych przez dokumenta notaryalne, miejsce mieć będzie spieszne postępowanie sądowe, o tém wskaże przepis osobny.

§. 4.

Dokumenta notaryalne, przy których sporządzeniu lub wystawieniu nie były zachowane formalności, przez ustawę za istotne poczytane, nie będą za dokumenta publiczne uważane. O ile jednakże takowe za ważne dokumenta prywatne mogą być uważane, lub, o ile czynność przed notaryuszem zdziałana, ma moc prawną, ocenić należy wedle ustaw powszechnych.

§. 5.

Jak dalece sądy używać mogą notaryuszów jako komisarzy, o tém stanowi rozdział trzynasty.

§. 6.

Prócz czynności właściwéj, wskazanéj w §§. 1 i 5 dozwoloném sobie mają notaryusze, na żądanie stron sporządzać dokumenta prywatne i podania w spra-

sachen zur Ueberreichung bei was immer für Behörden zu verfassen. Sie sind jedoch bei der Besorgung dieser Geschäfte allen Pflichten beeideter Sachwalter unterworfen. Sie haben daher dieselben nach den bestehenden Gesetzen mit Redlichkeit, Fleiß und Genauigkeit zu versehen, sich insbesondere jeder Mitwirkung zu verbotenen oder Scheingeschäften und anderer Ränke, aller unnützen Vermehrung der Kosten und Behelligung der Behörden zu enthalten und den Parteien für jeden durch ihr Verschulden verursachten Schaden zu haften.

Alle Eingaben, welche sie verfassen, müssen von ihnen unterzeichnet werden.

Rücksichtlich ihrer Belohnung für solche Geschäfte und der Vergütung der damit verbundenen Auslagen sind die für die Advocatengebühren bestehenden Vorschriften zu beobachten.

Die Aufsicht und Disciplinargewalt über die Notare kommt auch in Beziehung auf diese Angelegenheiten den in dem zwölften Hauptstücke bezeichneten Behörden nach den daselbst gegebenen Bestimmungen zu.

Zweites Hauptstück.

Verleihung und Erlöschung der Notariatsbefugnisse.

§. 7.

Zur Erlangung einer Notariatsstelle wird erfordert, daß der Bewerber österreichischer Staatsbürger, vierundzwanzig Jahre alt, der christlichen Religion zugethan, der freien Verwaltung seines Vermögens fähig und von unbescholtenem Lebenswandel sei. Nebstdem muß derselbe:

a) der in dem Sprengel des Gerichtshofes erster Instanz, für welchen er angestellt werden will, üblichen Sprachen kundig sein, und

b) die Advocaten- oder Notariatsprüfung mit Erfolg bestanden haben. Die bestandene Prüfung zur Ausübung des Richteramtes eignet nur dann zum Notariate, wenn sich der Bewerber auch über eine Einjährige mit Erfolg zurückgelegte Notariatspraxis auszuweisen vermag.

§. 8.

Personen, welche wegen eines Verbrechens, eines aus Gewinnsucht entspringenden oder der öffentlichen Sittlichkeit zuwider laufenden Vergehens oder einer Uebertretung dieser Art schuldig erkannt, oder bloß wegen Unzulänglichkeit der Beweise freigesprochen worden sind, und Personen, welche wegen einer anderen Gesetzübertretung zu einer sechsmonatlichen oder noch längeren Freiheitsstrafe verurtheilt wurden, können ohne ausdrückliche Bewilligung Seiner Majestät nicht zum Notariate zugelassen werden.

§. 9.

Mit der Stelle eines Notars ist ein besoldetes Staatsamt niemals, die Advocatur aber nur auf dem Lande und in denjenigen Städten vereinbar, in welchen sich kein Landesgericht befindet.

wach niespornych, wystósowane do jakichbądź władz. Podejmując się atoli owych czynności, podlegają oni wszelkim obowiązkom rzeczników przysięgłych. Obowiązani są przeto sprawować je wedle ustaw obowiązujących z wszelką rzetelnością, pilnością i dokładnością, a mianowicie wystrzegać się wszelkiego podejmowania się interesów zakazanych lub pozornych, nie mniéj téż unikać innych podstępów, nie pomnażać niepotrzebnie kosztów, ani nagabywać władz; oraz odpowiedzialnymi są stronom za wszelką szkodę, przez winę swą im zrządzoną.

Wszelkie podania, które sporządzają, swém nazwiskiem podpisać muszą.

Co się tyczy nagrody za czynności takowe, tudzież zwrotu wydatków, z niemi połączonych, przestrzegać należy przepisów, moc mających, co do należytości adwokackich.

Nadzór i władzę dyscyplinarną nad notaryuszami także i względem tych czynności wykonywać będą władze, w dwunastym rozdziale wskazane, wedle postanowień, tamże podanych.

Rozdział drugi.

O nadaniu i wygaśnieniu upoważnień notaryuszów.

§. 7.

Do pozyskania posady notaryusza, trzeba, aby kandydat był obywatelem Państwa Austryjackiego, liczył lat dwadzieścia cztéry wieku, wyznawał religiją chrześcijańską, samowolnie zarządzał majątkiem swoim i wykazał obyczaje życia nieposzlakowanego. Oprócz tego musi

a) posiadać języki, używane w okręgu trybunału piérwszéj instancyi, w którym pragnie być ustanowionym, oraz

b) egzaminowanym być z skutkiem pomyślnym, na adwokata lub notaryusza. Egzamin, złożony celem wykonywania urzędu sędziowskiego, wtedy tylko czyni zdolnym do notaryatu, gdy kandydat wykazać się może także praktyką notaryacką jednoroczną, z dobrym skutkiem odbytą.

§. 8.

Osoby, które uznane zostały winnemi zbrodni, wykroczenia, z chciwości zysku pochodzącego lub publiczną obyczajność obrażającego, albo przestępstwa rodzaju takowego, nie mniéj téż, które uwolnionemi zostały jedynie dla niedostateczności dowodów, tudzież osoby, skazane za inne przestępstwo prawa na karę więzienia sześciu lub więcéj jeszcze miesięcy, nie mogą do notaryatu być przypuszczone, chyba za wyraźném pozwoleniem Najjaśniejszego Pana.

§. 9.

Z posadą notaryusza nie może żadną miarą połączonym być płatny urząd rządowy, adwokatura zaś tylko na prowincyi i w takich miastach, w których nie ma siedziby sąd krajowy.

Auch Handels-, Mäkler- und Commissionsgeschäfte, sowie alle Nebenbeschäftigungen, welche mit dem Berufe der Notare unvereinbar erscheinen, sind denselben untersagt.

Ob ein Notar zur Annahme von besoldeten Gemeinde- oder anderen öffentlichen Bedienstungen ermächtiget werden könne, hat über die von demselben zu erstattende Anzeige das Justizministerium über Einvernehmen des Obergerichtes von Fall zu Fall zu entscheiden.

§. 10.

Die Zahl der Notare, welche in jedem einzelnen Kronlande zu bestehen haben, und die Vertheilung derselben nach den Sprengeln der Gerichtshöfe erster Instanz wird durch besondere Vorschriften festgesetzt.

§. 11.

Die Amtswirksamkeit jedes Notars erstreckt sich auf den ganzen Sprengel des Gerichtshofes erster Instanz, für welchen er ernannt ist. Jedem Notar wird aber innerhalb dieses Sprengels, mit Rücksicht auf die Ortsverhältnisse und das Bedürfniß der Bevölkerung, ein bestimmter Amtssitz angewiesen, an welchem er seinen Aufenthalt zu nehmen hat. Keinem Notar ist es gestattet, außer diesem Orte für sich oder seine Gehilfen ein bleibendes Geschäftslocale zu halten.

Wenn es die Umstände erfordern, kann jedoch der Notar verpflichtet werden, außer seinem Amtssitze periodische Amtstage abzuhalten.

§. 12.

Die Ernennung der Notare steht dem Justizminister zu.

§. 13.

Zur Besetzung der Notarstellen ist in der Regel ein Concurs auszuschreiben und durch die Notariatskammer, in deren Bezirk die Stelle erlediget ist, bekannt zu machen. Im Falle jedoch die Concursausschreibung überflüssig erscheinen sollte, haben die Notariatskammer und die derselben vorgesetzten Gerichtsbehörden den Antrag hierüber dem Justizminister vorzulegen, welcher mit der Ernennung auch ohne Concursausschreibung und ohne Abforderung eines besonderen Vorschlages vorzugehen ermächtiget ist.

§. 14.

Die Gesuche um Verleihung von Notarstellen sind, mit den erforderlichen Belegen versehen, an die Notariatskammer zu richten. Beamte haben dieselben durch ihren Amtsvorsteher; Notariatscandidaten und Notare aus anderen Sprengeln durch die Notariatskammer, welcher sie unterstehen; Advocaturscandidaten und Advocaten durch ihre vorgesetzte Advocatenkammer und den Gerichtshof erster Instanz, in dessen Sprengel sich diese befindet, zu überreichen.

Nie wolno téż notaryuszom trudnić się czynnościami handlowemi, meklérskiemi i komisarnemi, równie jak wszelkiemi czynnościami ubocznemi, nie dającemi się pogodzić z powołaniem notaryuszów.

Czyli notaryusz upoważnionym być może do przyjęcia płatnéj służby w gminie, albo innéj służby publicznéj, o tém stanowić będzie Ministerstwo Sprawiedliwości w każdym poszczególnym przypadku z zasiągnieniem zdania sądu wyższego, na relacyję, przez notaryusza uczynioną.

§. 10.

Liczba notaryuszów, mających urzędować w każdym pojedynczym Kraju, tudzież rozkład ich wedle obrębów trybunałów piérwszéj instancyi, osobnemi przepisami ustanowionym będzie.

§. 11.

Zakres działalności każdego notaryusza rozciąga się na cały okrąg trybunału piérwszéj instancyi, dla którego zamianowanym jest. Każdemu wszelako notaryuszowi wyznaczoném będzie w okręgu jego, ze względem na stósunki miejscowe, równie jak potrzebę ludności, pewne siedlisko, w którém mieszkanie swe założyć ma. Żadnemu notaryuszowi nie będzie wolno oprócz tego miejsca utrzymywać stałéj kancelaryi dla siebie lub pomocników swoich. Gdzie zaś tego okoliczności wymagają, może notaryusz zobowiązanym być do peryjodycznego odbywania czynności dniami pewnemi zewnątrz siedliska swego urzędowego.

§. 12.

Mianowanie notaryuszów należy do Ministra Sprawiedliwości.

§. 13.

Do obsadzenia posad notaryuszowskich z reguły ma być konkurs rozpisany i przez Izbę notaryacką ogłoszony, w którego powiecie posada zawakowała. Gdyby zaś rozpisanie konkursu wydało się zbyteczném, powinny Izby notaryackie i przełożone nad takowemi władze sądowe uczynić w tym przedmiocie Ministrowi Sprawiedliwości przedstawienie, który poleconém sobie ma mianowanie nawet bez rozpisania konkursu i bez zażądania szczegółowéj ku temu propozycyi.

§. 14.

Prośby o udzielenie posady notaryuszowskiéj, zaopatrzone w potrzebne alegata, mają do Izby notaryackiéj być wystósowane. Urzędnicy podawać je będą przez swego przełożonego w urzędzie, kandydaci notaryatu i notaryusze innych okręgów, przez Izbę notaryacką, któréj podlegają kandydaci adwokatury i adwokaci przez swoję przełożoną Izbę adwokacką i trybunał piérwszéj instancyi, w którego okręgu się takowa znajduje.

§. 15.

Der Vorschlag zur Besetzung der erledigten Stelle ist von der Notariatskammer an den Gerichtshof erster Instanz zu erstatten, von diesem mit seinem Gutachten dem Oberlandesgerichte und von diesem auf gleiche Weise dem Justizminister vorzulegen.

§. 16.

Jedem neu ernannten Notar ist in seinem Ernennungsdecrete zu eröffnen, daß er die gesetzliche Caution nach den Vorschriften des nächsten Hauptstückes zu leisten und die Zeichnung des Siegels, dessen er sich in seinen Geschäften bedienen will, durch die Notariatskammer und den Gerichtshof erster Instanz dem Obergerichte zur Genehmigung vorzulegen habe.

Das Siegel muß den österreichischen Reichsadler, den Vor- und Zunamen des Notars, die Notariatseigenschaft, sowie den Namen des Ortes und Kronlandes enthalten, wo er seinen Wohnsitz hat.

§. 17.

Sobald die Genehmigung des Amtssiegels erfolgt und die Caution geleistet ist hat der Notar unter Ausweisung hierüber bei dem Oberlandesgerichte um seine Beeidigung anzusuchen, und zugleich die Unterschrift seines Vor- und Zunamens, mit Beifügung seiner Eigenschaft als Notar und des ihm angewiesenen Wohnsitzes und mit Beidrückung seines Amtssiegels, in so viel Exemplaren vorzulegen, daß davon sowohl in der Registratur des Obergerichtes als der Notariatskammer und aller Gerichte des Sprengels, für welchen er zum Notare ernannt ist, ein Exemplar niedergelegt werden kann.

§. 18.

Nach erfolgter Beeidigung ist dem Notar von dem Obergerichte hierüber die Bestätigung mit der Eröffnung zu ertheilen, daß er hiedurch zum Antritte seines Amtes befähiget sei. Die Ernennung und den Tag der erfolgten Eidesablegung hat das Obergericht in dem Kronlande kund zu machen, und sowohl dem Gerichtshofe erster Instanz und allen übrigen Gerichten erster Instanz in dem Sprengel desselben, als auch der Notariatskammer zur Eintragung des Ernannten in das Verzeichniß der Notare, unter Beilegung eines Exemplares seiner Unterschrift (§. 17), mitzutheilen.

§. 19.

Im Falle ein Notar an eine andere Stelle übersetzt wird, ist eine neuerliche Beeidigung desselben nicht nothwendig. Doch muß derselbe zur allfälligen Ergänzung seiner Caution und zur Vorlegung der Zeichnung seines neuen Amtssiegels angewiesen, und nachdem die Genehmigung hierüber erfolgt ist, die Anzeige dem Obergerichte erstattet werden, damit dasselbe den Zeitpunct, an welchem er von seinem bisherigen Amte auszutreten und seine neue Stelle anzutreten habe, bestimmen, und die Bekanntmachung hierüber auf die vorgeschriebene Weise (§. 18) erlassen könne.

§. 15.

Propozycyja do obsadzenia zawakowanéj posady przedstawioną będzie przez izbę notaryacką trybunałowi piérwszéj instancyi. który ją wraz z opiniją swą przedłoży wyższemu sądowi krajowemu, tenże zaś w podobny sposób Ministrowi Sprawiedliwości.

§. 16.

Każdemu nowo-zamianowanemu notaryuszowi w dekrecie nominacyi oznajmić należy, iż złożyć winien kaucyję, prawem przepisaną, wedle Postanowień następującego rozdziału, oraz przedłożyć rysunek pieczęci, jakiéj w czynnościach swych używać zamyśla, sądowi wyższemu do potwierdzenia, przez izbę notaryacką i trybunał piérwszej instancyi.

Pieczęć zawierać musi Orła Państwa Austryjackiego, imię i nazwisko notaryusza, charakter notaryuszowski, tudzież nazwisko miejsca i Kraju koronnego, w którym mieszkanie swoje założył.

§. 17.

Skoro nastąpi potwierdzenie pieczęci urzędowéj i kaucyja złożoną została, powinien notaryusz, z przedłożeniem wykazów w téj mierze, prosić sądu krajowego wyższego o odebranie od niego przysięgi, a zarazem przedłożyć podpis swego imienia i nazwiska, z dodaniem charakteru swego notaryuszowskiego i przekazanéj siedziby, jako téż z wyciśnieniem pieczęci swojéj w tylu exemplarzach, ile potrzeba, ażeby po jednym exemplarzu złożyć można w registraturze tak sądu wyższego, jak izby notaryackiéj, tudzież wszystkich sądów okręgu, dla którego jest notaryuszem mianowanym.

§. 18.

Po odebraniu przysięgi sąd wyższy wyda notaryuszowi na to potwierdzenie z oznajmieniem, iż uzdolnionym jest do rozpoczęcia urzędowania swego. Sąd wyższy ogłosi nominacyję, tudzież dzień, w którym przysięga złożoną została w Kraju koronnym, i zawiadomi o tém przy załączeniu jednego exemplarza podpisu jego (§. 17) tak trybunał piérwszéj instancyi i wszelkie inne sądy piérwszéj instancyi w okręgu jego, jako téż izbę notaryacką, celem zamieszczenia mianowanego w spisie notaryuszów.

§. 19.

Jeżeli notaryusz przeniesionym być chce na inne miejsce, nie ma potrzeby odbierać odeń na nowo przysięgi. Jednakże polecić mu należy, ażeby uzupełnił kaucyję, gdyby tam wyższą była, oraz by przedłożył rysunek swojéj nowéj pieczęci, a skoro tego potwierdzenie nastąpi, należy relacyję zrobić do sądu wyższego, ażeby tenże wyznaczył dzień, kiedy notaryusz z dotychczasowego urzędu wystąpić, a nową posadę swą objąć ma, tudzież by zarządzone być mogło ogłoszenie w téj mierze w sposób przepisany (§. 18).

§. 20.

Ein Notar, welcher binnen drei Monaten vom Tage der erfolgten Verständigung von seiner Ernennung, oder in der über sein Ansuchen erweiterten Frist den gesetzlichen Vorschriften nicht Genüge geleistet und seine Kanzlei an dem bestimmten Wohnsitze nicht eröffnet hat, ist so anzusehen, als ob er auf seine Ernennung Verzicht geleistet hätte.

§. 21.

Das Notariatsbefugniß erlischt:

1. In Folge der von dem Justizminister angenommenen Entsagung;

2. im Falle der Annahme eines mit dem Notariate unvereinbaren Amtes, der Advocatur, oder der ordentlichen Befugniß zu einem anderen der im §. 9 den Notaren untersagten Geschäfte;

3. durch den Verlust der österreichischen Staatsbürgerschaft;

4. wenn der Notar in der vorgeschriebenen Frist die geforderte neue Caution nicht leistet, oder die alte geschmälerte nicht ergänzt;

5. wenn er unter Curatel gesetzt wird oder in Concurs verfällt;

6. wenn er wegen eines Verbrechens, eines aus Gewinnsucht entspringenden oder der öffentlichen Sittlichkeit zuwider laufenden Vergehens, oder einer Uebertretung dieser Art schuldig erkannt, oder bloß wegen Unzulänglichkeit der Beweise freigesprochen; oder wenn er wegen einer anderen Gesetzübertretung zu einer wenigstens sechsmonatlichen Freiheitsstrafe verurtheilt wird.

Daß das Notariatsbefugniß erloschen sei, muß in den Fällen 2—6, sowie in dem Falle des §. 20, von dem Obergerichte unter Vorbehalt des Recurses an den Justizminister ausgesprochen werden. Jede Erlöschung ist nach eingetretener Rechtskraft des Ausspruches von dem Obergerichte dem Justizminister, wenn dieser nicht bereits davon Kenntniß hat, anzuzeigen, öffentlich kund zu machen und sowohl der Notariatskammer als allen Gerichtsbehörden in dem Sprengel des Gerichtshofes erster Instanz, in welchem der Notar angestellt war, bekannt zu machen.

§. 22.

In welchen Fällen ein Notar seines Amtes zu entsetzen und wie dabei zu verfahren ist, wird in den §§. 164—179 bestimmt.

Drittes Hauptstück.

Cautionslegung.

§. 23.

Die Caution wird für die Hauptstadt der Monarchie mit 8000 fl. Conventions-Münze; für die Städte, welche eine Bevölkerung von wenigstens 30.000 Einwohnern zählen, mit 5000 fl. Conventions-Münze; für andere Städte, wo ein Gerichtshof erster

§. 20.

Notaryusz, który w ciągu trzech miesięcy od dnia oznajmienia go o nominacyi, lub w ciągu terminu, na jego prośbę przedłużonego nie uczynił zadosyć przepisom prawnym i nie otworzył kancelaryi w siedzibie przeznaczonéj, uważanym być winien, jak gdyby zrzekł się mianowania swego.

§. 21.

Upoważnienie notaryusza gaśnie:

1. W skutek rezygnacyi, przyjętéj od Ministra Sprawiedliwości;

2. w razie przyjęcia urzędu, niezgodnego z notaryatem, adwokatury, lub prawnego upoważnienia do innéj czynności, żakazanéj notaryuszom w §. 9.

3. przez utratę obywatelstwa Austryjackiego;

4. jeżeli notaryusz w terminie przepisanym nie złożył żądanéj nowéj kaucyi, albo nie uzupełnił dawnéj uszczuplonéj;

5. jeżeli oddany został pod kuratelę lub w konkurs popadł;

6. jeżeli uznanym jest winnym zbrodni, lub wykroczenia, pochodzącego z chciwości zysku albo moralność publiczną obrażającego, albo téż przestępstwa tego rodzaju, lub téż uwolnionym został tylko dla niedostateczności dowodów; niemniéj, jeżeli z powodu innego przekroczenia prawa skazanym został na karę więzienia najmniéj miesięcy sześciu.

Że upoważnienie notaryusza zgasło, orzeczoném być musi w przypadkach 2—6, tudzież w przypadku §. 20, przez sąd wyższy, z zastrzeżeniem rekursu do Ministra Sprawiedliwości. O każdém wygaśnieniu powinien sąd wyższy po nastąpionéj prawomocności orzeczenia uczynić doniesienie Ministrowi Sprawiedliwości, jeżeli ten nie ma jeszcze o tém wiadomości, tudzież ogłosić takowe publicznie i oznajmić nie tylko izbie notaryackiéj ale też wszelkim władzom sądowym w obrębie trybunału piérwszéj instancyi, w którym notaryusz ustanowionym był.

§. 22.

W których przypadkach notaryusz z urzędu swego ma być złożonym, i jak przytém postępować należy, wskazaném jest w §§. 164—179.

Rozdział trzeci.

O złożeniu kaucyi.

§. 23.

Kaucyja ustanawia się dla głównego miasta Monarchii, na 8000 złr. monety konwencyjnéj; dla miast liczących najmniéj 30000 mieszkańców, na 5000 złtr. monety konwencyjnéj; dla innych miast, gdzie trybunał piérwszéj instancyi ma

Instanz seinen Sitz hat, mit 2000 fl. Conventions-Münze; für alle übrigen Orte mit 1000 fl. Conventions-Münze bemessen.

§. 24.

Die Caution kann in barem Gelde, oder in kaiserlich-österreichischen Staats-Schuldverschreibungen nach dem Börsecourse des Erlagstages, jedoch nicht über den Nennwerth berechnet, erlegt, oder durch eine pupillarmäßige Hypothek geleistet werden. Die Caution wird von der Notariatskammer geprüft, welche ihr Gutachten darüber an den Gerichtshof erster Instanz abzugeben hat. Ist die Caution von dem letzteren dem Gesetze entsprechend befunden worden, so hat derselbe dem Bewerber darüber die Bestätigung zu ertheilen.

§. 25.

Wenn ein Notar auf eine andere Stelle übersetzt wird, muß nicht nur für die etwa erforderliche Ergänzung der Caution gesorgt, sondern, im Falle die frühere Caution mit Beschränkung auf die dem Bewerber damals verliehene bestimmte Notarstelle geleistet worden sein sollte, auch deren Widmung für die neu verliehene Stelle auf solche Art sicher gestellt werden, daß dieselbe weder von anderen Pfandgläubigern, noch, wenn die Bestellung aus dem Vermögen eines Dritten erfolgt sein sollte, von diesem letzteren angefochten werden kann.

§. 26.

Die als Caution erlegten Staats-Schuldverschreibungen sind zu vinculiren, und ebenso wie die als Caution übergebenen baren Beträge und Hypothekarurkunden an die zur unmittelbaren Uebernahme gerichtlicher Depositen am Sitze der Notariatskammer bestimmte Casse abzugeben.

§. 27.

Die Caution dient zunächst als Pfand für alle Entschädigungsansprüche und Zahlungen, welche aus der Amtsführung des Notars entstehen. Für andere Forderungen kann sie nur unbeschadet dieser Bestimmung in Anspruch genommen werden.

§. 28.

Jede Notariatskammer hat ein Verzeichniß über alle von den Notaren ihres Sprengels geleisteten Cautionen zu führen und über deren ungeschmälerte Erhaltung zu wachen. Zu diesem Ende ist sie von jedem Erkenntniß, welches eine Schmälerung der Caution zur Folge haben kann, nach eingetretener Rechtskraft desselben durch das Gericht, bei welchem die Verhandlung gepflogen wurde, in Kenntniß zu setzen.

Sobald der Fall einer bevorstehenden Executionsführung auf die Caution oder einer Schmälerung derselben aus was immer für einem anderen Grunde eintritt, hat die Notariatskammer dem Gerichtshofe, wenn dieser nicht ohnehin davon in Kenntniß ist, die Anzeige zu machen, damit dem Notar eine Frist bestimmt werde, binnen welcher er die Forderung zu berichtigen, oder eine neue Caution zu leisten, oder die geschmälerte

siedzibę swoję, na 2000 złtr. monety konwencyjnéj; dla reszty innych miast, na 1000 złtr. monety konwencyjnéj.

§. 24.

Kaucyja złożoną być może w gotówce, albo w Cesarsko-Austryjackich zapisach długu, obliczonych wedle kursu giełdowego w dniu złożenia, wszakże nigdy wyżéj nad wartość nominalną, albo téż daną w hipotece, pupilarnie zabezpieczonéj. Kaucyja rozpoznaną być ma przez izbę notaryacką, która zdanie swe w téj mierze przedłożyć powinna trybunałowi piérwszéj instancyi. Jeżeli trybunał uzna kaucyję, zgodną z ustawą, winien ubiegającemu się wydać potwierdzenie na to.

§. 25.

Gdy notaryusz przeniesionym będzie na inną posadę, postarać się winien nie tylko o uzupełnienie kaucyi, gdzie tego potrzeba, lecz téż, jeżeli dawniejsza kaucyja złożoną była z ograniczeniem do posady, dawniéj mu udzielonéj, przeznaczenie toż zabezpieczoném być ma i dla posady nowo-nadanéj w ten sposób, ażeby takowa ani przez innych wierzycieli, prawo zastawu mających, ani téż w tym przypadku, kiedy kaucyja daną będzie z majątku osoby trzeciéj, przez tę nie mogła być unieważnioną.

§. 26.

Zapisy długu Państwa, na kaucyję dane, będą winkulowane i równie jak gotowizna lub dokumenta hipoteczne, na kaucyję złożone, powinny do kasy być oddane, przeznaczonéj do bezpośredniego przyjmowania depozytów sądowych w siedlisku izby notaryackiéj.

§. 27.

Kaucyja służyć ma przedewszystkiém jako zastaw na wynagrodzenie wszelkiéj szkody, jako téż na opłaty, pochodzące z urzędowych czynności notaryusza. Na zaspokojenie innych wierzytelności służyć może ona tylko, o ile przez to nienaruszoném zostaje przeznaczenie takowe.

§. 28.

Każda izba notaryacka prowadzić będzie spis wszystkich kaucyj, złożonych przez notaryuszów jéj obrębu, oraz czuwać nad utrzymaniem onychże w stanie nieuszczuplonym. Tym końcem zawiadomioną być powinna o każdém orzeczeniu, mogącém pociągać za sobą uszczuplenie kaucyi, przez sąd, w którym się sprawa toczyła, jak tylko prawomocność onegoż nastąpi.

Skoro się wydarzy przypadek, iżby kaucyja pod exekucyję miała być podciągniętą lub z jakiegobądź innego powodu uszczuploną, izba notaryacka winna uczynić o tém relacyję do trybunału, jeżeli ten już bez tego nie ma o tém wiadomości, by notaryuszowi wyznaczony był termin, w którym albo pretensyję ma zaspokoić, albo nową kaucyję złożyć, albo uszczuploną uzupełnić. Jeżeli tego

zu ergänzen hat. Wenn es die Umstände erfordern, ist zugleich wegen Suspendirung eines solchen Notars die Anzeige an den Gerichtshof zu erstatten (§. 180). In jedem Falle kann ein Gläubiger, welcher auf die Caution ein Pfandrecht für eine Forderung erlangt hat, die nicht unter jene gehört, zu deren Sicherstellung die Caution bestimmt ist (§. 27), nur unter Beobachtung der in den §§. 31—33 enthaltenen Vorschriften aus der Caution seine Befriedigung erhalten.

§. 29.

Aus der Caution sind im Falle eines Concurses, dem §. 27 gemäß, vor Allem jene Ansprüche, zu deren Deckung dieselbe bestellt wurde, zu befriedigen. Der Berechtigte ist daher, so weit er bloß aus der Caution seine Befriedigung sucht, nicht verbunden, sich in die Concursverhandlung einzulassen, sondern kann seinen Anspruch außerhalb derselben bei dem Gerichtshofe erster Instanz, in dessen Sprengel der Notar angestellt ist, geltend machen. Doch müssen alle Schritte hiezu gegen den Massavertreter gerichtet werden.

§. 30.

Wenn ein Notar stirbt, seines Amtes entsetzt, oder wenn sein Amt aus anderen Gründen für erloschen erklärt wird, so kann die Bewilligung zur Zurückstellung der als Caution erlegten Gelder, Staats-Schuldverschreibungen oder Hypothekarurkunden, und die erforderliche Devinculirungs- oder Löschungserklärung, dem Eigenthümer oder dessen Erben nur von dem Gerichtshofe erster Instanz ertheilt werden.

§. 31.

Ehe jedoch diese Bewilligung ertheilt wird, muß die Notariatskammer, in deren Bezirk der Notar zuletzt sein Amt ausgeübt hat, sowohl in diesem Bezirke, als, wenn der Notar früher in dem Bezirke einer anderen Kammer bestellt gewesen sein sollte, auch in dem letzteren durch ein Edict, welches dreimal der Amtszeitung des Kronlandes einzuschalten ist, den Fall mit der Aufforderung zur allgemeinen Kenntniß bringen, daß Diejenigen, welche Ansprüche auf Befriedigung aus der Caution zu haben behaupten, dieselben binnen sechs Monaten bei ihr anzumelden haben, widrigen Falles nach Verlauf dieser Frist die Zurückstellung der Caution erfolgen würde. Zugleich sind Diejenigen, welche bereits ein specielles Pfandrecht auf die Caution erworben haben (§. 28), insbesondere von dieser Aufforderung zu verständigen

§. 32.

Ueber die angemeldeten Forderungen ist bei der Notariatskammer die mündliche Vernehmung der Betheiligten einzuleiten, und wenn kein Streit obwaltet, die Befriedigung der anerkannten Forderungen im gütlichen Wege zu bewirken. Im Falle jedoch Einwendungen erhoben werden, über welche keine Ausgleichung zu Stande kommt, hat die Notariatskammer alle Anmeldungen mit Beifügung ihres Gutachtens, in wie weit allen-

okoliczności wymagają, należy oraz względem suspendowania notaryusza takowego relacyję uczynić do trybunału (§. 180). W każdym razie, gdy wierzyciel na kaucyi prawo zastawu pozyskał dla wierzytelności swojéj, nie należącéj do rzędu tych, na których zabezpieczenie kaucyja jest przeznaczona (§. 27), takowy nie inaczéj otrzymać może zaspokojenie swoje z kaucyi, jak tylko z przestrzeganiem przepisów, w §§. 31—33 zawartych.

§. 29.

W razie konkursu, należy z kaucyi, stósownie do §. 27 najpierw zaspokoić te pretensyje, dla ktorych pokrycia takowa ustanowioną była. Prawo mający zatém, o ile poszukuje zaspokojenia swego jedynie tylko na kaucyi, nie jest obowiązanym, poddać się pod rozprawę konkursową, lecz może prawa swego zewnątrz téjże poszukiwać przed trybunałem piérwszéj instancyi, w którego okręgu notaryusz jest ustanowiony. Atoliż wszelkie kroki w téj mierze przeciw zastępcy masy wystósowane być winny.

§. 30.

Kiedy notaryusz umrze, z urzędu złożonym będzie, lub urząd jego z innego powodu za wygasły ogłoszonym zostanie, naówczas tylko trybunał piérwszéj instancyi wydać może spadkobiercy jego lub właścicielowi pozwolenie zwrotu złożonych na kaucyję pieniędzy, obligacyj rządowych lub dokumentów hipotecznych oraz orzeczenie dewinkulacyi lub wykreślenia.

§. 31.

Wszakże nim rzeczone pozwolenie udzieloném zostanie, obowiązaną jest izba notaryacka, w któréj obrębie ostatniemi czasy notaryusz pełnił urząd swój, nie tylko w tym obrębie, ale téż, jeżeli notaryusz przedtém w obrębie innéj izby był ustanowionym, nawet i w owym dawniejszym, podać przypadek ten do powszechnéj wiadomości edyktem, zamieszczonym po trzykroć w gazecie urzędowéj Kraju koronnego, z tém zawezwaniem, ażeby ci, którzy mniemają mieć prawo do zaspokojenia z kaucyi, takowe w ciągu sześciu miesięcy u niéj zameldowali, inaczéj bowiem po upływie tego terminu zwrot kaucyi nastąpi. Równocześnie należy osobno o tém zawezwaniu zawiadomić tych, którzy już specyjalne pozyskali prawo zastawu do kaucyi (§. 28).

§. 32.

Co się tyczy ogłoszonych pretensyj, obowiązaną jest izba notaryacka wysłuchać ustnie strony interesowane, a gdy nie stoi żaden spór na przeszkodzie, starać się zaspokoić uznane pretensyje na drodze dobrowolnéj. Jeżeli jednak wytoczono zarzuty, których zagodzenie nie nastąpiło, izba notaryacka obowiązaną będzie wszelkie zgłoszenia wraz z opiniją, jak dalece pomimo takowych

falls ungeachtet derselben mit der Zurückstellung der Caution vorgegangen werden könne, dem Gerichtshofe zur Einleitung des geeigneten Verfahrens (§§. 116, 175) vorzulegen.

§. 33.

Ist die Caution nicht hinreichend, um alle angemeldeten Forderungen zu berichtigen, so sind die Forderungen aller Derjenigen, welche nicht schon insbesondere ein Pfandrecht darauf erwirkt haben (§. 28), verhältnißmäßig daraus zu befriedigen. Alle übrigen Gläubiger, für welche nach §. 27 die Caution nicht bestimmt ist, können, obgleich sie ein Pfandrecht erlangt haben, nur aus dem sich ergebenden Ueberschusse ihre Befriedigung erhalten.

Durch die Versäumung der Anmeldung verliert der Gläubiger zwar das Vorrecht auf die Caution, aber nicht die Forderung selbst.

Viertes Hauptstück.

Allgemeine Bestimmungen über die Ausübung des Amtes der Notare.

§. 34.

Der Notar darf (§. 11) sein Amt nur innerhalb des Sprengels des Gerichtshofes erster Instanz ausüben, für welchen er bestellt ist. Ein von ihm außer diesem Sprengel aufgenommener Act wird (§. 4) nicht als öffentliche Urkunde angesehen.

Innerhalb des ihm angewiesenen Sprengels ist er jedoch zur Ausübung seines Amtes ohne Unterschied des Wohnsitzes der ersuchenden Partei berechtiget.

§. 35.

Ein neu ernannter Notar darf sein Amt nicht vor Ablegung des vorgeschriebenen Eides ausüben; ein Notar aber, welcher an eine andere Stelle übersetzt wird, nicht eher, als bis er zur Uebernahme seiner neuen Stelle für berechtiget erklärt ist (§§. 18, 19). Eben so wenig kann ein Notar sein Amt mit Wirksamkeit fortsetzen, nachdem ihm bekannt gemacht ist, daß dasselbe erloschen, oder daß er von demselben suspendirt sei. Ein gegen diese Vorschrift aufgenommener Act hat nicht die Kraft einer öffentlichen Urkunde.

§. 36.

Ein Notar darf weder eine Verhandlung vornehmen, noch einen Act aufnehmen, bei welchem er selbst, seine Ehegattin, oder eine Person betheiliget ist, welche mit ihm in auf- oder absteigender Linie verwandt oder verschwägert, sein Geschwisterkind oder noch näher mit ihm verwandt oder in gleichem Grade verschwägert ist; oder welche zu ihm in dem Verhältnisse von Wahl-Eltern oder -Kindern oder als Mündel oder Pflegebefohlener steht, oder wenn der Act irgend eine Verfügung zu seinen Gunsten oder zu Gunsten solcher Personen enthalten soll.

kaucyja zwróconą być mogła, przedłożyć trybunałowi dla wyprowadzenia odpowiedniego postępowania (§§. 116, 175).

§. 33.

Gdy kaucyja nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich pretensyj zgłoszonych, tedy pretensyje tych, którzy nie pozyskali jeszcze specyjalnie prawa zastawu na niéj (§. 28), stósunkowo z niéj zaspokojeni być mają. Wszyscy inni wierzyciele, dla których wedle §. 27 kaucyja nie jest przeznaczoną, chociażby uzyskali prawo zastawu, otrzymać mogą zaspokojenie swoje, tylko z ukazującéj się przewyżki.

Przez zaniedbania zgłoszenia wierzyciel utraca wprawdzie prawo pierwszeństwa do kaucyi, nie zaś wierzytelność samą.

Rozdział czwarty.

Ogólne Postanowienia o wykonywaniu urzędu notaryuszów.

§. 34.

Notaryusz wykonywać może swój urząd (§. 11) tylko w okręgu trybunału piérwszéj instancyi, dla którego ustanowionym jest. Akt okrom tego okręgu przezeń sporządzony (§. 4), nie będzie za dokument publiczny uważany.

Wewnątrz przydzielonego mu obrębu upoważnionym jest atoli pełnić urząd swój bez różnicy zamieszkania strony doń się udającéj.

§. 35.

Nowo-mianowany notaryusz nie może pełnić urzędu swego przed złożeniem przepisanéj przysięgi; notaryusz zaś, na inną posadę przeniesiony dopóty, dopóki nie jest upoważnionym do objęcia nowéj posady swéj (§§. 18, 19). Niemniéj téż nie może notaryusz wykonywać daléj urzędu swego ze skutkiem prawnym, skoro mu ogłoszono, iż takowy wygasł, lub że w sprawowaniu onegoż suspendowanym jest. Akt, w brew niniejszemu przepisowi sporządzony nie ma mocy dokumentu publicznego.

§. 36.

Notaryusz nie może ani przedsiębrać rozprawy, ani téż aktu sporządzać, przy którym interesowanym jest on sam, małżonka jego, lub osoba, z nim w linii wstępnéj lub zstępnéj spokrewniona lub spowinowacona, osoba rodzeństwa, albo bliżéj jeszcze z nim spokrewniona lub w równym stopniu spowinowacona, lub téż osoba, zostająca z nim w stósunku przysposobicielskim lub przysposobieńczym albo w stósunku pupila, albo pod jego opieką będąca; albo jeżeli akt jakiekolwiek obejmować ma zarządzenie na korzyść jego lub osób wyż wspomnionych.

Im ersten Falle ermangelt der ganze Act, im zweiten die bezügliche Verfügung der Wirkung eines Notariatsactes.

§. 37.

Ein Notar, welcher um seine Amtshandlung angegangen wird, darf dieselbe in der Regel nicht verweigern. Er darf jedoch keine Verhandlung über ungiltige, verbotene oder solche Geschäfte vornehmen, rücksichtlich deren der gegründete Verdacht vorliegt, daß die Parteien sie nur zum Scheine, zur Umgehung eines Gesetzes oder zur Benachtheiligung eines Dritten schließen wollen. Ebenso ist dem Notar verboten, mit Personen, von welchen er weiß, oder aus den Umständen entnehmen kann, daß sie wegen Minderjährigkeit oder aus einem anderen Grunde zu Rechtsgeschäften unfähig sind, eine Verhandlung vorzunehmen.

Gegen die Verweigerung der Amtshandlung steht den Parteien die Beschwerde an den Gerichtshof erster Instanz frei, zu welchem Ende ihnen der Notar auf ihr Verlangen die Gründe seiner Weigerung schriftlich mitzutheilen hat.

§. 38.

Findet der Notar wegen Abganges der nöthigen Vollmacht oder aus anderen Gründen Bedenken gegen die Berechtigung der Partei zu dem in Frage stehenden Geschäfte; ist Grund zu besorgen, daß dasselbe die Uebervortheilung eines der Contrahenten bezwecke; oder wollen die Parteien dunkle oder zweideutige Bestimmungen aufnehmen, welche leicht zu Rechtsstreitigkeiten Anlaß geben können, so hat er seine Bedenken zu äußern, übrigens aber, wenn die Parteien darauf bestehen, den Act zwar aufzunehmen, jedoch die von ihm gemachten Vorstellungen ausdrücklich darin anzuführen.

§. 39.

Kein Notar darf bei schwerer Verantwortung aus einem von ihm aufgenommenen Notariatsacte eine der Parteien in einem Rechtsstreite vor Gericht vertreten.

§. 40.

Jede Außerachtlassung der in diesem Gesetze enthaltenen Vorschriften unterwirft den Notar der Bestrafung nach den im zwölften Hauptstücke enthaltenen Bestimmungen. Auch ist er den Parteien für allen durch sein Verschulden verursachten Schaden verantwortlich.

Fünftes Hauptstück.

Aufnahme und Ausfertigung der Notariatsacte.

1. Allgemeine Vorschriften.

§. 41.

Es ist Pflicht des Notars, bei Aufnahme jedes Actes die persönliche Fähigkeit und gehörige Vollmacht der Parteien zur Eingehung des Geschäftes nach Möglichkeit

W piérwszym przypadku akt cały, w drugim zaś dotyczące zarządzenie nie ma skutku aktu notaryalnego.

§. 37.

Notaryusz wezwany do czynności urzędowej, sobie właściwéj, nie może w powszechności wzbraniać się takowéj. Nie wolno mu atoli przedsiębrać rozprawy w interesach nieważnych, zakazanych, lub takich, względem których uzasadnione jest podejrzenie, iż je strony zawrzeć zamyślają tylko na pozór, dla obejścia prawa, lub na szkodę osób trzecich. Również nie wolno notaryuszowi przedsiębrać rozprawy z osobami, o których wié, lub z okoliczności powziąść może, iż dla małoletności lub z innego powodu nie są zdolne do zawierania interesów prawnych.

Przeciw odmówieniu czynności urzędowéj, pozostawiono stronom wnieść zażalenie do trybunału piérwszéj instancyi, a tym końcem obowiązanym jest notaryusz, wydać im, na ich żądanie, na piśmie powody odmówienia swego.

§. 38.

Jeżeli notaryusz dla braku potrzebnego pełnomocnictwa lub z innych powodów uzna, iż strona nie jest umocowana do interesu w mowie będącego; jeżeli słusznie obawiać się należy, iż interes ma na celu pokrzywdzenie osoby kontraktującéj; albo gdy strony zaprowadzić chcą postanowienia ciemne lub dwuznaczne, mogące łatwo dać powód do procesów, powinien przeciw temu uwagi swe objawić, z resztą zaś, jeżeli strony na swojém obstają, akt wprawdzie sporządzić, lecz przedstawienia im czynione, wyraźnie w nim wyszczególnić.

§. 39.

Żadnemu notaryuszowi nie wolno pod ciężką odpowiedzialnością bronić strony przed sądem w procesie, wynikłym z aktu notaryalnego, przezeń sporządzonego.

§. 40.

Wszelkie zaniedbanie przepisów, w niniejszéj ustawie zawartych, ściąga na notaryusza karę wedle postanowień, w rozdziale dwunastym wydanych. Nadto odpowiedzialnym jest stronom za wszelką szkodę, z jego winy im zrządzoną.

Rozdział piąty.

O sporządzaniu i wydawaniu aktów notaryalnych.

1. Przepisy ogólne.

§. 41.

Obowiązkiem jest notaryusza, przy sporządzaniu każdego aktu dochodzić ile możności, czyli strony są osobiście zdolne i należyte mają pełnomocnictwo do

zu erforschen, sie über den Sinn und die Folgen desselben zu belehren, sich von ihrem wahren und ernstlichen Willen zu überzeugen, denselben mit voller Klarheit und Bestimmtheit zu Papier zu bringen, und die Parteien nach geschehener Vorlesung des Actes um ihre Einwilligung zu befragen.

Der Notar haftet für die Wahrheit Alles dessen, was in dem Notariatsacte als in seiner Gegenwart geschehen angeführt wird, und ist selbst für jede aus bloßem Versehen begangene Unrichtigkeit verantwortlich.

§. 42.

Auch eine schon errichtete Privaturkunde kann die Eigenschaft einer Notariatsurkunde erlangen, wenn sowohl der Inhalt derselben als auch die Unterschrift von den Parteien anerkannt, und hierüber ein Notariatsact aufgenommen wird. Der Notar hat hiebei das Geschäft, um dessen Anerkennung es sich handelt, und den Inhalt der darüber vorgelegten Urkunde nach den Vorschriften der §§. 37, 38 und 41 zu prüfen, und, wenn sich kein Bedenken dagegen ergibt, den Act nach den allgemeinen Bestimmungen aufzunehmen.

Die Urkunde ist sodann vorzulegen, nach erfolgter Anerkennung von dem Notar und den beiden Zeugen oder dem zweiten Notar zu unterschreiben, und dem Notariatsacte beizuheften, mit welchem sie vereint die Urschrift über das Rechtsgeschäft bildet.

Sie erlangt jedoch die Eigenschaft einer öffentlichen Urkunde erst von dem Zeitpuncte des aufgenommenen Notariatsactes, und ist als solcher nur in Beziehung auf diejenigen Betheiligten von Wirkung, über deren Erklärung der letztere aufgenommen wurde.

§. 43.

Zur Aufnahme eines jeden Notariatsactes ist die Beiziehung zweier Zeugen oder eines zweiten Notars unerläßlich.

Wird ein zweiter Notar beigezogen, so kommt die Leitung des Geschäftes demjenigen Notare zu, welchen die Parteien darum ersucht haben, aber auch der zweite Notar ist für die Beobachtung der gesetzlichen Vorschriften verantwortlich.

§. 44.

Die Zeugen müssen männlichen Geschlechtes, zwanzig Jahre alt und zur Zeit der Aufnahme des Actes in dem österreichischen Staate wohnhaft sein. Der Notar muß sie persönlich kennen, oder es muß die Identität ihrer Person durch zwei andere dem Notar persönlich bekannte Zeugen bestätiget werden. Wenigstens Einer der Zeugen des Notariatsactes muß lesen und schreiben können. Von der Zeugenschaft ausgeschlossen sind Diejenigen:

1. welche nach ihrer Körper- oder Geistesbeschaffenheit ein Zeugniß zu geben unvermögend sind;

zawierania interesu, objaśnić im myśl i skutki takowego, przekonać się o ich prawdziwéj i szczeréj woli, przenieść takową na papiér jasno i dokładnie, a przeczytawszy stronom akt, czyli się na takowy zgadzają.

Notaryusz odpowiada za prawdziwość tego wszystkiego, co w akcie notaryalnym, jako w obecności jego zdziałane, jest wyrażoném, a nawet i za wszelką niezgodność, choćby z nieuwagi tylko popełnioną.

§. 42.

Także i dokument prywatny już sporządzony uzyskać może moc dokumentu notaryalnego, jeżeli tak treść onego jak podpisy przez strony są uznane i na to akt notaryalny sporządzonym zostanie. Notaryusz winien przytém interes o którego uznanie idzie, jako téż treść przedłożonego w téj mierze dokumentu rozpoznać stósownie do przepisów §§. 37, 38 i 41, a jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość, sporządzić akt wedle postanowień ogólnych.

Dokument natedy ma być przedłożonym, po nastąpioném uznaniu przez notaryusza i dwóch świadków lub przez drugiego notaryusza podpisanym, i do aktu notaryalnego przyczepionym, z którym razem stanowić będzie oryginał interesu prawnego.

Wszakże dokumentem publicznym staje się ów prywatny dopiéro od chwili sporządzonego aktu notaryalnego, i jako taki działa tylko względnie tych interesowanych, na których oświadczenie akt sporządzonym jest.

§. 43.

Do każdego aktu notaryalnego niezbędnie potrzebném jest przybranie dwóch świadków lub drugiego notaryusza.

Gdy przybranym będzie drugi notaryusz, kierunek czynności należy do tego z notaryuszów, którego strony o to wezwały, wszakże i drugi notaryusz, równie odpowiedzialnym jest za zachowanie przepisów prawnych.

§. 44.

Świadkowie muszą być płci męskiéj, liczyć lat dwadzieścia, i w czasie spisania aktu w Państwie Austryjackiém mieszkanie swoje mieć. Notaryusz musi ich znać osobiście, lub téż identyczność ich osoby potwierdzona być musi przez dwóch innych świadków notaryuszowi osobiście znanych. Przynajmniéj jeden ze świadków aktu notaryalnego powinien umieć czytać i pisać.

Od świadectwa wyłączeni są:

1. którzy z powodu usposobienia cielesnego lub duchowego świadczyć nie są zdolnymi;

2. die wegen was immer für eines Verbrechens in Untersuchung gezogen und nicht für schuldlos erkannt, oder welche eines aus gewinnsüchtiger oder betrügerischer Absicht begangenen Vergehens, oder einer solchen Uebertretung schuldig erklärt worden sind;

3. jene, denen entweder selbst ein Vortheil aus dem Acte zugedacht ist, oder die mit einer bei dem Acte betheiligten, oder darin begünstigten Person, oder mit dem Notar in einem der im §. 36 erwähnten Verhältnisse stehen;

4. die Dienstleute und besoldeten Hausgenossen der Parteien;

5. die Praktikanten, Schreiber und Dienstleute des Notars;

6. Diejenigen, welche die Sprache nicht verstehen, in welcher der Act aufgenommen werden soll.

§. 45.

Damit ein Notariatsact die Kraft einer öffentlichen Urkunde erlange, ist erforderlich, daß die Zeugen oder der zugezogene zweite Notar in der Regel schon bei der Vorlesung des ganzen Actes, in jedem Falle aber bei der Erklärung der Parteien und bei der Unterfertigung derselben, gegenwärtig seien.

Von der Anwesenheit bei der Vorlesung können die Zeugen oder der zweite Notar auf Verlangen der Parteien zwar ausgeschlossen werden, doch müssen die Parteien in diesem Falle in Gegenwart der Zeugen oder des zweiten Notars erklären, daß ihnen der Act vorgelesen wurde, oder daß sie denselben selbst gelesen haben und diese Erklärung muß in dem Acte angemerkt werden.

§. 46.

Der Notar, oder wenn zwei Notare einschreiten, wenigstens Einer von ihnen, muß die Parteien selbst persönlich können, oder sich die Identität ihrer Person durch zwei bekannte Zeugen bestätigen lassen.

Es ist jedoch nicht nothwendig, daß die Zeugen über die Identität der Person auch Zeugen des Hauptactes seien; es genügt, daß sie diese Identität vor dem Notar in Gegenwart der Zeugen des Hauptactes bestätigen.

Auch sind von dem Zeugnisse über die Identität Personen nicht ausgeschlossen, welche mit Demjenigen, dessen Identität beglaubiget werden soll, in einem der im §. 44, Nr. 3 und 4 bezeichneten Verhältnisse stehen.

Kann die Identität der Person nicht auf die angeführte Art bewiesen werden, so muß dieses in dem Acte ausdrücklich bemerkt und zugleich angegeben werden, welche andere Behelfe dem Notar zur Bescheinigung der Person vorgelegen seien. Im letzteren Falle ist es dem Ermessen des Richters in Streitfällen überlassen, zu beurtheilen, ob diesen Behelfen die Kraft eines Beweises zukomme oder nicht.

2. którzy za jaką bądź zbrodnię oddani byli pod śledztwo a nie zostali uznani bez winy, lub, którzy uznani zostali za winnych wykroczenia albo przestępstwa, pochodzącego z zamysłu oszustwa lub chciwości zysku;

3. ci, którymby samym przypadała korzyść jaka z aktu, albo, którzy z osobą, przy akcie interesowaną, lub w nim uwzględnioną, albo z notaryuszem zostają w stósunku, wspomnionym w §. 36;

4. słudzy i płatni domownicy stron;

5. praktykanci, pisarze i słudzy notaryusza;

6. ci, którzy nierozumieją języka, w którym akt sporządzonym być ma.

§. 45.

Ażeby akt notaryalny zyskał moc dokumentu publicznego, wymaga się, ażeby świadkowie lub przybrany drugi notaryusz w powszechności już przy odczytaniu całego aktu byli obecnymi, na wszelki sposób zaś przy oświadczeniu stron i podpisaniu ich.

Na żądanie stron mogą wprawdzie świadkowie lub drugi notaryusz być wyłączonymi od obecności przy odczytaniu, jednakże w takim razie winny strony w obecności świadków lub drugiego notaryusza oświadczyć, iż im akt został odczytany, lub, iż go same odczytały, które to oświadczenie w akcie nadmienione być musi.

§. 46.

Notaryusz, lub też, gdy dwóch notaryuszów działa, przynajmniéj jeden z nich, musi znać strony osobiście, lub żądać, ażeby identyczność osoby przez dwóch znanych świadków potwierdzoną była.

Nie jest atoli potrzebném, aby świadkowie co do identyczności osoby, byli także świadkami aktu głównego; dostateczném jest, skoro identyczność tę potwierdzą przed notaryuszem w obecności świadków aktu głównego.

Nie mniéj też nie wyłączają się od świadectwa co do identyczności ci, którzy zostają w stósunku, wskazanym w §. 44, Nr. 3 i 4 z tym, którego identyczność potwierdzoną być ma.

Jeżeli identyczność osoby nie może być udowodnioną w sposób wskazany, należy to wyraźnie nadmienić w akcie, i oraz wyszczególnić, jakie inne środki lub dokumenta przedłożone były notaryuszowi dla potwierdzenia tożsamości osoby. W ostatnim przypadku pozostawionėm sobie ma sędzia do ocenienia w sprawach spornych, czyli środkom takowym może być przyznana moc dowodu lub nie.

§. 47.

Die Urkunden müssen in der Regel in einer der in dem Notariatsbezirke üblichen Sprachen aufgenommen werden. In einer anderen Sprache darf die Aufnahme nur dann stattfinden, wenn die Parteien es verlangen, oder wenn dieselben, oder Eine aus ihnen, der im Notariatsbezirke üblichen Sprachen nicht mächtig sind.

Ist der Notar selbst in der fremden Sprache als Dolmetsch bestellt, oder ist dessen Kenntniß derselben in seinem Ernennungsdecrete bestätiget, und sind auch die beiden Zeugen, oder ist, wenn keine Zeugen beigezogen werden, der zweite Notar der Sprache mächtig, so ist die Beiziehung eines eigenen Dolmetsches nicht erforderlich. Ist aber auch nur eine der bei dem Acte mitwirkenden Personen der fremden Sprache nicht mächtig, so muß ein beeideter Dolmetsch beigezogen werden, welcher zugleich alle Eigenschaften eines fähigen Zeugen besitzen muß.

Sind bei dem Geschäfte mehrere Personen betheiliget, welche sich nur in fremder Sprache ausdrücken können, und ist die Sprache derselben verschieden, so ist für jede Sprache ein besonderer Dolmetsch nöthig; es genügt jedoch die Beiziehung Eines Dolmetsches, wenn dieser die Sprachen sämmtlicher Betheiligten versteht.

Die Uebertretung auch nur Einer dieser Förmlichkeiten bewirkt, daß der Act die Kraft einer öffentlichen Urkunde verliert.

§. 48.

Der Notar hat entweder selbst oder durch den beigezogenen Dolmetsch die Willensmeinung der Parteien zu erforschen, und hiernach eine Erklärung in der fremden Sprache aufzusetzen, oder nach einem von ihm zu verfassenden Entwurfe von dem Dolmetsche verfertigen zu lassen, welche den Parteien in Gegenwart der Zeugen oder des Dolmetsches, wenn ein solcher erforderlich ist, vorzulesen, nach erfolgter Vorlesung und Genehmigung allseitig zu unterfertigen, und als der Urtext des Geschäftes zu betrachten ist.

Ueber den ganzen Act ist ein Notariatsact aufzunehmen, welchem die Erklärung in der fremden Sprache beizuheften, eine getreue Uebersetzung in einer der im Notariatsbezirke üblichen Sprache einzuschalten, und welcher nach erfolgter Vorlesung allseitig zu unterfertigen ist.

Die Uebertretung auch nur Einer dieser Förmlichkeiten bewirkt, daß der Act die Kraft einer öffentlichen Urkunde verliert.

Bringt eine Partei eine schon in einer fremden Sprache errichtete Privaturkunde bei, welche die Eigenschaft einer Notariatsurkunde erlangen soll, so ist auch die Vorschrift des §. 42 zu beobachten.

§. 49.

In denjenigen Kronländern, in welchen außer der deutschen auch noch andere Sprachen üblich sind, können mit Zustimmung der Parteien die Urkunden auch bloß in deutscher Sprache aufgenommen werden, in welchem Falle die Urkunde den Parteien, welche

§. 47.

Dokumenta powinny być w powszechności sporządzane w języku, zwyczajnym w okręgu notaryusza. W innym języku nastąpić może spisanie aktu wtedy, jeżeli tego żądają strony, lub jeżeli one, albo jedna z nich, nie posiadają języków, zwyczajnych w okręgu notaryusza.

Jeżeli notaryusz sam ustanowionym jest na tłumacza w języku obcym, albo jeżeli w dekrecie nominacyi potwierdzoném sobie ma, iż zna język ten, tudzież oraz, jeżeli obydwaj świadkowie, albo, gdy świadkowie nie są przybrani, drugi notaryusz posiada język ten, wówczas nie ma potrzeby, przybierać osobnego tłumacza. Jeżeli zaś choć jedna tylko osoba z tych, które przy akcie udział mają, nie zna języka obcego, należy przybrać przysięgłego tłumacza, który zarazem posiadać musi wszelkie przymioty świadka zdolnego.

Jeżeli przy jakim interesie więcéj osób jest interesowanych, które tylko w obcym języku wyrazić się mogą, a mowa ich jest różną, należy dla każdego języka przybrać osobnego tłumacza; dostateczném jest zaś przybranie jednego tłumacza, jeżeli ten rozumié mowy wszystkich interesowanych.

Niedopełnienie choćby jednéj z tych formalności sprawia, że akt utraca moc dokumentu publicznego.

§. 48.

Notaryusz winien albo sam, albo przez przybranego tłumacza wybadać wolę stron, i wedle niéj ułożyć oświadczenie w języku obcym, lub kazać ułożyć takowe przez tłumacza wedle konceptu, przezeń sporządzonego, które stronom w przytomności świadków i tłumacza, gdy takowy jest potrzebnym, odczytaném, po odczytaniu i zatwierdzeniu przez wszystkich podpisaném, i jako tekst oryginalny interesu uważaném być ma.

Względem całego tego aktu sporządzonym będzie akt notaryalny, do którego przyszyć należy oświadczenie w języku obcym, załączyć wierne tłumaczenie na jeden z języków, w okręgu notaryusza zwyczajnych, a który po odczytaniu przez wszystkich podpisanym być ma.

Niedopełnienie choćby jednéj z tych formalności pociąga za sobą ten skutek, iż akt traci moc dokumentu publicznego.

Jeżeli strona przedkłada dokument prywatny w języku obcym spisany, któremu nadaną być ma własność dokumentu notaryalnego, natenczas i w tym razie zachować należy przepis §. 42.

§. 49.

W Krajach koronnych, w których prócz języka niemieckiego inne jeszcze języki są zwyczajne, mogą z przyzwoleniem stron sporządzone być dokumenta nawet tylko w języku niemieckim, w którym to przypadku notaryusz lub przy-

dieser Sprache nicht mächtig sind, von dem Notar oder dem beigezogenen Dolmetsche in ihrer Sprache zu erklären ist.

§. 50.

Jede Notariatsurkunde muß bei Verlust der Kraft einer öffentlichen Urkunde enthalten:

a) die Angabe des Kronlandes, Ortes, Tages, Monates und Jahres der Aufnahme;
b) die Angabe des Vor- und Zunamens des Notars, und im Falle ein zweiter Notar zugezogen worden sein sollte, auch des letzteren;
c) die Angabe des Vor- und Zunamens der Parteien, der erforderlichen Zeugen (§§. 43, 46) sowohl über den Act selbst, als über die Identität der Personen, dann des etwa beigezogenen Dolmetsches;
d) die Bestätigung, daß der Notar die Parteien und die Zeugen persönlich könne, oder daß die Identität derselben durch ihm bekannte Zeugen bekräftiget worden sei (§. 46);
e) den Inhalt des vollführten Geschäftes, mit Beziehung auf die allfälligen Vollmachten oder anderen Beilagen, und mit der Bemerkung, ob diese in ämtlicher oder Privatausfertigung, in Original, einfacher oder beglaubigter Abschrift bei dem Acte sich befinden;
f) am Schlusse die Bestätigung über die den Parteien in Gegenwart der Zeugen oder des zweiten Notars erfolgte Vorlesung des Actes, oder, im Falle die Zeugen oder der zweite Notar von der Vorlesung ausgeschlossen worden wären, über die in Gegenwart derselben von den Parteien abgegebene Erklärung, daß ihnen der Act vorgelesen worden sei, oder daß sie ihn selbst gelesen haben; endlich über die von Seite der Parteien erfolgte Zustimmung;
g) die Unterschrift der Parteien und nach Bestimmung des §. 43 der Zeugen des Hauptactes.

Parteien oder Zeugen, welche nicht schreiben können, haben ihr Handzeichen beizufügen. Zugleich ist im ersten Falle der Name der Partei von einem der Zeugen, oder dem zweiten Notar, im zweiten Falle aber der Name des schreibunkundigen Zeugen von dem zweiten Zeugen beizusetzen. Sollte die des Schreibens unkundige Person auch das Handzeichen beizufügen nicht vermögen, so ist dieses Hinderniß ausdrücklich anzuführen;

h) die Fertigung des Notars unter Beidrückung seines Siegels, oder wenn zwei Notare beigezogen wurden, beider Notare.

§. 51.

Außer diesen wesentlichen Erfordernissen sollen in dem Notariatsacte die laufende Geschäftszahl, der Name des regierenden Kaisers, nach Umständen der angegebene Stand und Wohnort der Parteien, der Zeugen und des Dolmetsches, dann in Ländern oder Orten, wo häufig gleiche Familiennamen vorkommen, auch der Vorname des Va-

brany tłumacz stronom, nieznającym języka tego, dokument w ich języku objaśnić powinien.

§. 50.

Każdy dokument notaryalny musi pod utratą mocy dokumentu publicznego mieścić w sobie:

a) wymienienie Kraju koronnego, miejsca, dnia, miesiąca i roku sporządzenia;

b) wyszczególnienie imienia i nazwiska notaryusza, a gdyby przybranym był drugi notaryusz, także i tegoż;

c) imię i nazwisko stron, świadków potrzebnych (§§. 43, 46) tak co do aktu samego, jako téż co do identyczności osób, niemniéj tłumacza, jeżeliby takowy przybranym był;

d) zatwierdzenie, iż notaryusz zna osobiście strony i świadków, lub też, iż identyczność ich potwierdzoną mu została przez świadków znajomych (§. 46).

e) treść uskutecznionego interesu, z odniesieniem się do pełnomocnictw miejsce mających lub innych alegatów, oraz z nadmienieniem, czy takowe się przy akcie znajdują w wydaniu urzędowém lub prywatném, w oryginale, odpisie prostym lub wierzytelnym;

f) w końcu zatwierdzenie, iż akt stronom w obecności świadków lub drugiego notaryusza był odczytanym, albo, jeżeli świadkowie lub drugi notaryusz byli wyłączonymi od odczytania, zatwierdzenie danego w obecności onychże przez strony oświadczenia, iż im akt odczytanym został, lub téż, iż go same odczytały; nakoniec zatwierdzenie, iż się strony na niego zgadzają;

g) podpis stron, a wedle §. 43 oraz i świadków aktu głównego.

Strony lub świadkowie, nieumiejący pisać, powinni położyć znak ręki swéj. Zarazem w piérwszym przypadku, nazwisko strony, przez jednego z świadków, lub przez drugiego notaryusza, w drugim zaś nazwisko świadka, nieumiejącego pisać, przez drugiego świadka dołączoném być ma. Gdyby osoba, nieumiejąca pisać, nie mogła dołożyć ani znaku swéj ręki, należy o téj przeszkodzie wyraźnie wzmiankę uczynić;

h) podpis notaryusza, z wyciśnieniem pieczęci jego, lub jeżeli przybrani byli dwaj notaryusze, obydwóch notaryuszów.

§. 51.

Prócz tych ogólnych wymogów, należy zamieścić w akcie notaryalnym bieżącą liczbę czynności, nazwisko Cesarza panującego, wedle okoliczności podany stan i zamieszkanie stron, świadków i tłumacza, tudzież w krajach lub miejscach, w których często jednakie nazwiska familijne się znajdują, także imię ojca każ-

ters jeder dieser Personen mit der Bemerkung, ob er noch lebt oder schon gestorben ist; die Unterschrift der etwa beigezogenen Zeugen über die Identität der Person zum Zwecke der Bestätigung der von ihnen abgegebenen Erklärung; die Versicherung, daß den Zeugen des Notariatsactes kein in diesem Gesetze festgesetzter Ausschließungsgrund entgegenstehe; endlich die Bestimmung aufgenommen werden, wie viele Ausfertigungen und für wen sie zu erfolgen sind.

Bei letztwilligen Anordnungen soll auch die Localität, wo der Act aufgenommen wurde, durch Angabe der Hauszahl, der Wohnung der Partei, der Kanzlei des Notars, oder andere Bezeichnungen und die Stunde der Errichtung angegeben werden.

Die Außerachtlassung dieser Vorschriften benimmt zwar dem Acte die Eigenschaft einer öffentlichen Urkunde nicht, sie kann aber nach Umständen an dem Notar durch angemessene Strafen geahndet werden.

§. 52.

Bei der Aufnahme eines Notariatsactes mit einem Blinden müssen die Zeugen oder der zweite Notar, bei Verlust der Kraft einer öffentlichen Urkunde, sowohl bei der Erklärung der Parteien über die in den Notariatsact aufzunehmenden Bestimmungen, als auch bei der Vorlesung des Actes seinem ganzen Inhalte nach und bei der Einwilligung und Unterfertigung der Parteien gegenwärtig sein. Die im §. 45 gestattete Ausschließung der Zeugen von der Anwesenheit des Actes findet daher in diesem Falle nicht Statt.

Dieses gilt auch rücksichtlich der Aufnahme eines Actes mit einem Stummen, Taubstummen oder Tauben, und es müssen überdieß die in den beiden nachfolgenden Paragraphen enthaltenen Vorschriften beobachtet werden.

§. 53.

Ein Tauber, welcher lesen kann, muß den Act selbst lesen und ausdrücklich bestätigen, daß er ihn gelesen habe und daß er seinem Willen gemäß sei; auch muß diese Bestätigung in dem Acte vor der Unterschrift angeführt werden.

Kann der Taube nicht lesen, so muß außer den Zeugen oder dem zweiten Notar noch eine Person seines Vertrauens beigezogen werden, welche seine Zeichensprache versteht. Vertrauenspersonen dieser Art dürfen mit dem Tauben auch verwandt oder verschwägert, dessen Wahleltern oder Wahlkinder sein, oder in seinen Diensten stehen, sie müssen aber die übrigen Erfordernisse fähiger Zeugen besitzen.

Ueber das Verständniß der Zeichensprache von Seite des Tauben hat sich der Notar durch Versuche, welche sich nicht auf den Gegenstand des Actes beziehen, gehörig zu überzeugen.

déj z tych stron z tą uwagą, czy jest jeszcze przy życiu lub nie; podpis świadków przybranych co do identyczności osoby celem potwierdzenia ich oświadczenia; zapewnienie, iż świadkom aktu notaryalnego nie stoi na przeszkodzie żaden powód wyłączający ich od świadectwa, w niniejszéj ustawie objęty; nakoniec wyszczególnienie, ile wypisów wydano i dla kogo.

Przy rozporządzeniach ostatniéj woli należy także wyszczególnić lokalność, w któréj akt został sporządzonym, przez wyrażenie liczby domu, mieszkanie strony, kancelaryi notaryusza, lub przez inne określenia, oraz wyrazić godzinę spisania aktu.

Zaniedbanie tych przepisów nie odejmuje wprawdzie aktowi własności dokumentu publicznego, atoliż wedle okoliczności karany być może notaryusz za to karami stósownemi.

§. 52.

W razie sporządzenia aktu notaryalnego z ślepym muszą świadkowie lub drugi notaryusz być obecnymi, pod utratą mocy dokumentu publicznego, nie tylko przy oświadczeniu stron co do postanowień, mających być zamieszczonemi w akcie notaryalnym, lecz téż i przy odczytaniu aktu w całéj jego osnowie, niemniéj przy uznaniu jego i podpisie stron. Oddalenie świadków od obecności przy akcie, dozwolone w §. 45, nie ma więc w tym przypadku już miejsca.

To samo zachować należy co się tyczy spisania aktu z niemym, głuchoniemym lub głuchym, a nadto przestrzegać należy przepisów zawartych w paragrafach następujących.

§. 53.

Głuchy, umiejący czytać, powinien sam przeczytać akt i wyraźnie potwierdzić, iż odczytał takowy, i że zgodny jest z wolą jego; oraz téż potwierdzenie to w akcie wyrażoném być musi przed podpisem.

Jeżeli głuchy nie umié czytać, należy oprócz świadków lub drugiego notaryusza przybrać jeszcze jednę osobę, w któréj pokłada zaufanie i oraz mowę jego na migi rozumié. Podobne poufne osoby mogą nawet z głuchym być pokrewnione lub spowinowacone, być jego przysposobiciele lub przysposobieńcy, albo w jego służbie, wszelako posiadać muszą wszelkie inne przymioty zdolnych świadków.

Czyli głuchy rozumié mowę na migi, notaryusz przekonać się winien należycie środkami doświadczającemi, nieodnoszącemi się do przedmiotu aktu.

§. 54.

Ist ein Notariatsact mit einem Stummen oder Taubstummen vorzunehmen, welcher des Lesens und Schreibens kundig ist, so hat er den Act selbst zu lesen, und eigenhändig darauf zu schreiben, daß er solchen gelesen und seinem Willen entsprechend befunden habe.

Ist er des Lesens und Schreibens nicht kundig, so muß außer der für seine Zeichensprache zugezogenen Vertrauensperson entweder Einer der Zeugen diese Sprache ebenfalls verstehen, oder noch eine zweite dieser Zeichensprache vollkommen kundige Person beigezogen werden, welche, abgesehen von den in dem §. 53 erwähnten Verhältnissen der Verwandschaft oder Schwägerschaft u. s. w., alle übrigen Eigenschaften eines Zeugen besitzen muß.

§. 55.

Die Notariatsacte sollen deutlich, ohne Abkürzungen und Lücken, die Hauptsummen und Zahlen darin wenigstens Einmal mit Buchstaben geschrieben sein. Es darf darin weder etwas radirt, noch im Contexte ein Wort überschrieben, etwas zwischen die Zeilen eingeschaltet, oder sonst hinzugesetzt werden.

Müssen Worte ausgestrichen werden, so hat dieses so zu geschehen, daß sie leserlich bleiben. Werden hiedurch Abänderungen in den Bestimmungen des Rechtsgeschäftes herbeigeführt, so ist die Anzahl der ausgestrichenen Worte entweder am Rande beizufügen, und diese Bemerkung von den Parteien, Zeugen (§. 43) und dem Notar zu unterschreiben, oder wenn der Act noch nicht geschlossen ist, am Ende der Urkunde anzuführen und zu bestätigen.

Sind Aenderungen oder Zusätze anderer Art erforderlich, so ist dieses an der Stelle der Urkunde, wo sie hingehören, durch ein Verweisungszeichen anzudeuten, die Aenderungen oder Zusätze selbst aber sind auf die angegebene Weise am Rande oder am Schlusse des Actes beizusetzen und zu beglaubigen.

In wieferne diesen Vorschriften zuwider laufende Mängel die Glaubwürdigkeit der Urkunde ganz oder in einzelnen Theilen schwächen oder aufheben, bleibt in vorkommenden Fällen der Beurtheilung des Gerichtes überlassen.

§. 56.

Wenn ein Notariatsact aus mehreren Bogen besteht, so muß bei Verlust der Kraft einer öffentlichen Urkunde jeder Bogen von den Parteien, Zeugen (§. 43) und dem Notar unterfertiget, auch müssen diese Bogen geheftet und die Schnur an beiden Enden mittelst Aufdrückung des Siegels des Notars, oder wenn deren zwei beigezogen worden wären, beider Notare befestiget werden.

§. 57.

Vollmachten und andere Beilagen können von den Parteien in Original, beglaubigter oder einfacher Abschrift hinterlegt werden (§. 50, lit. e). Sie erlangen jedoch,

§. 54.

Jeżeli akt notaryalny ma być sporządzonym z niemym lub głuchoniemym, umiejącym czytać i pisać, winien jest tenże sam odczytać akt, i własnoręcznie na nim napisać, iż go odczytał i zgodnym z wolą swoją uznał.

Jeżeli zaś nie umié czytać ani pisać, wówczas oprócz osoby poufnéj, przybranéj do jego mowy na migi, musi albo jeden ze świadków także znać tę mowę, albo przybrać należy drugą jeszcze osobę, znającą tę mowę na migi dokładnie, która, nie zważając już na stósunki pokrewieństwa lub powinowactwa i t. d., wspomnione w §. 53, posiadać musi wszelkie inne przymioty świadka.

§. 55.

Akty notaryalne spisane być powinny wyraźnie, bez skróceń i miejsc próżnych, sumy zaś główne i liczby w nich przynajmniéj raz głoskami wyrażone być muszą. Nie powinno w nich być żadnego podskrobania, ani téż w kontekście słowa zmienionego, przez wypisanie na niém innego, nie może nic być między wiérsze wtrąconego lub w inny sposób dodanego.

Muszą zaś być słowa wykreślone, uczynić to należy w taki sposób, iżby zostały czytelne. Jeżeli przez to wprowadzone będą zmiany w postanowieniach interesu prawnego, należy liczbę słów wykreślonych, albo na brzegu dołożyć, którą to uwagę strony, świadkowie (§. 43) i notaryusz podpisać powinni, albo téż, jeżeli akt nie jest jeszcze zamkniętym, przy końcu dokumentu wyrazić i potwierdzić.

Gdyby potrzebne były zmiany lub dodatki innego rodzaju, powinno to być wskazaném za pomocą odsyłacza w tém miejscu dokumentu, dokąd one należą, same zmiany zaś lub dodatki należy w sposób wyż wspomniony dodać i zatwierdzić na brzegu lub przy końcu aktu.

O ile wady, powyższym przepisom sprzeciwiające się, osłabiają lub znoszą wiarygodność dokumentu całkowicie lub w częściach pojedynczych, pozostawia się sądowi do ocenienia w przypadkach zachodzących.

§. 56.

Jeżeli akt notaryalny składa się z więcéj arkuszy, tedy każdy arkusz podpisanym być musi przez strony, świadków (§. 43) i przez notaryusza, inaczéj bowiem utraciłby akt moc dokumentu publicznego, oraz też arkusze te muszą być zeszyte a nić u obydwóch końców przytwierdzoną być ma pieczęcią notaryusza, albo, gdyby dwóch notaryuszów było przybranych, pieczęcią obydwóch.

§. 57.

Pełnomocnictwa i inne alegata mogą strony składać w oryginale, w odpisie uwierzytelnionym lub prostym (§. 50, lit. *e*). Jeżeli jednak przez wystawiającego

wenn sie nicht von dem Aussteller in dem Notariatsacte bestätiget werden, durch die Hinterlegung bei dem Notar keine größere Glaubwürdigkeit, als sie nach ihrer Eigenschaft auch ohne dieselbe besitzen.

Diejenigen Beilagen, welche nicht öffentliche oder schon von den Parteien unterfertigte Urkunden sind, müssen von denselben, den Zeugen (§. 43) und dem Notar unterfertiget werden. Die Vorlesung der Beilagen ist nur in so weit erforderlich, als sie von den Parteien verlangt wird. Doch sind alle Beilagen in der Regel auf die im §. 56 bezeichnete Art mit der Urkunde zu verbinden, widrigen Falles sie nicht als solche angesehen werden.

Sollte die Anheftung nicht leicht thunlich sein, so sind sie mit der Geschäftszahl des Actes und den darin angeführten Allegirungszeichen zu versehen.

§. 58.

Wenn der Act geschlossen und unterfertiget ist, darf nichts mehr beigesetzt werden. Jeder Zusatz und jede Aenderung erfordert zur Glaubwürdigkeit die Aufnahme eines neuen Actes.

2. Besondere Vorschriften in Rücksicht der letztwilligen Anordnungen.

§. 59.

Letzte Willenserklärungen, welche vor zwei Notaren und Einem Zeugen, oder vor Einem Notar und zwei Zeugen mündlich abgelegt, oder schriftlich verfaßt von dem Erklärenden dem Notar übergeben werden, sind vor Gericht errichteten letztwilligen Anordnungen gleich zu halten, wenn die zur Glaubwürdigkeit von Notariatsacten überhaupt (§. 4) und für letztwillige Anordnungen insbesondere in dieser Notariatsordnung enthaltenen Vorschriften dabei beobachtet werden.

Außer den allgemeinen Gründen (§. 44) der Ausschließung von der Zeugenschaft können auch Mitglieder eines geistlichen Ordens bei letztwilligen Anordnungen nicht Zeugen sein. Eben so wenig kann ein Nichtchrist den letzten Willen eines Christen bezeugen.

§. 60.

Bei Aufnahme eines Notariatsactes über eine mündliche letztwillige Anordnung hat der Notar dafür zu sorgen, daß die Erklärung deutlich, bestimmt und zu Recht bestehend abgegeben werde. Den Notaren ist nicht gestattet, letztwillige Anordnungen österreichischer Unterthanen, welche das achtzehnte Jahr noch nicht zurückgelegt haben, aufzunehmen.

§. 61.

Schriftliche letztwillige Anordnungen sind nur von Personen anzunehmen, welche lesen und schreiben können. Die schriftliche Anordnung muß dem Notar in Gegenwart der Zeugen, oder des zweiten Notars und Eines Zeugen mit der Erklärung des Erb-

nie będą potwierdzone w akcie notaryalnym, nie otrzymają one mimo złożenia ich u notaryusza, większéj wiarygodności, jaką mają już bez tego z istoty swojéj.

Alegata, nie będące dokumentami publicznemi lub przez strony podpisanemi, muszą podpisane być przez nie, przez świadków (§. 43) i przez notaryusza. Odczytanie alegatów o tyle tylko jest potrzebném, o ile tego strony żądają. Jednakowoż wszystkie alegata należy z reguły połączyć z dokumentem w sposób, w §. 56 wspomniany, w przeciwnym bowiem razie nie byłyby za takowe uważane.

Gbyby ich przyszycie nie dało się łatwo uskutecznić, należy je naznaczyć liczbą aktu i znakami allegowania, tamże używanemi.

§. 58.

Gdy akt zostanie zamknięty i podpisany, nic już więcéj dodaném być nie może. Wszelki dodatek i wszelka zmiana wymaga do wiarygodności swojéj spisania nowego aktu.

2. *Osobne przepisy pod względem rozporządzeń ostatniéj woli.*

§. 59.

Rozporządzenia ostatniéj woli, uczynione ustnie przed dwoma notaryuszami i jednym świadkiem, lub przed jednym notaryuszem i dwoma świadkami, lub na piśmie zdziałane i przez oświadczającego notaryuszowi oddane, uważane być winny tak, jak gdyby przed sądem były zrobione, jeżeli przytém zachowane są przepisy, wymagane niniejszą ustawą notaryalną tak co do wiarygodności aktów notaryalnych w ogólności (§. 4), jak co do rozporządzeń ostatniéj woli w szczególności.

Oprócz ogólnych powodów (§. 44) wyłączenia od świadectwa nie mogą także być świadkami ostatniéj woli rozporządzenia członkowie zakonu duchownego. Również nie może niechrześcianin świadkiem być ostatniéj woli chrześcianina.

§. 60.

Przy spisaniu aktu notaryalnego względem ustnego rozporządzenia ostatniéj woli notaryusz staranie mieć powinien, ażeby oświadczenie było wyraźném, pewném i w prawie uzasadnioném. Nie wolno notaryuszom spisywać rozporządzeń ostatniéj woli poddanych Austryjackich, którzy nie doszli jeszcze lat ośmnastu.

§. 61.

Piśmienne rozporządzenia ostatniéj woli przyjmować można tylko od osób, umiejących czytać i pisać. Rozporządzenie piśmienne oddaném być musi notaryuszowi w obecności świadków, lub w obecności drugiego notaryusza i jednego

lassers übergeben werden, daß dieselbe seinen letzten Willen enthalte und von ihm eigenhändig unterschrieben sei. Wäre die letztwillige Anordnung noch nicht unterschrieben, so hat der Notar den Erblasser auf den Umstand, daß seine eigenhändige Unterschrift zur Giltigkeit der Urkunde beigerückt sein müsse, aufmerksam zu machen.

Hierauf haben sich der Notar und die Zeugen, oder zwei Notare und Ein Zeuge, inwendig oder von außen, immer aber auf die Urkunde selbst, nicht etwa auf einen bloßen Umschlag zu unterfertigen.

Ueber die ganze Verhandlung ist ein Notariatsact aufzunehmen, und diesem die Urkunde beizuheften.

§. 62.

Will der Erblasser, daß seine letztwillige, eigenhändig unterschriebene Verfügung geheim bleibe, so muß er sie zwar offen überreichen, er kann aber nach Beobachtung der im §. 61 vorgeschriebenen Förmlichkeit die Urkunde, ohne daß der Notar von dem Inhalte derselben Kenntniß zu nehmen berechtiget ist, selbst versiegeln oder von dem Notar versiegeln lassen, worauf auf dem Umschlage anzumerken ist, wessen letzter Wille darin enthalten sei. Auch ist in diesem Falle das Siegel des Notars beizudrücken.

§. 63.

Will ein Tauber, Stummer oder Taubstummer vor dem Notar letztwillig verfügen, oder wenn er lesen und schreiben kann, eine schriftliche (§§. 61 und 62) letzte Willenserklärung übergeben, so muß stets eine Person seines Vertrauens, welche seiner Zeichensprache kundig ist, beigezogen und übrigens nach den Bestimmungen der §§. 53 und 54 verfahren werden.

§. 64.

Will eine Partei die dem Notar übergebene letztwillige Verfügung zurück erhalten, so kann sie dem Uebergeber, jedoch nur auf dessen persönliches Verlangen, oder auf Verlangen Desjenigen, welcher sich mit einer eigens zu diesem Behufe ausgestellten, ämtlich beglaubigten Specialvollmacht ausweiset, zurückgestellt werden. Ueber die Zurückstellung ist ein Notariatsact zu errichten.

Durch eine solche Zurückstellung verliert die letztwillige Verfügung zwar die Kraft einer öffentlichen Urkunde, keineswegs aber jene einer Privaturkunde, wenn sie mit den Erfordernissen eines Privattestamentes oder Privatcodicills versehen ist.

§. 65.

Will Jemand eine letztwillige Anordnung vor einem Notar widerrufen, so sind hiebei die nämlichen Förmlichkeiten wie bei der Errichtung einer solchen zu beobachten.

Ist die widerrufene Anordnung vor dem Notar errichtet worden, so ist der Widerruf auf dem ursprünglichen Notariatsacte, und wenn es sich um den Widerruf einer

świadka z oświadczeniem spadkodawcy, iż takowe zawiéra ostatnią jego wolę i przez niego własnoręcznie podpisaném jest.

Gdyby rozporządzenie ostatniéj woli nie było jeszcze podpisaném, notaryusz spadkodawcę uważnym uczynić winien na tę okoliczność, iż do ważności dokumentu dodanym być musi własnoręczny jego podpis.

Potem notaryusz i świadkowie, lub dwaj notaryusze i jeden świadek podpisać się winni wewnątrz lub zewnątrz, wszakże zawsze na samym dokumencie, a nie na okładce tylko.

Względem całéj téj czynności sporządzić należy akt notaryalny, i z nim dokument zeszyć.

§. 62.

Jeżeli spadkodawca życzy sobie, ażeby rozporządzenie ostatniéj woli jego, własnoręcznie podpisane, w tajemnicy zostało, powinien takowe wprawdzie przedłożyć otwarte, może atoli po dopełnieniu formalności, przepisanéj w §. 61, sam zapieczętować dokument, lub go notaryuszowi do zapieczętowania dać, który nie będzie miał prawa zasięgać wiadomości o treści onegoż, poczém na okładce wyrazić należy, czyja w niéj ostatnia wola jest zawarta. W tym przypadku notaryusz także pieczęć swą wącisnąć ma.

§. 63.

Ile razy głuchy, niemy lub głucho-niemy przed notaryjuszem rozporządzenie ostatniéj woli robić chce, lub téż, umiejąc czytać i pisać, oddaje mu na piśmie (§§. 61 i 62) rozporządzenie ostatniéj woli swéj, zawsze przybraną być musi osoba zaufanie jego posiadająca i oraz mowę jego na migi znająca, a zresztą postępować należy wedle postanowień §§. 53 i 54.

§. 64.

Jeżeli strona na powrót odebrać chce rozporządzenie ostatniéj woli, oddane notaryuszowi, może takowe zwrócone być oddawcy, atoli tylko na osobiste jego żądanie, lub na żądanie tego, który się wykaże pełnomocnictwem specyjalném, umyślnie na ten cel wystawioném i urzędownie uwierzytelnioném. Względem zwrócenia ma być akt notaryalny sporządzonym.

W skutek zwrócenia takowego traci wprawdzie rozporządzenie ostatniéj woli moc dokumentu publicznego, bynajmniéj zaś nie będzie przez to naruszoną moc dokumentu prywatnego, skoro takowy opatrzony jest wymaganemi przymiotami testamentu lub kodycylu prywatnego.

§. 65.

Przy odwołaniu rozporządzenia ostatniéj woli przed notaryuszem, przestrzegane być winny te same formalności jak przy sporządzeniu onegoż.

Jeżeli rozporządzenie odwołane, przed notaryuszem zrobione było, zanotowaném być ma odwołanie na pierwotnym akcie notaryalnym, a jeżeli idzie o

dem Notar übergebenen letztwilligen Anordnung handelt, auf dieser selbst, und nicht bloß auf dem Umschlage anzumerken. Auch ist in dem besonderen Verzeichnisse der noch lebenden Testatoren (§. 105) der bezügliche Name zu löschen.

3. Ertheilung von Ausfertigungen, Abschriften, Zeugnissen und Auszügen.

§. 66.

So lange der Notar seine Acten selbst verwahrt, steht nur ihm das Recht zu, hievon Ausfertigungen zu ertheilen. In wieferne hievon im Falle von Verzögerungen und Substitutionen eine Ausnahme besteht, ist in den §§. 75 und 143 angeführt. Hat in solchen Fällen ein anderer Notar eine Ausfertigung zu ertheilen, so muß in derselben der erhaltene ämtliche Auftrag ausdrücklich angeführt werden.

Ist ein Notariatsact von zwei Notaren aufgenommen worden, so ist jeder derselben berechtiget, von dem Acte Ausfertigungen zu ertheilen (§. 96).

§. 67.

Der Notar hat denjenigen Personen beglaubigte Ausfertigungen zu ertheilen, für welche solche in der Urkunde selbst ausdrücklich bestimmt sind.

§. 68.

Weitere beglaubigte Ausfertigungen dürfen, wenn der Act in einem Schuldscheine besteht, weder dem Gläubiger noch anderen Personen ohne Zustimmung des Schuldners oder gerichtlichen Auftrag ertheilt werden. Von anderen Notariatsacten können, wenn bei der Aufnahme nichts anderes bedungen worden ist, den in eigenem Namen daran Betheiligten, deren gesetzlichen Vertretern, Bevollmächtigten und Rechtsnachfolgern auch auf ihr einseitiges Verlangen wiederholte beglaubigte Ausfertigungen zu jeder Zeit ausgefolgt werden.

Diesen Personen ist auch von allen Notariatsacten, ohne Unterschied, woran sie betheiliget sind, Einsicht zu nehmen und einfache Abschriften zu beheben gestattet.

Dritten Personen darf die Einsichtnahme in die Acten, oder die Behebung einfacher Abschriften oder beglaubigter Ausfertigungen nur über gerichtlichen Auftrag, oder mit Zustimmung derjenigen Interessenten gewährt werden, welche nach der angeführten Verschiedenheit der Urkunden berechtiget sind, selbst dergleichen zu verlangen.

§. 69.

Ueber die Zustimmung der Interessenten zur Ausfolgung einer beglaubigten Ausfertigung eines Notariatsactes ist stets ein Notariatsact aufzunehmen. Bei der Ausfertigung eines Actes in Folge der gegebenen Zustimmung oder eines gerichtlichen Auftrages ist dieser Ermächtigung in der Ausfolgungsclausel ausdrückliche Erwähnung zu thun, und auf der Ausfertigung zugleich anzumerken, in wieferne dieselbe ein Duplicat, Triplicat oder andere erneuerte Ausfertigung sei.

odwołanie rozporządzenia ostatniéj woli, oddanego notaryuszowi, należy takowe zanotować na samém rozporządzeniu, nie zaś na okładce tegoż. Równie należy w osobnym wykazie żyjących jeszcze testatorów (§. 105) wykreślić nazwisko dotyczące.

3. *O wydawaniu wypisów, odpisów, poświadczeń i wyciągów.*

§. 66.

Dopóki notaryusz sam przechowuje akta swoje, on téż sam tylko prawo ma, wydawać wypisy z nich. O ile w razie zwłoki lub substytucyi wyjątek ma miejsce, wskazaném jest w §§. 75 i 143. Jeżeli w takich przypadkach inny notaryusz wydać ma wypis, musi w nim wyraźnie wymienione być polecenie ku temu z urzędu otrzymane.

Jeżeli akt notaryalny sporządzonym został przez dwóch notaryuszów, wówczas każdy z nich ma prawo, wydawać wypisy z onegoż (§. 96).

§. 67.

Notaryusz wydać powinien wierzytelne wypisy tym osobom, dla których takowe w samym już dokumencie wyraźnie przeznaczone są.

§. 68.

Dalsze wierzytelne wypisy, gdy akt jest zapisem długu, nie mogą być wydanemi ani wierzycielowi ani innym osobom bez zezwolenia dłużnika lub nakazu sądowego. Z innych aktów notaryalnych mogą każdego czasu być wydane powtórne wierzytelne wypisy osobom, przy tém w własném imieniu interesowanym, ich prawnym zastępcom, pełnomocnikom i następcom prawa, na jednostronne nawet ich żądanie, jeżeli już przy sporządzeniu aktu nie było co innego umówioném.

Równie téż wolno tym osobom przeglądać wszystkie akta notaryalne, w których są interesowane, bez różnicy, i podnosić z nich odpisy proste.

Trzecim osobom nie wolno dozwalać przeglądu aktów lub podniesienia odpisów prostych lub wypisów wierzytelnych inaczéj, jak tylko za sądowym nakazem, lub za zezwoleniem tych interesentów, którzy wedle wskazanéj różnicy dokumentów sami tego żądać prawo mają.

§. 69.

W razie zezwolenia interesentów na wydanie wierzytelnego wypisu aktu notaryalnego zawsze spisanym być ma akt notaryalny. Przy wypisie aktu w skutek udzielonego zezwolenia lub polecenia sądowego wyraźnie wzmiankę uczynić należy o tém upoważnieniu w klauzuli wydania, oraz zanotować na wypisie, czyli takowy jest duplikatem, tryplikatem lub innym wypisem odnowionym.

§. 70.

Ausfertigungen oder Abschriften von Testamenten oder Codicillen dürfen, solange der Erblasser lebt, nur an ihn ertheilt werden.

Selbst nachdem der Erlasser gestorben oder für todt erklärt ist, darf der Notar keine Ausfertigung oder Abschrift ertheilen, bis die gerichtliche Kundmachung des letzten Willens erfolgt ist. Auch muß auf jeder Ausfertigung oder Abschrift der Tag der gerichtlichen Kundmachung angemerkt werden.

§. 71.

Alle Ausfertigungen müssen genau mit der Urschrift übereinstimmen, wohl leserlich, ohne leere Zwischenräume und in den wesentlichen Theilen ohne Abkürzung, Radirung, Correcturen und Einschiebungen geschrieben sein; doch dürfen darin die in der Urschrift mit den gehörigen Förmlichkeiten vorkommenden Abänderungen, Berichtigungen und Zusätze, ohne sie als solche anzuführen, unmittelbar an die Stelle geschrieben werden, wohin sie nach dem Sinne des Contextes gehören.

Dem Contexte des Actes sind, im Falle die Parteien nicht darauf verzichten, was in der Ausfertigung stets ausdrücklich zu bemerken ist, auch die Abschriften der Vollmachten und übrigen Beilagen des Actes dergestalt beizufügen, daß dieselben keiner besonderen Beglaubigung bedürfen; doch ist derselben in der Ausfertigungsclausel Erwähnung zu thun.

§. 72.

Die Beglaubigung jeder Ausfertigung geschieht, indem der Notar zu Ende derselben die Bestätigung, daß er sie der in seinen Acten befindlichen Urschrift vollkommen gleichlautend befunden habe; die Bemerkung, für welche Person sie bestimmt sei; das Datum und seine Unterschrift beifügt und sein Amtssiegel beidrückt. Die Außerachtlassung einer dieser Förmlichkeiten zieht den Verlust der Kraft einer öffentlichen Urkunde nach sich.

§. 73.

Auf der in seinen Acten befindlichen Urschrift, oder bei Mangel des Raumes auf einem derselben anzuheftenden Bogen, hat der Notar die Ertheilung jeder beglaubigten Ausfertigung mit Bezeichnung der Person, für welche sie geschehen ist, und des Tages der Ausfolgung anzumerken.

§. 74.

Auszüge aus einem Notariatsacte, d. i. Ausfertigungen des Textes bestimmter Stellen eines solchen und Zeugnisse über das Dasein desselben, dürfen nur unter denselben Vorsichten ausgefolgt werden, welche für die Ausfertigungen des ganzen Actes angeordnet sind (§§. 68—70).

§. 75.

Alle beglaubigten Ausfertigungen, einfache Abschriften, Auszüge und Zeugnisse, welche nicht über drei Bogen betragen, müssen von dem Notar längstens binnen drei Ta-

§. 70.

Wypisy albo odpisy testamentów lub kodycylów, dopóki spadkodawca żyje, wydane być mogą tylko jemu samemu.

A nawet i wtenczas, gdy spadkodawca umarł lub za umarłego uznanym został, nie może notaryusz wydawać wypisu lub odpisu, dopóki nie nastąpi sądowe ogłoszenie woli ostatniéj. Należy téż na każdym wypisie lub odpisie zanotować dzień sądowego ogłoszenia.

§. 71.

Wszelkie wypisy muszą się zgadzać ściśle z orginałem, spisane być jak najczytelniéj, bez próżnych miejsc, a w istotnych częściach swoich bez skróceń, podskrobań, korrektur i wtrącań; jednakże poczynione w oryginale z należytemi formalnościami zmiany, poprawki i dodatki, można bez szczegółowego ich właściwości wymienienia, wprost zamieścić tam, gdzie one wedle kontekstu należą.

Do kontekstu aktu dołączyć należy, jeżeli strony nie zrzekną się tego, co zawsze wyraźnie w wypisie ma być zanotowaném, także odpisy pełnomocnictw i innych alegatów aktu w ten sposób, ażeby nie potrzebowały żadnego osobnego uwierzytelnienia; jednakże o nich w klauzuli wypisu wzmiankę uczynić należy.

§. 72.

Zawierzytelnienie każdego wypisu odbywa się w ten sposób, iż notaryusz w końcu onegoż zamieści potwierdzenie, iż takowy znalazł zupełnie zgodny z oryginałem, w jego aktach się znajdującym, tudzież uwagę, dla jakiéj osoby jest przeznaczonym, dołoży oraz datę i podpis swój, i wyciśnie pieczęć swoję urzędową. Zaniedbanie i jednéj z tych formalności pociąga za sobą skutek ten, iż wypis traci moc dokumentu publicznego.

§. 73.

Na oryginale, w aktach się znajdującym, lub w braku miejsca, na arkuszu do niego przyszytym, winien notaryusz uczynić wzmiankę o udzieleniu każdego wypisu wierzytelnego z oznaczeniem osoby, dla któréj, tudzież dnia, kiedy wydanie nastąpiło.

§. 74.

Wyciągi z aktu notaryjalnego, t. j. wypisy tekstu pewnych miejsc z niego, niemniéj poświadczenia bytności jego, tylko z temi samemi ostrożnościami wydawane być mogą, jakie dla wypisów całego aktu są przepisane (§§. 68—70).

§. 75.

Wszelkie wierzytelne wypisy, proste odpisy, wyciągi i świadectwa, nie wynoszące nad trzy arkusze, uskutecznione być muszą przez notaryusza najdaléj w

gen nach gestelltem Begehren, Ausfertigungen von größerem Umfange aber binnen einer dem letzteren angemessenen Frist besorgt werden. Beschwerden wegen Verzögerungen sind bei dem Gerichtshofe erster Instanz anzubringen, welcher nach Umständen einen anderen Notar zur Besorgung abzuordnen hat.

Sechstes Hauptstück.

Notariatsbeurkundungen.

§. 76.

Die Notare haben auf Verlangen der Parteien über nachstehende Thatsachen Beurkundungen auszustellen:

1. über die Richtigkeit von Abschriften;
2. über die Richtigkeit von Uebersetzungen;
3. über die Echtheit von Unterschriften (Legalisirung);
4. über den Zeitpunct der Vorweisung von Urkunden;
5. über das Leben von Personen;
6. über die Anerbietung von Leistungen, Aufforderung zur Erfüllung von Verbindlichkeiten, Aufkündigung von Verträgen und über die Bekanntmachung anderer Erklärungen, von welchen rechtliche Folgen abhängen;
7. über die Protestation von Wechseln.

Zur vollen Beweiskraft solcher Beurkundungen sind die in den folgenden Paragraphen enthaltenen Vorschriften zu beobachten.

1. Vidimirung von Abschriften.

§. 77.

Abschriften, welche dem Notar zur Beglaubigung vorgelegt werden, hat derselbe mit den vorgewiesenen Urkunden, von welchen sie entnommen sind, genau zu vergleichen und wenn er dieselben ganz übereinstimmend gefunden hat, unter Beifügung seiner Unterschrift und seines Siegels zu bestätigen, daß sie mit den vorgewiesenen Urkunden gleichlautend sind.

Hiebei hat er nach den für die Gerichte bestehenden Vorschriften zu verfahren und in der Vidimirungsclausel anzugeben, ob die Urkunde in Original oder in beglaubigter Abschrift vorgewiesen worden sei. Diese Vidimirung beweiset jedoch die Echtheit der dem Notar vorgewiesenen Urkunde nicht.

2. Bestätigung von Uebersetzungen.

§. 78.

Der Notar, welcher zur Aufnahme von Acten in einer fremden Sprache befähiget ist, ist auch berufen, die Richtigkeit der von ihm selbst oder von Anderen in diese Spra-

ciągu trzech dni po wniesioném żądaniu, wypisy zaś większéj objętości w przeciągu odpowiednim.

Zażalenia z powodu zwłoki należy wnieść do trybunału piérwszéj instancyi, który wedle okoliczności zadeleguje innego notaryusza do załatwienia sprawy.

Rozdział szósty.

Poświadczenia notaryalne.

§. 76.

Notaryusze winni na żądanie stron wydawać poświadczenia względem następujących okoliczności:

1. względem zgodności odpisów;
2. względem zgodności przekładów;
3. względem autentyczności podpisów (legalizacyi);
4. względem chwili okazania dokumentów;
5. względem pozostawienia osób przy życiu;
6. względem oświadczenia gotowości do prestacyj; wezwania do spełnienia obowiązków, wypowiedzenia kontraktów, tudzież względem ogłoszenia innych oświadczeń, od których zawisły skutki prawne;
7. względem protestu wekslów.

Ażeby poświadczenia takowe zupełną miały moc dowodu, należy zachować przepisy, zawarte w paragrafach następnych.

1. Widymacyja odpisów.

§. 77.

Odpisy, przedłożone notaryuszowi do zawierzytelnienia, powinien notaryusz z okazanemi dokumentami, z których powzięte są, dokładnie porównać, a gdy takowe znajdzie zupełnie zgodnemi, potwierdzić z dołączeniem podpisu i pieczęci swéj, iż są zgodne z dokumentami okazanemi.

Przytém postępować winien stósownie do przepisów dla sądów wydanych, oraz w klauzuli widymacyi oświadczyć, czy dokument w oryginale, czy w odpisie wierzytelnym okazanym został. Widymacyja wszakże nie dowodzi autentyczności dokumentu, notaryuszowi okazanego.

2. Potwierdzenie przekładów.

§. 78.

Notaryusz, prawnie uzdolniony do przyjmowania aktów w języku obcym, powołanym jest także, poświadczać zgodność przekładów, przez niego samego

che oder aus derselben verfertigten Uebersetzungen zu bestätigen. Er hat diese Bestätigung unter Beidrückung seines Siegels zu unterfertigen.

3. Legalisirung von Unterschriften.

§. 79.

Durch die Legalisirung bestätiget der Notar, daß die Partei die Urkunde in seiner Gegenwart eigenhändig unterzeichnet, oder die bereits darauf befindliche Unterschrift als die ihrige anerkannt habe. Ist die Partei dem Notar nicht persönlich bekannt, so muß ihre Identität durch zwei demselben persönlich bekannte Zeugen bestätiget werden. Die Legalisirungsclausel ist auf die Urkunde selbst zu schreiben, von dem Notar zu unterfertigen und mit seinem Siegel zu versehen.

Wenn die Legalisirung der Unterschrift des Notars zu einer Urkunde erforderlich ist, von welcher im Auslande Gebrauch gemacht werden soll, so sind jene Vorschriften zu beobachten, welche hinsichtlich anderer für das Ausland bestimmten Urkunden bestehen.

4. Bestätigung des Zeitpunctes der Vorweisung von Urkunden.

§. 80.

Die Bestätigung des Zeitpunctes der Vorweisung einer Urkunde hat der Notar mit Anführung des Jahres, Monates und Tages, und wenn es die Partei ausdrücklich verlangt, auch der Stunde, zu welcher ihm die Urkunde vorgewiesen wurde, und mit Benennung der Person des Vorweisers auf die Urkunde zu setzen, zu unterfertigen und sein Siegel beizudrücken.

5. Ausstellung von Lebenszeugnissen.

§. 81.

Der Notar ist auch berufen, Lebenszeugnisse auszustellen. Hiezu ist jedoch erforderlich, daß die Partei persönlich vor ihm erscheine, und wenn ihm dieselbe nicht bekannt ist, zwei dem Notar bekannte Zeugen beigezogen werden, welche deren Identität zu bestätigen vermögen. In dem Zeugnisse muß das persönliche Erscheinen der Partei, der Tag und nöthigen Falles die Stunde desselben, und die Art der erlangten Bestätigung über die Identität ihrer Person angeführt und der Unterschrift des Notars das Amtssiegel beigedrückt werden.

6. Bekanntmachung von Erklärungen.

§. 82.

Beurkundungen über Erklärungen, welche eine Partei der anderen bekannt machen will, (§. 76, Nr. 6) dürfen von dem Notar nur dann aufgenommen werden, wenn die Erklärung zum Zwecke hat, den Erklärenden von einer Verantwortlichkeit zu befreien, ein bestehendes Rechtsverhältniß aufzulösen oder eine andere rechtliche Folge zu begründen.

lub przez innych na tenże język lub z tego zdziałanych. Winien jest potwierdzenie to podpisać przy wyciśnieniu pieczęci swéj.

3. Legalizacyja podpisów.

§. 79.

Przez legalizacyję potwierdza notaryusz, iż strona podpisała własnoręcznie dokument w jego obecności, lub że znajdujący się na nim podpis za swój uznała. Jeżeli strona notaryuszowi nie jest znaną osobiście, natedy identyczność jéj potwierdzoną być musi przez dwóch świadków, osobiście mu znanych. Klauzuła legalizacyi powinna być na samym dokumencie wypisaną, przez notaryusza podpisaną i pieczęcią jego opatrzoną.

Jeżeli potrzebną jest legalizacyja podpisu notaryusza na dokumencie, z którego użytek za granicą ma być zrobiony, tedy zachować należy te przepisy, jakie istnieją w przedmiocie innych dokumentów za granicę przeznaczonych.

4. Potwierdzenie czasu okazania dokumentów.

§. 80.

Potwierdzenie czasu okazania dokumentu winien notaryusz wyrażeniem roku, miesiąca i dnia, a gdy tego strona wyraźnie żąda, nawet i godziny, w któréj mu dokument okazanym był, przy wymienieniu okaziciela na dokumencie uskutecznić, podpisać i pieczęć swoję wycisnąć.

5. Wystawienie świadectw życia.

§. 81.

Notaryusz powołanym jest także do wystawiania świadectw życia. Do tego jednak potrzebném jest, ażeby strona osobiście przed nim stanęła, a jeżeli mu nie jest znaną, powinni być przybrani dwaj świadkowie, notaryuszowi znani, którzyby identyczność onéjże potwierdzić mogli. W świadectwie wyrażoném być musi, iż strona osobiście się stawiła, daléj dzień, a w razie potrzeby i godzina stawienia się, tudzież, jakim sposobem notaryusz zapewnionym został o identyczności osoby jéj, poczém dołożony będzie podpis notaryusza wraz z pieczęcią urzędową.

6. Ogłoszenie oświadczeń.

§. 82.

Oświadczenia, jakie jedna strona drugiéj do wiadomości podać chce w formie dokumentu (§. 76, Nr. 6), wtenczas tylko przez notaryusza spisane być mogą, jeżeli oświadczenie na celu ma, uwolnić oświadczającego od odpowiedzialności, stosunek prawny istniejący rozwiązać, lub inny skutek prawny osiągnąć.

§. 83.

Zur Bekanntmachung der Erklärung hat sich der Notar in die Wohnung oder in das Geschäftslocale Desjenigen zu begeben, welchem die Eröffnung geschehen soll, und ihm dieselbe vorzutragen.

Hierüber ist der Partei, welche die Vornahme angesucht hat, und auf Verlangen der Gegenpartei auch dieser, eine Urkunde auszustellen, worin der Name beider Parteien, Ort, Tag, Monat und Jahr, und wenn es nothwendig ist, auch die Stunde der Bekanntmachung und der wörtliche Inhalt der Letzteren anzuführen, und welche von dem Notar unter Beidrückung seines Siegels zu unterfertigen ist.

Die von der Gegenpartei etwa ertheilte Antwort darf nur dann in die Beurkundung aufgenommen werden, wenn diese Partei es verlangt oder ausdrücklich gestattet, und ihre Zustimmung in dem über die Beurkundung aufzunehmenden Protokolle (§. 86) durch ihre Unterschrift bestätiget.

§. 84.

Wenn durch die Beurkundung des Notars über das Anerbieten einer Partei zur Uebergabe von Geld, Waaren oder anderen beweglichen Gegenständen zugleich bewiesen werden soll, daß diese Gegenstände vorhanden seien und zur Uebergabe bereit liegen, so hat sich der Notar vorher darüber mit Beiziehung zweier Zeugen oder eines zweiten Notars die Ueberzeugung zu verschaffen, und dieses in der Beurkundung ausdrücklich zu erwähnen. Doch kann die Beurkundung des Notars über solche Verhältnisse und Eigenschaften der Sache, welche die Beurtheilung durch Kunstverständige erfordern, bei vorkommenden Streitigkeiten zu keinem Beweise dienen.

§. 85.

Ist die Person, welcher eine Erklärung bekannt gemacht werden soll, in ihrer Wohnung oder ihrem Geschäftslocale nicht anzutreffen, ist dieselbe abwesend oder unbekannten Aufenthaltes, oder verweigert sie dem Notar den Zutritt, so hat derselbe die für sie bestimmte Urkunde dem Gerichte vorzulegen, welches die Zustellung nach den Vorschriften der Proceßordnung zu verfügen hat.

§. 86.

Ueber alle in den §§. 78—85 angeführten Beurkundungen hat der Notar vor deren Ausstellung ein Protokoll aufzunehmen, welches die Erklärung der Partei, welche die Beurkundung verlangt hat, und in soferne die Beiziehung von Zeugen oder eines zweiten Notars erforderlich ist, auch dieses zu enthalten hat und von denselben mit zu unterfertigen ist.

Protokolle über die Bekanntmachung von Erklärungen müssen, im Falle die Partei, welcher die Bekanntmachung geschehen ist, verlangt, oder gestattet, daß die von ihr ertheilte Antwort in die Beurkundung aufgenommen werde, auch von dieser unterzeichnet werden.

§. 83.

Aby oświadczenie podaném było do wiadomości strony, zawiadomioną być mającéj, udać się ma notaryusz do mieszkania jéj lub lokalności przedsiębiorstwa, i udzielić jéj takowe.

W téj mierze stronie, wzywającéj notaryusza o zawiadomienie, a nie mniéj i stronie przeciwnéj, jeżeli tego żąda, wystawić należy dokument, w którym nazwisko stron obydwóch, miejsce, dzień, miesiąc i rok, a gdy tego wymaga potrzeba, także i godzina zawiadomienia, tudzież dosłowna treść onegoż wyrażoną, a który przez notaryusza przy wyciśnieniu na nim pieczęci podpisanym być ma.

Odpowiedź, dana przez stronę przeciwną, wtedy tylko w dokumencie ma być zamieszczoną, jeżeli strona ta tego żąda lub wyraźnie na to zezwala, i zezwolenie to potwierdza podpisem protokółu (§. 86), spisanego w przedmiocie udokumentowania dotyczącego.

§. 84.

Jeżeliby przez wystawienie dokumentu notaryalnego na to, iż strona gotowość swą oświadcza do oddania pieniędzy, towarów lub innych przedmiotów ruchomych, zarazem udowodnioném być miało, iż przedmioty te rzeczywiście się znajdują i do oddania gotowe są, notaryusz winien wprzód o tém przekonać się z przybraniem dwóch świadków lub drugiego notaryusza i wyraźnie o tém w dokumencie wzmiankę uczynić. Wszelako poświadczenie notaryusza względem takich stosunków i przymiotów rzeczy, które wymagają ocenienia przez biegłych, nie może służyć za dowód w razie sporu.

§. 85.

Jeżeli nie można zastać osoby, któréj oświadczenie do wiadomości ma być podaném, ani w pomieszkaniu, ani w lokalności przedsiębiorstwa, jeżeli jest nieobecną lub pobyt jéj niewiadomy, lub jeżeli notaryuszowi przystępu nie pozwala, przedłoży notaryusz dokument dla niéj przeznaczony sądowi, który go doręczyć nakaże stósownie do przepisów ustawy sądowéj.

§. 86.

W przedmiocie wszystkich poświadczeń, wyszczególnionych w §§. 78—85, spisać ma notaryusz przed ich wystawieniem protokół, który nie tylko oświadczenie strony, żądającéj dokumentu na to, ale téż, gdzie przybranie świadków lub drugiego notaryusza potrzeba, także i to zawiérać będzie i spólnie przez nich podpisanym być ma.

Protokóły względem ogłoszenia oświadczeń muszą, jeżeli strona zawiadomiona żąda lub pozwala, ażeby odpowiedź, jaką ona dała, w dokumencie zamieszczoną została, także i przez tę stronę być podpisane.

Kann eine Partei oder ein Zeuge nicht schreiben, so ist die Vorschrift des §. 50 zu befolgen, und im Falle zu dem Acte, welchen eine des Schreibens unkundige Partei unterschreiben sollte, an sich keine Zeugen nothwendig wären, ein solcher doch zur Bestätigung ihres Handzeichens beizuziehen.

7. Wechselproteste.

§. 87.

Hinsichtlich der Aufnahme der Wechselproteste und der Führung des Registers über dieselben sind die bestehenden besonderen Vorschriften zu beobachten.

§. 88.

Beurkundungen in fremden Sprachen.

Ein Notar, welcher zur Aufnahme von Acten in fremden Sprachen befähiget ist, kann in denselben auch Beurkundungen vornehmen.

Ist in einem solchen Falle die Legalisirung seiner Unterschrift nothwendig, so hat er der Notariatskammer eine Abschrift der Beurkundungsclausel nebst einer Uebersetzung derselben in die Landessprache mit seiner Unterschrift und seinem Amtssiegel vorzulegen.

§. 89.

Wenn sich ein Notar bei Verfassung oder Bestätigung einer Uebersetzung oder bei einer Ausfertigung oder Beurkundung in einer fremden Sprache einer Unrichtigkeit schuldig macht, welche auf einem offenbaren Mangel genügender Sprachkenntniß beruht, so ist ihm von dem Obergerichte die Befähigung zur Amtshandlung in dieser Sprache zu entziehen.

Siebentes Hauptstück.

Uebernahme fremder Urkunden in Verwahrung.

§. 90.

Die Notare sind berechtiget, Urkunden jeder Art, worunter auch Wechsel begriffen sind, in Verwahrung zu übernehmen. Diese Befugniß erstreckt sich jedoch nicht auf die Verwahrung von Geld, öffentlichen Schuldverschreibungen und anderen zum öffentlichen Verkehre dienenden Werthpapieren.

§. 91.

Die bei einem Notar hinterlegten Urkunden erlangen durch die bloße Aufbewahrung bei demselben nicht die Eigenschaft von Notariatsurkunden. Dieses gilt selbst von letztwilligen Anordnungen, bei deren Hinterlegung die Vorschriften der §§. 59 — 65 nicht beobachtet worden sind.

§. 92.

Der Notar hat über jedes Hinterlegungsgeschäft ein Protokoll aufzunehmen, worin Ort, Tag, Monat und Jahr der Hinterlegung, der Name des Hinterlegers, die Be-

Jeżeli strona lub świadek pisać nie umié, wówczas zachować należy przepis §. 50, a gdyby do aktu, któryby podpisać miała strona, pisać nieumiejąca, świadkowie wcale nie byli potrzebni, należy przecież przybrać takowego dla potwierdzenia jego znaku ręcznego.

7. *Protesty wekslowe.*

§. 87.

Względem spisania protestów wekslowych i prowadzenia rejestru należy zachować przepisy szczególne, w téj mierze moc mające.

§. 88.

Poświadczenia w językach obcych.

Notaryusz prawnie uzdolniony do spisania aktów w językach obcych, może także i poświadczenia w nich wystawiać.

Gdy w przypadku takowym potrzebną była legalizacyja podpisu jego, winien przedłożyć izbie notaryackiéj odpis klauzuli poświadczenia wraz z przekładem takowéj na język krajowy, tudzież z podpisem i pieczęcią swoją.

§. 89.

Jeżeli notaryusz przy spisaniu lub potwierdzeniu przekładu, albo przy wypisie aktu lub poświadczeniu w języku obcym, popełni pomyłkę, pochodzącą oczywiście z braku dostatecznéj znajomości języka, powinien mu sąd wyższy odebrać uzdolnienie do czynności urzędowéj w tym języku.

Rozdział siódmy.

O przyjmowaniu obcych dokumentów w zachowanie.

§. 90.

Notaryusze mają prawo przyjmować dokumenta wszelkiego rodzaju w zachowanie, do których także i weksle należą. Upoważnienie to atoli nie rozciąga się na zachowanie pieniędzy, publicznych zapisów długu i innych do publicznego obrotu służących papiérów wartości.

§. 91.

Złożone u notaryusza dokumenta przez samo złożenie u niego nie zyskują własności dokumentów notaryalnych. To samo rozumieć się ma i o rozporządzeniach ostatniéj woli, przy których złożeniu nie zachowano przepisów §§. 59—65.

§. 92.

Notaryusz obowiązanym jest względem każdego złożenia spisać protokół, w którym wyrażoném być ma miejsce, dzień, miesiąc i rok złożenia, nazwisko skła-

zeichnung der übernommenen Urkunden und die Personen, an welche dieselben nach der Bestimmung des Hinterlegers etwa ausgefolgt werden sollen, anzuführen sind. Dieses Protokoll ist mit der Geschäftszahl des Repertoriums zu versehen, von der Partei und dem Notar zu unterfertigen und das Amtssiegel des letzteren beizudrucken.

Der Partei ist auf Verlangen entweder eine beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde oder ein Empfangsschein auszufertigen.

§. 93.

Eine bloß zur Aufbewahrung übergebene Urkunde kann in was immer für einer Sprache geschrieben sein.

§. 94.

Der Hinterleger kann die Urkunde, soferne dritte Personen nicht ein erweisliches Recht auf die Fortdauer der Verwahrung erworben haben, zu jeder Zeit, der bei der Hinterlegung bestimmte Empfänger aber nur unter den hiebei etwa festgesetzten Beschränkungen zurückfordern.

Jeder Zurückstellung sind zwei Zeugen beizuziehen, welche zugleich die Identität der Person zu bestätigen im Stande sein müssen, an welche die Ausfolgung geschieht.

Wird die Urkunde dem Hinterleger zurückgestellt, so hat dieser den Empfang nur auf dem Hinterlegungsprotokolle unter Mitfertigung der Zeugen zu bestätigen.

Geschieht aber die Ausfolgung an eine zur Empfangnahme bestimmte dritte Person, so ist darüber ein eigenes Protokoll aufzunehmen, welches mit der Geschäftszahl des Repertoriums versehen und von dem Empfänger, den Zeugen und dem Notar gefertiget werden muß. Zugleich ist die geschehene Ausfolgung auf dem bei der Uebernahme aufgenommenen Protokolle anzumerken.

Achtes Hauptstück.

Behandlung der aufzubewahrenden Acten; Führung der Verzeichnisse und Siegel.

§. 95.

Der Notar muß sowohl die von ihm selbst aufgenommenen, als die ihm von den Parteien übergebenen oder von der Notariatskammer zugewiesenen Acten, nach der laufenden Geschäftszahl geordnet, an einem sicheren und trockenen Orte seiner Wohnung oder Kanzlei unter Sperre sorgfältig verwahren.

§. 96.

Wenn ein Act von zwei Notaren aufgenommen wird, so hat derjenige Notar, welchen die Parteien um die Leitung des Geschäftes angegangen haben, die Urschrift zu verwahren, der zweite Notar erhält eine von beiden Notaren durch ihre Unterschriften

dającego, oznaczenie dokumentów przyjętych, tudzież osoby, którymby takowe wedle postanowienia składającego wydane być miały. Protokół ten zaopatrzonym będzie liczbą reportoryjum, podpisem tak strony jak notaryusza i pieczęcią tegoż urzędową.

Stronie na żądanie albo odpis wierzytelny dokumentu złożonego albo certyfikat odbioru wydać należy.

§. 93.

Dokument do zachowania oddany, w jakim bądź języku może być spisany.

§. 94.

Składający dokument, żądać może każdego czasu zwrotu jego, o ile inne osoby nie pozyskały udowodnionym sposobem prawa do żądania dalszego pozostania dokumentu w zachowaniu, odbiorca zaś przy złożeniu wskazany, tylko pod warunkami, w tym razie ustanowionemi.

Do każdego zwrócenia przybrać należy dwóch świadków, którzyby zarazem potwierdzić mogli identyczność osoby, w ręce któréj dokument wydanym być ma.

Jeżeli dokument zwróconym będzie składającemu, winien tenże potwierdzić odebranie na samym protokóle, spisanym w przedmiocie złożenia, przy odpisie świadków.

Jeżeli zaś dokument wydanym będzie osobie trzeciéj, do odebrania przeznaczonéj, należy w tym przedmiocie spisać osobny protokół, zaopatrzony liczbą repertoryjum i podpisany przez odbierającego, świadków i notaryusza. Równocześnie należy o wydaniu wzmiankę uczynić na protokóle, przy złożeniu spisanym.

Rozdział ósmy.

O postępowaniu z aktami, do zachowania przeznaczonemi; tudzież o prowadzeniu spisów i pieczęci.

§. 95.

Notaryusz obowiązanym jest tak akta, które przez niego samego sporządzone, jako téż, które mu przez strony oddane lub przez izbę notaryacką przekazane zostały, wedle bieżącéj liczby uporządkowane starannie pod zamknięciem zachować w miejscu bezpieczném i suchém pomieszkania swego lub kancelaryi.

§. 96.

Akt spisany przez dwóch notaryuszów, zachowanym być ma w oryginale przez tego z nich, którego strony wezwały o kierunek interesu; drugi notaryusz otrzyma wypis, przez obydwóch notaryuszów podpisami i pieczęcią zawierzytel-

und Siegel beglaubigte Ausfertigung, auf deren Grundlage er selbst Ausfertigungen zu ertheilen berechtiget (§. 66) ist.

Wird in Folge des §. 61 ein Notariatsact über eine schriftliche letztwillige Anordnung von zwei Notaren errichtet, so hat die Urkunde selbst bei dem ersten Notar zu bleiben, der zweite erhält eine Ausfertigung des aufgenommenen Notariatsactes.

§. 97.

Die Acten eines Notars, dessen Amtswirksamkeit aufgehört hat, oder welcher an eine andere Stelle übersetzt wird, sind in das Notariatsarchiv abzugeben. Nur wenn ein Notar an einen anderen Standort innerhalb des Sprengels der nämlichen Notariatskammer versetzt wird, welcher seinem früheren Sitze näher ist als das Notariatsarchiv, kann ihm von dem Gerichtshofe erster Instanz gestattet werden, seine Acten an den neuen Standort mit sich zu nehmen.

§. 98.

In soferne der Notar nicht nach dem Gesetze Mittheilungen aus seinen Acten zu machen hat (§§. 67 und ff.), ist derselbe zur Geheimhaltung derselben und zur Verschwiegenheit strenge verpflichtet.

§. 99.

Die Urschrift eines Notariatsactes darf, außer den in dieser Notariatsordnung bestimmten Fällen, nur über gerichtlichen Auftrag dem Gerichte, oder über Auftrag der Notariatskammer dieser ausgefolgt werden.

Im Falle eines solchen Auftrages hat der Notar an dem Platze der Urschrift eine Ausfertigung, deren genaue Uebereinstimmung mit derselben nicht nur von ihm, dem §. 72 gemäß, zu beglaubigen, sondern auch von dem Gerichte oder der Notariatskammer unter Beidrückung des Amtssiegels zu bestätigen ist, zu verwahren und dieselbe auch nach dem Zurückgelangen der Urschrift aufzubehalten.

Von dieser Ausfertigung dürfen bis zum Zurückgelangen der Urschrift, in soferne es von dem Gerichte oder der Notariatskammer nicht untersagt wird, Ausfertigungen mit der etwa erforderlichen Bemerkung ertheilt werden. Die Ertheilung derselben ist jedoch auf der Ausfertigung, und sobald die Urschrift zurückgelangt ist, auch auf dieser anzumerken.

§. 100.

Sobald der Notar in die Kenntniß des Todes einer Person kommt, deren letztwillige Anordnung sich in seinen Acten befindet, so hat er, ohne erst einen Auftrag abzuwarten, die letztwillige Anordnung sammt dem etwa darüber aufgenommenen Notariatsacte in der Urschrift dem Gerichte, in dessen Bezirk er seinen Standort hat, oder im Falle sich die Abhandlungsbehörde daselbst befindet, dieser sogleich zu übergeben. Bei dem Gerichte wird unverzüglich in Gegenwart des Notars das Protokoll über den Zu-

niony, na którego zasadzie sam wypisy wydawać prawo mieć będzie (§. 66).

Jeżeli w skutek §. 61 sporządzonym będzie akt notaryalny przez dwóch notaryuszów w przedmiocie piśmiennego rozporządzenia ostatniéj woli, wówczas dokument sam pozostać ma u piérwszego notaryusza, drugi otrzyma wypis sporządzonego aktu notaryalnego.

§. 97.

Akta notaryusza, którego czynność urzędowa ustała, lub który na inne miejsce przeniesionym został, oddane być winny do archiwum notaryackiego. Tylko gdy notaryusz przeniesionym będzie na inne stanowisko wewnątrz okręgu téj saméj izby notaryackiéj, które położoném jest bliżéj dawniejszéj siedziby jego, jak archiwum notaryackie, może mu trybunał piérwszéj instancyi pozwolić, ażeby zabrał akta z sobą na nowe stanowisko swoje.

§. 98.

O ile notaryusz nie ma już z ustawy prawa udzielać wiadomości z aktów swoich (§§. 67 i następne), obowiązanym jest zachować ściśle tajemnicę i milczenie o nich.

§. 99.

Oprócz przypadków, w niniejszéj ustawie notaryalnéj wskazanych, oryginał aktu notaryalnego nie może być wydanym, jak tylko albo w skutek sądowego nakazu sądowi, albo téż z polecenia izby notaryackiéj téjże izbie.

W razie takowego polecenia, winien będzie notaryusz w miejscu oryginału zachować wypis, którego zupełna zgodność z oryginałem stósownie do §. 72 nie tylko przez niego zawierzytelnioną, lecz także przez sąd lub izbę notaryacką przy wyciśnieniu pieczęci urzędowéj potwierdzoną być ma, a który nawet po zwróceniu oryginału u notaryusza pozostać ma.

Z tego wypisu wydawane być mogą aż do chwili zwrócenia oryginału dalsze wypisy z dołączeniem potrzebnéj w téj mierze uwagi, o ile to przez sąd lub izbę notaryacką nie jest zakazaném. Wydanie atoli takowych wyrażoném być ma na wypisie, a skoro oryginał powróconym będzie, także i na tymże.

§. 100.

Jak skoro notaryusz poweźmie wiadomość o śmierci osoby, któréj rozporządzenie ostatniéj woli znajduje się w aktach jego, obowiązanym jest nie oczekując polecenia, przedłożyć natychmiast rozporządzenie ostatniéj woli wraz z oryginałem aktu notaryalnego, w téj mierze spisanego, sądowi, w którego okręgu tenże ma stanowisko swoje, lub téż instancyi pertraktacyjnéj, jeżeli tamże się takowa znajduje. W sądzie bezzwłocznie spisanym będzie w obecności notaryusza pro-

stand der allenfalls vorhandenen Siegel und über die Entsiegelung vorgenommen.

Die bei dem Notar bloß hinterlegten letztwilligen Anordnungen haben auch nach der Kundmachung bei dem Gerichte zu bleiben. Von denjenigen mündlichen oder schriftlichen Anordnungen aber, über welche ein Notariatsact errichtet worden ist (§§. 59 – 65), ist zum Gebrauche des Gerichtes, auf Kosten der Verlassenschaft, eine beglaubigte Ausfertigung zu verfassen und bei Gericht zu hinterlegen, die Urschrift aber dem Notar sogleich zurückzustellen.

Wird die Kundmachung des letzten Willens nicht von der Abhandlungsbehörde selbst vorgenommen, so hat das Gericht, welches dieselbe vornimmt, die Ausfertigung zu unterzeichnen und sammt dem Kundmachungsprotokolle der Abhandlungsbehörde zu übersenden.

Ist eine letztwillige Anordnung von zwei Notaren aufgenommen, so hat der erste Notar sich nach der obigen Vorschrift zu benehmen.

§. 101.

Jeder Notar führt ein chronologisches Verzeichniß mit ununterbrochener Zahlenreihe, in welches er jeden von ihm aufgenommenen Notariatsact, mit Ausnahme der Wechselproteste, sogleich einzutragen hat.

§. 102.

Das Repertorium enthält sechs Rubriken, und zwar:

1. für die Geschäftszahl des Notars, welche durch die ganze Zeit, als er im Besitze seiner Acten bleibt, ununterbrochen fortzuführen ist;

2. für das Datum, d. i. Tag, Monat und Jahr des Actes;

3. für den Vor- und Zunamen, Stand und Wohnort der Parteien,

4. für die Eigenschaft des Geschäftes;

5. für den Gegenstand des Vertrages oder anderen Geschäftes, mit Angabe des Werthsbetrages, wenn er in dem Acte bestimmt ist, und des für den letzteren verwendeten Stämpels;

6. für allfällige Anmerkungen.

§. 103.

Das Repertorium muß deutlich, ohne Radirung, und so geführt werden, daß von einer Geschäftszahl zur anderen kein Raum für eine ganze Zeile leer bleibt.

Der Notar hat jede einzelne Seite zu unterschreiben, sobald sie voll geschrieben ist, und auf dem ersten und letzten Blatte sein Siegel beizudrücken.

§. 104.

Das Repertorium wird, paraphirt in der verlangten Zahl von 25, 50 oder 100 Blättern, jedem Notar auf seine Kosten von dem Notariatsarchive beigestellt und der Notar darf sich keines anderen Repertoriums bedienen, auch das von dem Archive er-

tokół, tak względem stanu pieczęci, jeżeliby się takowe znajdowały jak względem rozpieczętowania.

Rozporządzenia ostatniej woli, złożone tylko u notaryusza, pozostaną w sądzie nawet i po obwieszczeniu. Z tych zaś rozporządzeń ustnych lub piśmiennych, względem których sporządzonym został akt notaryalny (§§. 59—65), należy kosztem masy spadkowéj dla użytku sądu sporządzić wypis wierzytelny i w sądzie go złożyć, oryginał zaś natychmiast notaryuszowi zwrócić.

Jeżeli ogłoszenie ostatniéj woli nie przez samą już władzę pertraktującą uskutecznioném zostało, wówczas sąd, który ją ogłosił, wypis podpisać i takowy wraz z protokółem obwieszczenia władzy pertraktacyjnéj przesłać powinien.

Jeżeli rozporządzenie ostatniéj woli spisaném było przez dwóch notaryuszów, piérwszy notaryusz wedle powyższego przepisu postąpić powinien.

§. 101.

Każdy notaryusz prowadzić będzie spis chronologiczny w nieprzerwanym porządku liczb, do którego natychmiast wpisywać winien każdy akt notaryalny, przez niego spisany, z wyjątkiem protestów wekslowych.

§. 102.

Repertoryjum obejmuje sześć rubryk, a to:

1. na liczbę czynności notaryusza, która przez cały czas, ciągiem którego pozostaje w posiadaniu aktów swoich, nieprzerwanie prowadzoną być winna;

2. na datę, t. j. dzień, miesiąc i rok aktu;

3. na imię i nazwisko, stan i zamieszkanie stron;

4. na rodzaj interesu;

5. na przedmiot kontraktu lub innego interesu, z wyrażeniem kwoty wartości, jeżeli w akcie jest wyszczególnioną, oraz stępla, do tegoż użytego;

6. na uwagi zachodzące.

§. 103.

Repertoryjum prowadzone być winno wyraźnie, bez podskrobania, i w taki sposób, żeby od jednéj liczby czynności do drugiéj nie zostawało miejsce na wiérsz cały.

Notaryusz każdą stronnicę poszczególnie podpisać winien, skoro zupełnie zapisaną będzie, oraz na piérwszéj i ostatniéj karcie wycisnąć pieczęć swoję.

§. 104.

Repertoryjum, parafowane, w miarę żądania, w liczbie 25, 50 lub 100 kart, dostarczone będzie każdemu notaryuszowi kosztem jego przez archiwum notaryackie, i nie będzie wolno notaryuszowi używać innego repertoryjum, także nie

haltene neue Repertorium erst benützen, wenn das alte voll geschrieben und gehörig gefertiget ist.

Der Director des Archives unterfertiget, unter Angabe der Blätterzahl, das letzte Blatt, und fügt das Archivssiegel bei; auch hält er eine Vormerkung über die Zahl der Blätter und über die Zeit, wann sie ausgefolgt wurden.

§. 105.

Außer dem Repertorium hat der Notar noch folgende Verzeichnisse zu führen:

1. Ein alphabetisches Verzeichniß der Namen aller Personen, welche die in das Repertorium gehörigen Acte betreffen, worin bei dem Namen jeder Partei zur Erleichterung der Auffindung der Acten alle diese Partei betreffenden Geschäftszahlen des Repertoriums anzuführen sind.

2. Ein besonderes Namensverzeichniß aller Personen, deren letztwillige Anordnungen von ihm aufgenommen oder bei ihm hinterlegt worden sind, ebenfalls mit Beifügung der Geschäftszahlen. Wenn eine dieser Personen stirbt, oder ihren letzten Willen widerruft, ist im ersten Falle der Tod, im zweiten Falle der Widerruf ersichtlich zu machen.

3. Ein alphabetisches Verzeichniß aller Personen, gegen welche er Wechselproteste erhoben hat, worin bei dem Namen jeder Partei alle dieselbe betreffenden Seitenzahlen des Registers über die Wechselproteste anzumerken sind.

4. Ein aus den Zeitungsblättern des Kronlandes zu verfassendes Verzeichniß aller Personen, welche in diesem Kronlande wegen Wahn- oder Blödsinnes, oder wegen Verschwendung unter Curatel gesetzt, hinsichtlich deren die väterliche Gewalt oder Vormundschaft über das Alter der Großjährigkeit verlängert und über deren Vermögen der Concurs eröffnet wird.

Dieses Verzeichniß ist stets in der Kanzlei angeheftet zu lassen, und bei dem Tode oder Austritte des Notars dem Nachfolger an seinem Standorte zu übergeben.

§. 106.

Innerhalb der ersten zehn Tage eines jeden Vierteljahres, nach dem Solarjahre gerechnet, hat der Notar dem Archive eine genaue, von ihm beglaubigte Abschrift des Repertoriums, oder die Fehlanzeige, und wann das Repertorium vollgeschrieben ist, dieses selbst zu überreichen.

Der Archivsvorstand hat es zu prüfen, bei bemerkten Mängeln die geeigneten Anträge an die Notariatskammer zu stellen und für die schleunigste Zurückstellung des Originalrepertoriums zu sorgen.

§. 107.

Der Notar muß sein Siegel unter besonderer Sperre verwahren. Hört die Amtswirksamkeit eines Notars gänzlich auf oder wird er übersetzt, so muß sein Siegel sogleich an das Notariatsarchiv eingeliefert, daselbst durch einen Einschnitt, der das Erkennen

może otrzymanego od archiwum nowego repertoryjum używać piérwéj, dopóki dawne nie jest zupełnie zapisaném i należycie podpisaném.

Dyrektor archiwum podpisze przy wyrażeniu liczby kart, kartę ostatnią i dołoży pieczęć urzędową archiwalną, podobnież prowadzić będzie zanotowania tak względem liczby kart, jak względem czasu, w którym wydane zostały.

§. 105.

Oprócz repertoryjum notaryusz utrzymywać ma następujące jeszcze wykazy:

1. Spis alfabetyczny imion wszystkich osób, których się tyczą akta, do repertoryjum należące, gdzie przy nazwisku każdéj strony, dla łatwiejszego wyszukania aktów, wyszczególnione być winny wszystkie liczby repertoryjum tyczące się strony téj.

2. Osobny spis nazwisk wszystkich osób, których rozporządzenia ostatniéj woli przez niego spisane lub u niego złożone zostały, również z wyrażeniem liczb czynności. Jeżeli jedna z tych osób umrze, lub odwoła ostatnią wolę swoję, w piérwszym przypadku zgon, w drugim odwołanie widoczném uczynić należy.

3. Spis alfabetyczny wszystkich osób, przeciw którym protesty wekslowe spisał, gdzie przy nazwisku każdéj strony zanotowane być winny wszystkie jéj się tyczące liczby stronnic rejestru co do protestów wekslowych.

4. Ułożony z gazet Kraju koronnego spis wszystkich osób, które w rzeczonym Kraju koronnym z powodu obłąkania zmysłów lub głupkowatości, albo z powodu marnotrawstwa pod kuratelę oddane zostały, nad któremi moc ojcowska lub opieka poza wiek pełnoletności przedłużoną jest, tudzież, do których majątku konkurs ogłoszono.

Wykaz ten ciągle w kancelaryi pozostawać ma, i w razie zgonu lub wystąpienia notaryusza oddany być winien następcy w stanowisku jego.

§. 106.

W piérwszych dziesięciu dniach każdego ćwierćrocza, licząc wedle roku słonecznego, winien notaryusz przedłożyć archiwum dokładny, przezeń zawierzytelniony odpis repertoryjum, lub też donieść, że go nie ma, a skoro repertoryjum zupełnie jest zapisaném, toż samo przedłożyć.

Przełożony archiwum powinien takowe rozpoznać, a gdy spostrzeże wady, uczynić stósowne przedstawienia izbie notaryackiéj, i dopilnować, ażeby repertoryjum oryginalne jak najspiesznieéj zwrócone było.

§. 107.

Notaryusz musi pieczęć swą zachowywać pod osobném zamknięciem. Gdy czynność notaryusza zupełnie ustanie, lub tenże przeniesionym będzie, pieczęć jego natychmiast do archiwum notaryackiego oddaną być ma, gdzie przez nadcię-

nicht hindert, unbrauchbar gemacht und in diesem Zustande aufbewahrt werden

§. 108.

Geräth das in Gebrauch stehende Siegel eines Notars in Verlust, so hat dieser sogleich durch die Notariatskammer und den Gerichtshof erster Instanz dem Obergerichte hievon die Anzeige zu machen und die Zeichnung seines neuen von dem vorigen unterscheidbaren Siegels zur Genehmigung vorzulegen (§§. 16—18).

Wird das in Verlust gerathene Siegel wieder gefunden, so darf sich desselben nicht mehr bedient, sondern es muß an das Archiv abgeliefert und daselbst ebenso wie die Siegel ausgetretener Notare unbrauchbar gemacht (§. 107) und verwahrt werden.

Neuntes Hauptstück.

Notariatsgebühren.

§. 109.

Die Notare haben für diejenigen Amtshandlungen, rücksichtlich deren in dem beigefügten Tarife Bestimmungen enthalten sind, die Gebühren nach dem daselbst festgesetzten Maße zu beziehen; für die übrigen ist die Belohnung dem Einverständnisse mit den Parteien, und soferne kein solches zu Stande kommt, der gerichtlichen Bestimmung überlassen.

§. 110.

Verträge über ein höheres Maß von Gebühren für Geschäfte, für welche dasselbe in dem Tarife bestimmt ist, sind ungiltig.

Die Aufnahme von Acten, für welche in dem Tarife keine Gebühr bestimmt ist, darf wegen Mangel eines vorläufigen Einverständnisses über die dafür zu entrichtende Belohnung nicht verweigert werden.

§. 111.

Für die Gebühren haften alle Diejenigen zur ungetheilten Hand, welche den Act verlangen oder das Geschäft abschließen.

§. 112.

Der Notar ist berechtiget, sobald der Act vollzogen ist, die Bezahlung seiner Gebühren und den für die Partei von ihm etwa abgegebenen Stämpel zu verlangen.

Dem Notar sind die Gebühren auch in dem Falle sogleich zu entrichten, wenn der angefangene Act ohne sein Verschulden unvollendet bleibt. Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse ist der Notar erst nach erfolgter Bezahlung der Gebühren auszufolgen verbunden.

cie, nie szkodzące poznaniu jéj, nieużyteczną ma być uczynioną i w tym stanie zachowaną.

§. 108.

Gdyby pieczęć notaryusza, w używaniu będąca, zaginęła, obowiązanym będzie natychmiast uczynić o tém doniesienie wyższemu sądowi przez izbę notaryacką i trybunał piérwszéj instancyi, i przedłożyć do zatwierdzenia rysunek nowéj pieczęci swéj, od dawniejszéj odmiennéj (§§. 16—18).

Jeżeliby pieczęć zagubiona znowu znalezioną była, takowa nie może już nadal być używaną, lecz musi do archiwum być oddaną, gdzie podobnie jak pieczęcie notaryuszów występujących nieużyteczną będzie uczynioną (§. 108) i zachowaną.

Rozdział dziewiąty.

Należytości notaryackie.

§. 109.

Notaryusze będą za te czynności urzędowe, względem których w taryfie załączonéj zawarte są postanowienia, pobierać należytości wedle ustanowionego tamże wymiaru; za inne pozostawia się stronom, by się porozumiały względem nagrody, a gdzie to uskutecznić się nie da, sąd nagrodę oznaczyć ma.

§. 110.

Umowy o wyższy wymiar opłat za czynności, taryfą w téj mierze objęte, nie są ważne.

Spisanie aktów, za które w taryfie nie ustanowiono żadnéj należytości, nie może być odmówioném dla braku poprzedniego porozumienia się o wynagrodzenie za nie przypadające.

§. 111.

Za należytości odpowiedzialnemi są wszyscy solidarnie, którzy żądają aktu lub interes zawierają.

§. 112.

Skoro akt dopełnionym jest, notaryusz prawo mieć będzie żądać zapłaty należytości, równie jak stępla, dostarczonego przezeń za stronę.

Notaryuszowi zapłacone być winny natychmiast należytości także i w tym przypadku, gdy akt rozpoczęty bez jego winy został nieskończony. Wypisy, odpisy, wyciągi i świadectwa notaryusz wydać obowiązanym będzie dopiéro po zapłacie należytości.

§. 113.

Im Falle der Mitwirkung zweier Notare bezieht der zweite Notar das nach dem Tarife bestimmte, oder wo der Tarif nichts festsetzt, nach seiner Mühewaltung zu bestimmende Honorar, die allfälligen Entfernungsgebühren und Reisekosten, nicht aber auch den im Tarife festgesetzten Percentual-Zuschuß

Auch muß bei Vollendung des Actes die Gebühr für die dem zweiten Notar zur Aufbewahrung ausgefolgte Ausfertigung bezahlt werden.

§. 114.

Wenn für einen suspendirten Notar ein Substitut bestellt wird, so hat dieser nicht nur die Gebühren für die von ihm selbst vorgenommenen Acte und Beurkundungen, sondern auch für die Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse aus den Acten des suspendirten Notars zu beziehen. Jedes Uebereinkommen über eine Gebührentheilung mit dem suspendirten Notar ist ungiltig.

In den übrigen Fällen der Substitution kann ein Einverständniß über die Theilung der Gebühren stattfinden.

§. 115.

Das Verzeichniß der Gebühren hat der Notar auf jedem aufgenommenen Acte sowohl, als auf dessen Ausfertigung anzumerken, und den Empfang nicht nur auf der letzteren zu bestätigen, sondern der Partei auch noch später, wenn sie es verlangt, ein Gebührenverzeichniß mit der Zahlungsbestätigung unentgeltlich auszuhändigen.

§. 116.

Streitigkeiten über den Betrag der Notariatsgebühren hat in erster Instanz der Gerichtshof, in dessen Sprengel der Notar angestellt ist, nach allfälliger Vernehmung der Notariatskammer zu entscheiden.

Wenn die Partei mit der Berechnung der Gebühren nicht einverstanden ist, und sich um deren Bestimmung an den Gerichtshof wendet, oder wenn der Notar selbst um die Bestimmung derselben durch den Gerichtshof ansucht, so ist doch der von dem Notar vorläufig berechnete Betrag, unter Vorbehalt des Rückersatzes des allfälligen Uebermaßes, sogleich zu bezahlen oder gerichtlich zu erlegen.

§. 117.

Für einen, wegen Formgebrechen oder sonst aus Verschulden des Notars unwirksamen Notariatsact, sowie für mangelhafte Beurkundungen, Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse, sind keine Gebühren zu entrichten, und die bereits bezahlten können zurückgefordert werden.

§. 118.

Notare, welche die in dem Tarife festgesetzten Gebühren überschreiten, oder für nicht taxirte Geschäfte offenbar übermäßige Anforderungen stellen, sollen zur Zurückstel-

§. 113.

W razie, gdzie dwaj notaryusze są czynnymi, pobiera drugi notaryusz honoraryjum, taryfą ustanowione, lub téż, gdzie taryfa nic nie ustanawia, honoraryjum, wedle pracy jego oznaczoném być mające, przypadające należytości oddalenia się i koszta podróży, nie zaś także i dodatek procentualny, w taryfie ustanowiony.

Przy dopełnieniu aktu zapłacona być musi także należytość za wypis, drugiemu notaryuszowi do zachowania wydany.

§. 114.

Jeżeli w miejsce notaryusza suspendowanego ustanowionym będzie substytut, takowy pobierać będzie nie tylko należytości za akta i poświadczenia przezeń samego zdziałane, lecz także i za wypisy, odpisy, wyciągi i świadectwa, z aktów notaryusza suspendowanego czerpane. Wszelka umowa o podział należytości z notaryuszem suspendowanym jest nieważną.

W innych przypadkach substytucyi może mieć miejsce umowa o podział należytości.

§. 115.

Notaryusz obowiązanym jest zanotować wykaz należytości tak na każdym akcie spisanym, jako téż na wypisie onegoż, odebranie zaś nie tylko na tymże ostatnim potwierdzić, lecz na żądanie także i później wydać stronie bezpłatnie wykaz należytości z potwierdzeniem zapłaty.

§. 116.

Spory o kwotę należytości notaryalnych rozstrzygać będzie w piérwszéj instancyi trybunał, w którego okręgu notaryusz jest ustanowionym, wedle okoliczności po wysłuchaniu izby notaryackiéj.

Jeżeli strona nie zgadza się z obrachunkiem należytości, i udaje się do trybunału w celu oznaczenia takowych, albo, jeżeli notaryusz sam prosi trybunału o ich oznaczenie, przecież kwota, przez notaryusza uprzednio obliczona, natychmiast zapłaconą lub sądownie ma być złożoną, z zastrzeżeniem zwrotu zwyżki, gdyby się takowa okazała.

§. 117.

Za akt notaryalny, nieważny dla braku formalności lub z innego przewinienia notaryusza, tudzież za niedostateczne poświadczenia, wypisy, odpisy, wyciągi i świadectwa nie będą żadne należytości opłacone, a już uiszczone mogą napowrót być żądane.

§. 118.

Notaryusze, którzy należytości w taryfie oznaczone podwyższają, lub za czynności nietaksowane, czynią pretensyje, oczywiście zbyteczne, zmuszeni być mają

lung des etwa bezogenen Uebermaßes verhalten werden, und sind überdieß nach den Bestimmungen des zwölften Hauptstückes zu behandeln.

§. 119.

Rücksichtlich der Eintreibung der Notariatsgebühren gelten die über die Einbringung der für gerichtliche Amtshandlungen zu entrichtenden Gebühren bestehenden Vorschriften, in soferne der Ausweis von dem Gerichtshofe geprüft und richtig befunden worden ist.

Zehntes Hauptstück.

Notariatsarchive.

§. 120.

An dem Sitze eines jeden Gerichtshofes erster Instanz ist ein Notariatsarchiv zu errichten, welches zur Uebernahme und dauernden Verwahrung der Acten und Siegel der außer Amt getretenen und verstorbenen Notare bestimmt ist.

§. 121.

Bei jedem Notariatsarchive wird ein Director, und nach Bedürfniß ein Adjunct angestellt, welcher im Falle der Verhinderung des Directors auch dessen Stelle zu versehen hat. Besteht kein Adjunct, so ist für die Dauer der Verhinderung von dem Präsidenten des Gerichtshofes erster Instanz ein Stellvertreter des Directors zu bestimmen. Die Leitung der Kanzleigeschäfte wird einem Secretär übertragen.

Die Ernennung des Directors, des Adjuncten und des Secretärs ist dem Justizminister vorbehalten. Außerdem werden Archivschreiber und Diener angestellt, deren Ernennung dem Oberlandesgerichte zusteht.

§. 122.

Zu Directoren und Adjuncten sollen nach Thunlichkeit verdienstvolle Notare ernannt werden, welche jedoch nach der Uebernahme dieser Stellen Notariatsgeschäfte nicht mehr ausüben dürfen.

Zu diesem Zwecke hat nach vorläufiger Concursausschreibung, welche von der Notariatskammer einzuleiten ist, das Collegium der sämmtlichen Notare des Archivsbezirkes dem Gerichtshofe erster Instanz einen Ternavorschlag zu erstatten, welchen dieser mit seinem Gutachten dem Oberlandesgerichte und letzteres auf gleiche Weise dem Justizminister vorzulegen hat.

Die Vorschläge zur Besetzung der minderen Stellen sind von der Notariatskammer zu erstatten.

§. 123.

Die Notariatsarchive haben über die im Archive verwahrten Acten Auskünfte zu ertheilen und von denselben Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse zu erfolgen.

do zwrotu nadwyżki, jakąby już otrzymali, a oprócz tego traktowani być winni wedle postanowień rozdziału dwunastego.

§. 119.

Co się tyczy ściągnienia należytości notaryusza, obowiązywać będą przepisy o ściąganiu należytości za czynności sądowe, o ile wykaz onychże przez trybunał został rozpoznanym i za prawdziwy uznanym.

Rozdział dziesiąty.

Archiwa notaryackie.

§. 120.

W siedzibie każdego trybunału piérwszéj instancyi, ustanowioném będzie archiwum notaryackie, przeznaczone do przyjmowania i stałego zachowania aktów i pieczęci notaryuszów zmarłych lub z urzędu występujących.

§. 121.

Przy każdém archiwum notaryackiém ustanowionym będzie dyrektor, a w miarę potrzeby adjunkt, który w razie przeszkody dyrektora jego miejsce zastępować będzie. Gdzie nie ma adjunkta, prezydent trybunału piérwszéj instancyi oznaczyć winien zastępcę dyrektora na czas przeszkodzenia jego. Kierunek czynności kancelaryjnych powierzony będzie sekretarzowi.

Mianowanie dyrektora, adjunkta i sekretarza zastrzeżoném jest Ministrowi Sprawiedliwości. Oprócz tego ustanowieni będą pisarze przy archiwum i słudzy, których mianowanie należy do sądu wyższego.

§. 122.

Na dyrektorów i adjunktów ile możności mianowani być winni notaryusze zasłużeni, którzy jednak po przyjęciu tych miejsc nie mogą więcéj wykonywać czynności notaryalnych.

Tym końcem po uprzedniém rozpisaniu konkursu, które nastąpić ma przez izbę notaryacką, kolegium wszystkich notaryuszów obrębu archiwalnego zaproponować ma trybunałowi piérwszéj instancyi trzech kandydatów, który propozycyję takową wraz z własną opiniją swą przedłoży wyższemu sądowi krajowemu, a ten w równy sposób Ministrowi Sprawiedliwości.

Propozycyje do obsadzenia miejsc niższych izba notaryacka przedkładać będzie.

§. 123.

Archiwa notaryackie obowiązane są udzielać wiadomości o aktach, w archiwum zachowanych, i wydawać z nich wypisy, odpisy, wyciągi i świadectwa.

Im Allgemeinen sind von dem Archive hiebei die für die Notare ertheilten Vorschriften, so weit sie anwendbar sind, zu befolgen.

§. 124.

Nur der Vorstand darf die Ertheilung von Ausfertigungen, Auszügen, Zeugnissen, Abschriften und Auskünften oder die Einsicht der Acten bewilligen.

Das Ersuchen um die Bewilligung kann mündlich gestellt werden.

Diese Bewilligung kann nur solchen Personen ertheilt werden, welchen sie der Notar ertheilen darf.

§. 125.

Wenn der Archivsvorstand gegen die Bewilligung Bedenken trägt, so hat er die Notariatskammer zu vernehmen. Im Falle der Verweigerung sind der Partei auf Verlangen die Gründe derselben sogleich schriftlich auszufolgen, und wenn sie sich beschwert erachtet, ist sie berechtiget, ihre Beschwerde bei dem Gerichtshofe erster Instanz anzubringen, welcher darüber, unter Vorbehalt des Recurses an das Oberlandesgericht, zu entscheiden hat.

§. 126.

Die Ausfertigungen der Archive sind von dem Archivsvorstande zu collationiren und zu unterzeichnen. Auch ist den Ausfertigungen das Archivssiegel beizudrücken.

§. 127.

Sobald das Archiv Kenntniß von dem Tode einer Person erhält, deren letztwillige Anordnung sich in den Archivsacten befindet, muß nach §. 100 vorgegangen werden.

§. 128.

Die Archivsgebühren haben in die dazu zu bestimmende Casse zu fließen. Beschwerden über die Gebührenbemessung der Archive sind bei dem Gerichtshofe erster Instanz anzubringen, welcher darüber, unter Vorbehalt des Recurses an das Oberlandesgericht, zu entscheiden hat.

§. 129.

Sowohl über die Besoldungen der Archivsbeamten, als auch über die Verwahrung der Acten und Casseführung bei denselben, werden die erforderlichen Vorschriften in einer besonderen Verordnung erlassen.

Eilftes Hauptstück.

Notariatskammern.

§. 130.

An jedem Orte, wo ein Gerichtshof erster Instanz seinen Sitz hat, ist zur unmittelbaren Leitung des Notariatswesens in dem ganzen Sprengel desselben eine Notariatskammer zu errichten.

W ogólności archiwum przytém zachowywać będzie przepisy dla notaryuszów wydane, o ile zastósowanie mieć mogą.

§. 124.

Tylko przełożony udzielać może pozwolenie na wydanie wypisów, wyciągów, świadectw, odpisów i wiadomości lub na przeglądnienie aktów.

Prożba o pozwolenie ustnie może być wniesioną.

Pozwolenie tym tylko osobom może być udzielone, którym notaryusz takowe udzielać jest mocen.

§. 125.

Jeżeli przełożony archiwum waha się udzielić pozwolenia, obowiązanym jest zasięgnąć zdania izby notaryackiéj. W razie odmówienia, wydane będą na żądanie strony natychmiast powody onegoż na piśmie, która, jeżeli się widzi być uciążoną, prawo mieć będzie, wynieść zażalenie swoje przed trybunał piérwszéj instancyi, który rozstrzygać będzie w tym przedmiocie przy zastrzeżeniu rekursu do wyższego sądu krajowego.

§. 126.

Wypisy archiwalne przez przełożonego archiwum mają być kolacyjonowane i podpisane. Na wypisach należy również wycisnąć pieczęć archiwalną.

§. 127.

Jak skoro archiwum otrzyma wiadomość o zgonie osoby, któréj rozporządzenie ostatniéj woli znajduje się w aktach archiwalnych, postępować należy wedle §. 100.

§. 128.

Należytości archiwum wpływać będą do kasy na ten cel wyznaczonéj. Zażalenia przeciw wymierzeniu należytości archiwów zanosić należy do trybunału piérwszéj instancyi, który rozstrzygać będzie w tym przedmiocie, przy zastrzeżeniu rekursu do wyższego sądu krajowego.

§. 129.

Tak co do płacy urzędników archiwalnych, jako téż co do zachowania aktów i prowadzenia kasy, wydane będą potrzebne przepisy w osobném rozporządzeniu.

Rozdział jedénasty.

Izby notaryackie.

§. 130.

W każdém miejscu, gdzie trybunał piérwszéj instancyi ma siedzibę swoją, urządzoną być ma izba notaryacka dla bezpośredniego kierunku notaryatu w całym okręgu jego.

§. 131.

Alle Notare in dem Sprengel eines Gerichtshofes erster Instanz bilden ein Collegium, aus welchem die Notariatskammer hervorzugehen hat.

§. 132.

Der Director des Notariatsarchives ist der Vorsteher der Notariatskammer. Im Falle der Verhinderung ist der Adjunct sein Stellvertreter. Wo kein solcher besteht, ist von dem Präsidenten des Gerichtshofes erster Instanz für die Stellvertretung Sorge zu tragen. Die Notariatskammer hat außer dem Vorstande in jenen Orten, für welchen zehn oder mehrere Notare sistemisirt sind, aus mindestens vier und höchstens acht Mitgliedern, in jenen Orten aber, für welche eine geringere Zahl von Notaren sistemisirt ist, aus mindestens zwei und höchstens vier Mitgliedern zu bestehen, welche von allen Notaren des Sprengels zu wählen sind. Der Wahlact ist jedoch jederzeit von dem Gerichtshofe erster Instanz mit seinem Gutachten dem Oberlandesgerichte zur Bestätigung vorzulegen, welches, wenn es gegen die Ertheilung derselben Bedenken findet, die Entscheidung des Justizministeriums einzuholen hat.

Der Secretär des Notariatsarchives ist zugleich Secretär der Kammer.

§. 133.

Wenigstens die Hälfte der Mitglieder muß aus Notaren des Ortes bestehen, wo die Kammer ihren Sitz hat. Ihre Dienstleistung ist unentgeltlich und dauert mit Ausnahme der nach den ersten zwei Jahren austretenden Hälfte drei Jahre, nach deren Ablauf sie jedoch neuerdings gewählt werden können.

Für jede nach Ablauf der drei Dienstjahre austretende Hälfte wird eine neue Wahl vorgenommen.

§. 134.

Kein Notar darf die Annahme der auf ihn gefallenen Wahl verweigern, wenn seit seinem Austritte aus der Kammer drei Jahre verflossen sind; aber er kann aus erheblichen Gründen über sein Ansuchen nach Anhörung der Kammer von dem Oberlandesgerichte enthoben werden.

§. 135.

Zur Vorsorge für die Fälle der Verhinderung der Mitglieder der Notariatskammer wird auf dieselbe Weise und für die nämliche Dauer eine angemessene Zahl von Stellvertretern gewählt.

§. 136.

Die Notariatskammern sind berufen, für die Ehre und Würde des Standes der Notare durch strenge Wachsamkeit über deren Amtshandlungen und Benehmen Sorge zu tragen; die erforderlichen Anträge zur Abschaffung wahrgenommener Mißbräuche und zu zweckmäßigen Aenderungen in dem Organismus des Notariates, namentlich über die Vermehrung oder Verminderung der Stellen, Verlegung der Amtssitze, über die Amts-

§. 131.

Wszyscy notaryusze w okręgu trybunału piérwszéj instancyi stanowią kolegium, z którego utworzoną być ma izba notaryacka.

§. 132.

Dyrektor archiwum notaryackiego jest przełożonym izby notaryackiéj. W razie przeszkodzenia adjunkt jest zastępcą jego. Tam, gdzie adjunkta nie ma, prezydent trybunału piérwszéj instancyi staranie mieć będzie o ustanowienie zastępcy. Izba notaryacka składać się będzie oprócz przełożonego, w miejscach, dla których dziesięciu lub więcéj notaryuszów jest usystemizowanych, najmniéj z cztérech, a najwięcéj z ośmiu członków, w miejscach zaś, dla których usystemizowana jest mniejsza notaryuszów liczba, najmniéj z dwóch, a najwięcéj z cztérech członków, którzy z pomiędzy wszystkich notaryuszów okręgu wybierani będą. Akt wyboru jednak zawsze przedłożonym być ma przez trybunał piérwszéj instancyi wraz z opinią jego wyższemu sądowi krajowemu do potwierdzenia, który, jeżeli widzi trudności w téj mierze zachodzące, zasięgnąć winien rozstrzygnienia Ministerstwa Sprawiedliwości.

Sekretarz archiwum notaryackiego jest oraz sekretarzem izby.

§. 133.

Przynajmniéj połowa członków składać się musi z notaryuszów miejsca, gdzie izba siedzibę swą ma. Służba ich jest bezpłatną, i trwać będzie z wyjątkiem téj połowy, która po piérwszych dwóch latach wystąpić ma, przez ciąg lat trzech, po upływie których jednakże członkowie ci znowu obranymi być mogą.

W miejsce połowy, występującéj po upływie trzech lat służby, nowy wybór nastąpić winien.

§. 134.

Żaden notaryusz nie może odmówić przyjęcia wyboru nań przypadłego, jeżeli po wystąpieniu jego z izby upłynęło lat trzy; wszelako z ważnych powodów uwolnionym być może na żądanie swoje przez sąd wyższy krajowy po wysłuchaniu izby.

§. 135.

By w czasie przeszkodzenia członków izby notaryackiéj służba nie cierpiała, wybraną będzie w taki sam sposób i na taki sam przeciąg czasu stósowna liczba zastępców.

§. 136.

Izby notaryackie powołane są czuwać nad honorem i godnością stanu notaryuszów, bacząc ściśle na czynności ich urzędowe i postępowanie; czynić potrzebne przedstawienia do uchylenia spostrzeżonych nadużyć i do stósownych zmian w organizmie notaryatu, mianowicie co do pomnożenia lub zmniejszenia liczby posad, przeniesienia siedlisk, co do przepisów urzędowych i taryfy należy-

vorschriften und über den Gebührentarif zu stellen, oder auf Anordnung der vorgesetzten Gerichtsbehörden ihr Gutachten darüber abzugeben.

Jeder Notariatskammer steht auch die Besorgung ihrer ökonomischen Angelegenheiten zu.

§. 137.

In wieferne die Notariatskammern berufen sind, auf die Besetzung der Notarstellen mit fähigen und würdigen Bewerbern Einfluß zu nehmen und über die Leistung und ungeschmälerte Erhaltung der Cautionen der Notare zu wachen, ist in dem zweiten und dritten Hauptstücke festgesetzt. Die Bestimmungen über ihre Wirksamkeit bezüglich der Notariatsprüfungen sind in dem darüber bestehenden besonderen Gesetze enthalten.

§. 138.

Jede Notariatskammer hat ein Verzeichniß über die Notare ihres Sprengels zu führen. In diesem Verzeichnisse hat dieselbe den Tag des Amtsantrittes jedes Notars, mit Hinweisung auf die von demselben vorgelegte Unterschrift (§. 18); die gegen denselben verhängten Strafen und den Tag, an welchem seine Amtswirksamkeit erloschen ist, mit der Bemerkung eintragen zu lassen, was bezüglich seiner Acten verfügt wurde.

Die Notariatskammer hat ferner über das Benehmen der Notariatspraktikanten zu wachen, zu diesem Ende ein besonderes Verzeichniß über dieselben zu führen und bei jedem derselben den Tag seines Eintrittes in die Praxis und des Austrittes aus derselben, den Notar, bei welchem er sich derselben unterzogen hat, den Erfolg der abgelegten Prüfung und diejenigen etwa vorgekommenen Umstände, welche auf die Würdigkeit zur Beförderung von Einfluß sein können, zu bemerken. Das dem Praktikanten von dem Notar ausgestellte Zeugniß über die zurückgelegte Praxis ist von der Notariatskammer zu bestätigen.

Jeder Notar hat zu diesem Ende die Aufnahme eines Praktikanten stets sogleich der Kammer anzuzeigen, widrigen Falles die nicht angezeigte Zeit der Praxis bei Nachweisung derselben nicht anzurechnen ist.

§. 139.

Die Notariatskammer ist verpflichtet, von den Acten der Notare ihres Sprengels von Zeit zu Zeit durch einen Abgeordneten Einsicht nehmen zu lassen, um sich von dem gehörigen Geschäftsgange bei denselben zu überzeugen. Ueber geringere Mängel, welche auf diese oder andere Weise zu ihrer Kenntniß gelangen, hat sie den Notaren die angemessenen Ermahnungen zu ertheilen, von wichtigeren aber, nach vorläufiger Vernehmung des Notars oder nach Beschaffenheit der Umstände, auch sogleich unmittelbar dem Gerichtshofe die Anzeige zu machen, damit von diesem die erforderlichen Erhebungen und nach Umständen die Untersuchung der Geschäftsführung des Notars, welchen es betrifft, in allen ihren Theilen angeordnet werden könne.

tości, albo téż oddawać zdanie swoje z polecenia władz sądowych przełożonych.

Każda izba notaryacka będzie także mieć staranie o sprawach swoich ekonomicznych.

§. 137.

Jak dalece rozciąga się powołanie izb notaryackich, do wywierania wpływu na obsadzenie posad notaryackich kandydatami zdolnymi i godnymi, tudzież do czuwania nad złożeniem i utrzymaniem w całości kaucyj notaryuszów, wskazaném jest w rozdziale drugim i trzecim. Postanowienia względem zakresu ich działalności przy egzaminach notaryackich zawarte są w osobnych ustawach, w téj mierze wydanych.

§. 138.

Każda izba notaryacka utrzymywać, będzie wykaz notaryuszów okręgu swego. W wykazie tym zamieścić każe dzień, w którym notaryusz objął urzędowanie, z odniesieniem się do podpisu przezeń przedłożonego (§. 18); kary nań nałożone, tudzież dzień, w którym ustało jego urzędowanie, z tém nadmienieniem, co zarządzono względem aktów jego.

Nadto izba notaryacka czuwać będzie nad postępowaniem praktykantów swoich, tym końcem utrzymywać będzie osobny wykaz takowych, i przy każdym z nich zanotować powinna dzień wstąpienia jego do praktyki i wystąpienia z onéjże, nazwisko notaryusza, u którego praktykę odbywa, skutek złożonego egzaminu, oraz te z zaszłych okoliczności, któreby wpływ mieć mogły na ocenienie, że jest godnym promocyi. Świadectwo, wystawione przez notaryusza praktykantowi względem odbytéj praktyki, izba notaryacka potwierdzić powinna.

Zatém każdy notaryusz obowiązanym jest o przyjęciu praktykanta natychmiast izbie uczynić relacyję, inaczéj bowiem czas praktyki, o którym nie doniósł, nie będzie policzonym przy wykazaniu téjże.

§. 139.

Izba notaryacka obowiązaną jest od czasu do czasu kazać przez delegowanego uczynić przegląd aktów notaryuszów, w jéj okręgu się znajdujących, aby się przekonać o należytym u nich toku czynności. Jeżeli w ten lub ów sposób, dojdzie do niéj wiadomość o mniejszych wadach, winna jest udzielić notaryuszom stósowne napomnienia, o ważniejszych zaś po uprzedniém wysłuchaniu notaryusza, lub téż, wedle okoliczności nawet wprost, uczynić bezzwłoczną relacyję do trybunału, aby ten zarządzić mógł potrzebne dochodzenia, a wedle stanu rzeczy rozpoznanie toku czynności notaryusza dotyczącego we wszystkich częściach działalności jego.

§. 140.

Ergeben sich aus der Amtshandlung eines Notars Anzeigungen einer durch die allgemeinen Strafgesetze verbotenen Handlung, so hat die Kammer der competenten Strafbehörde zur Einleitung des gesetzlichen Verfahrens die Mittheilung zu machem und zugleich davon dem Gerichtshofe erster Instanz die Anzeige zu erstatten, in dessen Sprengel der Notar angestellt ist.

§. 141.

Wird ein Notariatsact wegen eines von dem Notar bei dessen Aufnahme begangenen Verschuldens im Wege des Straf- oder Disciplinarverfahrens (§§. 175, 179) für unwirksam erklärt, so hat das Gericht von dem rechtskräftigen Erkenntnisse hierüber die Notariatskammer in Kenntniß zu setzen und letztere die Verfügung zu treffen, daß dasselbe auf der Urschrift des Notariatsactes angemerkt werde.

Ist ein vor einem Notar errichtetes Rechtsgeschäft durch Erkenntniß des Civilrechtes für ungiltig erklärt worden, so steht dem Kläger nach eingetretener Rechtskraft desselben frei, bei dem Erkenntnißrichter anzusuchen, daß die Anmerkung des Erkenntnisses auf der Urschrift des Notariatsactes bewilliget und von der Notariatskammer vollzogen werde.

§. 142.

Will sich ein Notar auf länger als drei Tage von seinem Wohnorte entfernen, so hat er die Bewilligung bei der Notariatskammer anzusuchen. Dieselbe kann ihm einen Urlaub von vierzehn Tagen in Einem Jahre bewilligen. Zur Ertheilung eines Urlaubes bis zur Dauer von sechs Wochen ist der Gerichtshof erster Instanz und von drei Monaten das Oberlandesgericht ermächtiget. Ein Urlaub, welcher drei Monate übersteigt, sowie jeder Urlaub zu einer Reise in das Ausland, kann nur von dem Justizminister bewilliget werden.

Nur in dringenden Fällen kann der Vorsteher des Gerichtshofes erster Instanz die Abreise in das Ausland noch vor der eingelangten Bewilligung gestatten. Jeden Falles muß für die Substituirung die nöthige Vorsorge getroffen werden.

§. 143.

Wird durch den Tod oder Austritt eines Notars, durch dessen Krankheit, Abwesenheit, Suspension oder aus anderen Gründen die Substituirung seiner Stelle nothwendig, so hat die Notariatskammer dem Gerichtshofe erster Instanz hievon die Anzeige zu machen und einen anderen Notar oder einen geeigneten Notariatspraktikanten als Substituten in Antrag zu bringen. Nöthigen Falles hat die Kammer auch für die einstweilige Verwahrung der Acten entweder durch den vorgeschlagenen Substituten oder durch das Bezirksgericht Sorge zu tragen.

Wird die Substitution durch einen von dem Notar angesuchten Urlaub erforderlich, so hat dieser den Substituten in dem Urlaubsgesuche selbst vorzuschlagen.

§. 140.

Jeżeli z działalności urzędowéj notaryusza okażą się poszlaki czynu, powszechnemi ustawami karnemi zakazanego, izba obowiązaną jest, udzielić o tém wiadomość właściwéj władzy karnéj dla wytoczenia postępowania prawnego zarazem równocześnie uczynić relacyję do trybunału piérwszéj instancyi, w którego okręgu notaryusz ustanowionym jest.

§. 141.

Jeżeli akt notaryalny z powodu przewinienia, popełnionego przez notaryusza przy spisaniu onegoż, w drodze postępowania karnego lub dyscyplinarnego (§§. 175, 179) za nieważny będzie uznany, sąd zawiadomić powinien izbę notaryacką o prawomocném w téj mierze orzeczeniu, która zarządzić ma, ażeby orzeczenie takowe zanotowaném było na dokumencie aktu notaryalnego.

Jeżeli interes prawny przed notaryuszem zdziałany uznanym zostanie za nieważny przez orzeczenie sędzi cywilnego, wolno będzie powodowi po nastąpionéj prawomocności orzeczenia żądać od sędzi wyrokującego, ażeby zanotowanie wyroku na oryginale aktu notaryalnego było dozwoloném i przez izbę notaryacką uskutecznioném.

§. 142.

Jeżeli notaryusz na dłużéj jak trzy dni oddalić się chce z miejsca swego zamieszkania, powinien prosić o pozwolenie izby notaryackiéj. Izba udzielić mu może pozwolenia takowego aż do dni cztérnastu w roku. Do udzielenia urlopu aż do sześciu tygodni upoważniony jest trybunał piérwszéj instancyi, zaś do trzech miesięcy wyższy sąd krajowy. Pozwolenie urlopu, przechodzącego trzy miesiące, tudzież każdego urlopu do podróży za granicę, należy tylko do Ministra Sprawiedliwości.

Wszelako w nagłych przypadkach przełożony trybunału piérwszéj instancyi zezwolić może na podróż za granicę, jeszcze przed nadejściem pozwolenia. Na wszelki przypadek względem substytucyi należyte zarządzenie nastąpić musi.

§. 143.

Jeżeli z powodu śmierci lub wystąpienia notaryusza, z powodu zapadnięcia w chorobę, nieobecności, suspenzyi lub z innych przyczyn zajdzie potrzeba substytucyi jego, natedy izba notaryacka o tém relacyję trybunałowi piérwszéj instancyi uczynić winna i przedstawić innego notaryusza lub zdolnego praktykanta notaryackiego na substytuta. W razie potrzeby izba staranie mieć winna także o tymczasowe zachowanie aktów albo przez przedstawionego substytuta albo przez sąd powiatowy.

Jeżeli substytucyja nastąpić ma z powodu żądanego przez notaryusza urlopu, wówczas on sam substytuta w prośbie o urlop przedstawić winien.

§. 144.

Ein Notariatspraktikant kann zum Substituten nur dann ernannt werden, wenn er die Notariatsprüfung mit Erfolg bestanden hat, und entweder der Notar, dessen Stelle er vertreten soll, mit seiner Caution für ihn zu haften erklärt, oder er selbst eine Caution für sich leistet. Als Substitut eines suspendirten Notars kann ein Notariatspraktikant nur gegen Leistung einer eigenen Caution bestellt werden.

§. 145.

Der Substitut ist von dem Gerichtshofe erster Instanz zu ernennen, und wenn ein Notariatspraktikant dazu bestellt wird, ordnungsmäßig zu beeidigen. Die Ernennung ist allen Bezirksgerichten des Sprengels bekannt zu machen. Der Substitut hat die Geschäfte an dem Standorte des Notars zu besorgen, dessen Stelle er vertritt und dessen Repertorium fortzusetzen. In allen aufgenommenen und ausgefertigten Acten hat er seine Eigenschaft als Substitut mit Beziehung auf den erhaltenen Auftrag anzuführen.

§. 146.

Sind die Acten eines Notars, dessen Amtswirksamkeit aufgehört hat, nach den Bestimmungen des §. 97 an das Notariatsarchiv abzugeben, so hat die Notariatskammer dafür zu sorgen, daß zu deren Uebernahme ein Archivsbeamter abgesendet oder die Uebernahme und Uebersendung an das Archiv durch das Bezirksgericht besorgt werde.

Bei Todesfällen hat, bis eine Verfügung getroffen wird, das Gericht für die Verwahrung der Acten Sorge zu tragen.

§. 147.

Was in den angeführten Fällen (§§. 143, 146) über die Acten verfügt worden ist, muß von der Notariatskammer kundgemacht werden.

§. 148.

Bei der Uebergabe und Uebernahme der Acten ist ein Protokoll aufzunehmen, aus welchem erhellet, ob dieselben vollständig sind oder welche Abgänge bestehen.

Wird ein Abgang entdeckt, so ist für die Herbeischaffung der abgängigen Stücke zu sorgen, und zu diesem Ende nöthigen Falles dem zur Uebergabe verpflichteten Notar, oder, wenn er gestorben sein sollte, den Vertretern seines Nachlasses, ein angemessener Termin zur Beibringung derselben zu bestimmen. Nach dem fruchtlosen Verlaufe des letzteren sind die Betheiligten von dem entdeckten Mangel zur Wahrung ihrer Rechte zu verständigen.

§. 149.

Besitzt ein Betheiligter eine beglaubigte Ausfertigung der verlorenen Urschrift, oder ist eine solche bei einer Behörde oder einem anderen Notar in Verwahrung, so ist dieselbe abzufordern, von derselben, soferne kein Bedenken obwaltet, eine gerichtliche Aus-

§. 144.

Praktykant notaryacki wtedy tylko na substytuta może być mianowanym, jeżeli z pomyślnym skutkiem odbył examin notaryacki, oraz, jeżeli albo notaryusz, którego miejsce zastępować ma, oświadcza być odpowiedzialnym za niego z swoją kaucyą, albo on sam kaucyję za siebie składa. Na substytuta notaryusza suspendowanego praktykant notaryacki tylko za złożeniem własnéj kaucyi ustanowionym być może.

§. 145.

Substytut mianowanym być ma przez trybunał piérwszéj instancyi, a jeżeli praktykant notaryacki do tego powołanym będzie, złożyć winien przysięgę porządkową. Mianowanie to we wszystkich sądach powiatowych okręgu ogłoszoném być ma. Substytut sprawować ma czynności w stanowisku notaryusza, którego miejsce zastępuje i prowadzić daléj repertoryjum jego. We wszystkich spisanych i wydanych aktach winien własność swoję substytucyjną wyrazić z odwołaniem się do otrzymanego polecenia.

§. 146.

Jeżeli akta notaryusza, którego urzędowanie ustało, wedle Postanowień §. 97 oddane być mają do archiwum notaryackiego, izba notaryacka staranie mieć będzie, ażeby do odebrania onychże wysłanym był urzędnik archiwalny, albo, żeby odebranie i przesłanie ich do archiwum uskutecznioném było przez sąd powiatowy.

W przypadkach śmierci sąd winien mieć staranie o zachowanie aktów, dopóki nie nadejdzie rozporządzenie.

§. 147.

Co w przypadkach wymienionych (§§. 143, 146) z aktami zarządzono, o tém izba notaryacka wiadomość dać musi.

§. 148.

Przy oddaniu i odebraniu aktów spisanym być ma protokół, z którego widocznėm będzie, czy takowe są zupełne, lub jaki brak zachodzi.

Jeżeli się okaże brak, staranie mieć należy o dostarczenie sztuk brakujących, a tym końcem wedle potrzeby wyznaczyć stósowny termin do ich przedłożenia notaryuszowi, w téj mierze zobowiązanemu, albo téż, gdyby umarł, zastępcom jego spadku. Po bezskutecznym upływie takowego, strony interesowane dla zabezpieczenia praw swoich o odkrytym braku zawiadomione być mają.

§. 149.

Jeżeli strona jaka posiada wierzytelny wypis dokumentu zagubionego, lub jeżeli takowy znajduje się u władzy lub innego notaryusza w zachowaniu, należy żądać zwrotu onegoż, uczynić z niego wypis sądowy, jeżeli przeciw temu nic

fertigung zu verfassen und diese zur Ergänzung der Notariatsacten und Ertheilung weiterer Ausfertigungen aufzubewahren.

Ist das Repertorium oder das alphabetische Verzeichniß mangelhaft, so wird es auf Kosten des ausgetretenen Notars oder seines Nachlasses ergänzt.

Ueber die Ergänzung der Notariatsacten und die Art, wie dieselbe bewirkt wurde, ist ein Protokoll aufzunehmen.

§. 150.

Das in den §§. 148 und 149 angedeutete Verfahren ist auch dann zu beobachten, wenn die Kammer auf anderem Wege zur Kenntniß eines Abganges von Acten gelangt.

§. 151.

Die Kosten der Ablieferung der Acten an das Archiv werden aus dem Staatsschatze bestritten, in welchen auch die Strafgelder und Archivsgebühren zu fließen haben.

§. 152.

Die Kammer versammelt sich wenigstens Einmal in jedem Monate an einem bestimmten Tage, und im Falle des Erfordernisses über Einladung des Vorstehers auch an anderen Tagen.

§. 153.

Zu einem giltigen Beschlusse ist mindestens die Anwesenheit des Vorsitzenden und der Hälfte der Mitglieder erforderlich. Wichtigere Gegenstände der Berathung sind den Mitgliedern in der Einladung voraus bekannt zu machen.

Der Beschluß wird nach Stimmenmehrheit, und im Falle der Stimmengleichheit nach jenem Antrage gefaßt, welchem der Vorsitzende beistimmt.

§. 154.

Ein Mitglied der Notariatskammer darf an der Abstimmung bei Ungiltigkeit des Beschlusses nicht Theil nehmen, wenn die Angelegenheit das Mitglied selbst, oder eine mit ihm in auf- oder absteigender Linie überhaupt, in der Seitenlinie aber im vierten Grade oder näher verwandte oder verschwägerte Person, seine Gattin, seine Wahl-Eltern oder -Kinder, seine Mündel oder Curanden betrifft.

§. 155.

Jedes Mitglied, dessen Stimmberechtigung ein Hinderniß der angeführten Art entgegensteht, ist verpflichtet, dasselbe anzuzeigen.

§. 156.

Vorstellungen gegen die Beschlüsse der Notariatskammer sind binnen acht Tagen nach dem Tage der Zustellung bei der Kammer zu überreichen, und von dieser, wenn sie derselben keine Folge zu geben findet, dem Gerichtshofe zur Entscheidung in erster Instanz vorzulegen.

§. 157.

Der schriftliche Verkehr der Kammer mit dem Gerichtshofe erster Instanz und mit dem Oberlandesgerichte, mit deren Präsidenten und nöthigen Falles mit dem obersten

w drodze nie stoi, i tenże zachować dla uzupełnienia aktów notaryalnych i udzielania dalszych wypisów.

Jeżeli się w repertoryjum lub spisie alfabetycznym znajdują wady braku, uzupełnione będą kosztem wystąpionego notaryusza lub jego spadku.

W przedmiocie uzupełnienia aktów notaryalnych, równie co się tyczy sposobu, jakim uskutecznionóm zostało, protokół ma być spisanym.

§. 150.

Wskazane w §§. 148 i 149 postępowanie także i wtedy zachować należy, gdy izba w innéj drodze przyjdzie do wiadomości o braku aktów.

§. 151.

Koszta oddania aktów do archiwum opędzone będą przez skarb Państwa, do którego także wpływać mają kary pieniężne i należytości archiwalne.

§. 152.

Izba zgromadzać się winna przynajmniéj raz na miesiąc w dniu pewnym, a w razie potrzeby także i w inne dni na wezwanie przełożonego.

§. 153.

Ażeby uchwała była ważną, potrzeba najmniéj obecności prezydującego i połowy członków. Ważniejsze przedmioty narady członkom naprzód w wezwaniu obwieszczone będą.

Uchwała stanowić się będzie większością głosów, gdy zaś głosy są równe zapada takowa wedle tego wniosku, do którego się przełożony przychyla.

§. 154.

Nie może mieć udziału w głosowaniu pod nieważnością uchwały członek izby notaryackiéj, jeżeli sprawa tyczy się jego samego, albo osoby z nim pokrewnionéj lub spowinowaconéj w linii wstępnéj lub zstępnéj w ogólności, w linii bocznéj zaś w czwartym stopniu lub bliżéj, tudzież jego małżonki, jego przysposobicieli lub przysposobieńców, jego pupilów lub kurandów.

§. 155.

Każdy członek, którego głosowaniu stoi w drodze, przeszkoda rodzaju wyż wskazanego, obowiązanym jest, wyjawić takową.

§. 156.

Przedstawienia przeciw uchwałom izby notaryackiéj wnieść należy do izby w ciągu dni ośmiu po dniu doręczenia, która takowe, jeżeli się do nich przychylić nie zechce, przedłożyć powinna trybunałowi do rozstrzygnienia w piérwszéj instancyi.

§. 157.

Piśmienna izby korespondencyja z trybunałem piérwszéj instancyi i wyższym sądem krajowym, z ich prezydentami a w razie potrzeby z Najwyższym Trybu-

Gerichtshofe oder dessen Präsidenten, dann mit dem Justizminister, geschieht in der Form von Berichten, mit anderen Behörden, mit den Notaren und Parteien in der Form von Zuschriften. Er ist stämpel- und portofrei.

§. 158.

Der Präsident des Gerichtshofes erster Instanz oder das von ihm bestellte Mitglied des Gerichtshofes ist berechtiget, sich durch Einsichtnahme der Protokolle und Acten der Kammer fortwährend in der Kenntniß über deren gesetzmäßige Amtsführung zu erhalten, und zu diesem Ende davon auch Abschriften und Auszüge zu verlangen. Gegen Mitglieder der Kammer, welche ihren Pflichten nicht gehörig nachkommen oder sich ein gesetzwidriges Benehmen zu Schulden kommen lassen, können von dem Präsidenten über Anzeige des Vorstandes der Kammer oder eigene Wahrnehmung, Rügen und Geldstrafen verhängt oder nach Umständen wegen deren Ausschließung dem Obergerichte die Anzeige erstattet werden. Die Auflösung der ganzen Kammer kann nur von dem Justizminister verfügt werden.

Zwölftes Hauptstück.

Oberleitung des Notariates und Ausübung der Disciplinargewalt.

§. 159.

Die Oberleitung des Notariates steht nach Maßgabe dieses Gesetzes den Gerichtshöfen erster und höherer Instanz und dem Justizminister zu. Das Oberleitungsrecht erstreckt sich auch auf die Notariatsarchive und Kammern.

§. 160.

Der Präsident des Gerichtshofes erster Instanz hat dafür zu sorgen, daß die Kanzleien der Notariatskammern und die Archive von Zeit zu Zeit untersucht und von dem Gerichtshofe alle Verfügungen getroffen werden, welche sich in Folge der gepflogenen Untersuchung als nothwendig darstellen.

§. 161.

Der Präsident dieses Gerichtshofes hat ferner darüber zu wachen, daß die Notariatskammer, der Vorschrift des §. 139 gemäß, von den Acten der Notare ihres Sprengels öfters Einsicht nehme, und im Falle sich Grund zur Besorgniß zeigen sollte, daß die Amtsführung eines Notars in bedeutenderem Umfange mangelhaft sei, die Erhebung hierüber, allenfalls unter Beiziehung eines Mitgliedes der Notariatskammer, durch einen Abgeordneten des Gerichtshofes selbst oder durch einen Bezirksrichter pflegen zu lassen.

§. 162.

Notare, welche sich was immer für einer Außerachtlassung der Vorschriften dieses Gesetzes, oder ein den Pflichten und der Würde ihres Berufes zuwiderlaufendes Benehmen zu Schulden kommen lassen, sind strenge zu bestrafen.

nałem lub jego prezydentem, tudzież z Ministrem Sprawiedliwości, odbywać się będzie w formie relacyj, z innemi władzami, z notaryuszami i stronami w formie not. Takowa wolną jest od stępla i portoryjum.

§. 158.

Prezydent trybunału piérwszéj instancyi lub członek tegoż przezeń ustanowiony prawo ma przeglądać protokóły i akta izby, by przez to ciągle zasięgał wiadomości o prawnym toku urzędowania, a tym końcem żądać będzie także odpisów i wyciągów. Przeciw członkom izby, niepilnującym należycie obowiązków swoich lub dopuszczającym się postępowania nieprawnego, prezydent może na relacyję przełożonego izby lub w skutek własnego spostrzeżenia, użyć nagany lub kar pieniężnych albo wedle okoliczności, uczynić przedstawienie wyższemu Sądowi względem ich wyłączenia. Rozwiązanie całéj izby zarządzoném być może tylko przez Ministra Sprawiedliwości.

Rozdział dwunasty.

Naczelny kierunek notaryatu i wykonywanie władzy dyscyplinarnéj.

§. 159.

Naczelny kierunek notaryatu przysłuża w miarę niniejszéj ustawy trybunałom piérwszéj i wyższéj instancyi tudzież Ministrowi Sprawiedliwości. Naczelny kierunek rozciąga się także do archiwów notaryackich i izb

§. 160.

Prezydent trybunału piérwszéj instancyi czuwać będzie, ażeby kancelaryje izb notaryackich i archiwa od czasu do czasu były przeglądane, oraz, ażeby trybunał poczynił wszelkie rozporządzenia, jakieby się w skutek przedsięwziętéj wizytacyi potrzebnemi okazały.

§. 161.

Prezydent trybunału winien daléj czuwać nad tém, ażeby izba notaryacka, stósownie do przepisu §. 139 często przeglądała akta notaryuszów okręgu swego, a gdzieby się okazał powód do obawy, iż urzędowanie notaryusza w znaczniejszéj objętości jest niedostateczném, nakazać dochodzenie w téj mierze przez delegowanego trybunału lub przez sędzię powiatowego, wedle okoliczności z przybraniem członka izby notaryackiéj.

§. 162.

Notaryusze, dopuszczający się jakiegobądź zaniedbania przepisów niniejszéj ustawy, lub postępujący niezgodnie z obowiązkami i godnością powołania swego, surowo karani być mają.

§. 163.

Geringere Uebertretungen sind mit Ermahnungen, Verweisen und Geldstrafen bis zu 100 fl. zu ahnden. Strafen dieser Art können nicht nur von dem Obergerichte und obersten Gerichtshofe, sondern auch von dem Gerichtshofe erster Instanz verhängt werden, in dessen Sprengel der Notar angestellt ist. Auch können Geldstrafen als Zwangsmittel gegen Notare, welche ihren Pflichten nachzukommen unterlassen, angewendet werden, ohne daß es einer vorläufigen Disciplinaruntersuchung bedarf.

Der Recurs gegen die verhängten Strafen steht dem Notar an das nächst vorgesetzte Gericht offen, doch findet gegen gleichlautende Entscheidungen keine weitere Beschwerde Statt.

§. 164.

Bei schwereren Dienstvergehen sind nach Umständen zu verhängen:

a) Geldstrafen über 100 fl. bis 500 fl. Conventions-Münze;

b) die Suspension auf bestimmte Zeit, welche jedoch Ein Jahr nicht überschreiten darf;

c) die Entsetzung vom Amte.

Strafen dieser Art können nur nach vorläufiger Disciplinaruntersuchung von dem Obergerichte verhängt werden.

§. 165.

Im Allgemeinen ist bei der Bestimmung der Strafen auf den Grad der bewiesenen Fahrlässigkeit oder pflichtwidrigen Absicht, die Größe des bevorstehenden oder verursachten Schadens, die Wiederholung und allfällige Unverbesserlichkeit des Schuldigen Rücksicht zu nehmen.

§. 166.

Die Suspension oder Entsetzung vom Amte findet insbesondere Statt:

1. wenn der Notar einen Act aufnimmt, bei welchem er selbst oder eine Person betheiliget ist, mit welcher er in einem der im §. 36 bezeichneten Verhältnisse steht;

2. wenn er zu verbotenen oder Scheingeschäften; zu Geschäften, rücksichtlich deren der gegründete Verdacht besteht, daß sie zu Umgehung eines Gesetzes oder zur Benachtheiligung eines Dritten geschlossen werden; oder zu Geschäften mit Personen mitwirkt, von welchen ihm bekannt ist, oder aus den Umständen auffallen muß, daß sie minderjährig oder aus einem anderen Grunde zu Rechtsgeschäften unfähig sind (§. 37);

3. wenn er Geschäfte, von welchen mit Grund zu besorgen ist, daß sie die Uebervortheilung eines der Contrahenten bezwecken, vornimmt, ohne seine Bedenken darüber zu äußern (§. 38);

4. wenn er bei Aufnahme oder Ausfertigung eines Actes oder einer Beurkundung wissentlich eine Unrichtigkeit begeht;

§. 163.

Mniejsze przekroczenia karcone być winny napomnieniami, naganami i karami pieniężnemi aż do 100 złr. Kary tego rodzaju wymierzone być mogą nie tylko przez sąd wyższy i Trybunał Najwyższy, lecz téż i przez trybunał piérwszéj instancyi, w którego okręgu notaryusz jest ustanowiony. Również używać można kar pieniężnych jako środków przymusowych przeciw notaryuszom, zaniedbującym obowiązki swoje, nie wytaczając poprzednio dochodzenia drogą dyscyplinarną.

Rekurs przeciw karom orzeczonym wolny jest notaryuszowi do sądu bezpośrednio wyższéj instancyi, wszelako przeciw orzeczeniom równobrzmiącym nie ma miejsca dalsze zażalenie.

§. 164.

W razie cięższych wykroczeń służbowych orzec należy:

a) kary pieniężne nad 100 złtr. aż do 500 złtr. monety konwencyjnéj;

b) suspensyję na czas pewny, najdaléj na rok jeden;

c) utratę urzędu.

Kary tego rodzaju orzeczone być mogą tylko po uprzedniém przeprowadzeniu śledztwa dyscyplinarnego przez sąd wyższy.

§. 165.

Przy wymierzeniu tych kar należy w powszechności wzgląd mieć na stopień okazanego niedbalstwa lub zamiaru nieprawego, na wielkość szkody grożącéj lub zrządzonéj na powtórne przewinienie i okazującą się niepoprawność winnego.

§. 166.

Suspenzyja lub złożenie z urzędu nastąpi w szczególności:

1. gdy notaryusz spisał akt, przy którym on sam lub osoba jest interesowaną, z którą zostaje w stósunku, wskazanym w §. 36.

2. jeżeli się dał używać do interesów zakazanych lub pozornych; do spraw, względem których uzasadnione zachodzi podejrzenie, iż są zawierane w celu obejścia prawa lub dla pokrzywdzenia osoby trzeciéj; albo do interesów z osobami, o których mu wiadomo, lub z okoliczności poznać musi, iż są małoletnie lub z innego powodu do zawiérania interesów prawnych niezdolne (§. 37);

3. jeżeli przedsiębierze czynności, względem których uzasadniona zachodzi obawa, iż na celu mają podejście jednego z kontrahentów, nie wyjawiając w téj mierze wątpliwości swéj (§. 38);

4. jeżeli przy spisaniu lub wystawieniu aktu albo poświadczenia wiadomie fałsz popełnia;

5. wenn er Ausfertigungen von Notariatsacten für Personen erfolgt, welche dieselben zu verlangen nicht berechtiget sind (§. 68), oder Ausfertigungen letztwilliger Anordnungen bei dem Leben des Erblassers wem immer ertheilt (§. 70);

6. wenn öfters wiederholte Strafen fruchtlos blieben;

7. wenn seine Lebensweise oder sein Betragen in sittlicher oder politischer Beziehung ihn des öffentlichen Vertrauens unwürdig macht.

§. 167.

Damit die Gerichtshöfe die Disciplinargewalt über die Notare ausüben können, liegt nicht nur der Notariatskammer, sondern auch überhaupt den Gerichten die Pflicht ob, die ihnen vorkommenden Fälle, in welchen einem Notar ein Verschulden zur Last fällt, dem vorgesetzten Gerichtshofe desselben anzuzeigen. Auch ist jede Partei berechtiget, Fälle dieser Art zur Kenntniß des Gerichtes zu bringen.

§. 168.

Sobald dem Gerichtshofe erster Instanz ein Fall bekannt wird, welcher eine der im §. 164 bezeichneten Strafen zu verdienen scheint, so hat derselbe die Erhebungen darüber entweder selbst oder allenfalls durch Abordnung eines Bezirksrichters pflegen zu lassen und dem Obergerichte vorzulegen. Das Obergericht hat darüber nach Beschaffenheit der Umstände entweder sogleich mit dem Erkenntnisse vorzugehen, oder die Ergänzung der Erhebungen anzuordnen.

§. 169.

Eine Disciplinaruntersuchung kann aber auch von dem Obergerichte selbst, von dem obersten Gerichtshofe oder dem Justizministerium angeordnet werden.

§. 170.

Wenn ein Dienstvergehen zugleich als eine nach den allgemeinen Strafgesetzen verbotene Handlung erscheint, so ist in der Regel der Erfolg des strafrechtlichen Verfahrens abzuwarten und es kann selbst das bereits eingeleitete Disciplinarverfahren jederzeit eingestellt werden, wenn erst nachträglich eine Untersuchung von den gewöhnlichen Strafgerichten eröffnet wird. Ein von diesen geschöpftes freisprechendes Urtheil hindert die Einleitung oder Fortsetzung des Disciplinarverfahrens nicht.

§. 171.

Bei jeder Disciplinaruntersuchung müssen alle zur Aufklärung dienlichen Beweise von Amtswegen herbeigeschafft und die betheiligten Parteien nöthigen Falles eidlich zu Protokoll vernommen werden.

Dem Beschuldigten müssen bei seiner Vernehmung alle gegen ihn vorgekommenen Umstände und Beweismittel vorgehalten und seine Verantwortung darüber zu Protokoll gebracht werden. Vor Aufnahme seiner Schlußvertheidigung ist ihm auf sein Verlangen die Einsicht der Untersuchungsacten unter Aufsicht des Gerichtes zu gewähren. Auch ist er berechtiget, sich hiebei eines Rechtsbeistandes zu bedienen.

5. jeżeli wydaje wypisy z aktów notaryalnych osobom, które takowych żądać nie mają prawa (§. 68), lub wypisy rozporządzeń ostatniéj woli za życia spadkodawcy komubądź udziela (§. 70);

6. jeżeli często powtórzone kary okazują się bezskuteczne;

7. jeżeli sposób życia jego lub zachowanie się we względzie moralnym lub politycznym czynią go niegodnym zaufania publicznego.

§. 167.

Ażeby trybunały wykonywać mogły władzę dyscyplinarną nad notaryuszami, nie tylko izba notaryacka, lecz téż w ogólności i sądy obowiązane są, donosić trybunałowi przełożonemu o przypadkach, u nich zachodzących, w których notaryusz dopuścił się przewinienia. Również każda strona prawo ma o przypadkach tego rodzaju donieść sądowi.

§. 168.

Jak skoro trybunał piérwszéj instancyi poweźmie wiadomość o przypadku, który zdaje się zasługiwać na karę, w §. 164 wskazaną, winien jest albo sam, albo przez delegowanego sędzię powiatowego czynić należyte dochodzenia, i takowe przedłożyć sądowi wyższemu. Sąd wyższy winien jest wedle okoliczności albo natychmiast wydać w téj mierze orzeczenie, albo téż nakazać uzupełnienie dochodzenia.

§. 169.

Dochodzenie w drodze dyscyplinarnéj może także nakazać sam nawet sąd wyższy, Trybunał Najwyższy lub Ministeryjum Sprawiedliwości.

§. 170.

Jeżeli wykroczenie służbowe nosi oraz cechę uczynku, zakazanego wedle powszechnych ustaw karnych, należy w powszechności oczekiwać skutku postępowania karnego, a nawet rozpoczęte już postępowanie w drodze dyscyplinarnéj każdéj chwili może być powstrzymaném, jeżeli dopiéro późniéj wytoczoném zostało śledztwo przed zwyczajnemi sądami karnemi. Wydany przez nich wyrok uwalniający nie stoi w drodze rozpoczęciu lub dalszemu prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego.

§. 171.

W każdém postępowaniu dyscyplinarném wszelkie do wyjaśnienia rzeczy służące dowody z urzędu dostarczyć, a strony interesowane w razie potrzeby pod przysięgą do protokółu wysłuchać należy.

Obwinionemu przy wysłuchaniu jego muszą wszelkie przeciw niemu świadczące okoliczności i dowody być przedstawione i jego odpowiedzi na nie do protokółu spisane. Przed spisaniem ostatecznéj obrony jego należy mu na żądanie pozwolić przeglądnąć akta śledztwa pod dozorem sądu. Wolno mu téż przytém użyć pomocy rzecznika.

§. 172.

Wenn die Pflichtverletzung eines Notars auch zu Entschädigungsansprüchen einer Partei Anlaß gibt, oder die Wirksamkeit eines von demselben aufgenommenen Actes dadurch streitig wird, so muß im ersten Falle die Beschaffenheit und der Betrag des Schadens, im zweiten Falle Alles, was auf die Entscheidung über die Wirksamkeit des Actes Einfluß hat, unter Vernehmung der betheiligten Parteien gründlich erhoben und der Notar auch hierüber mit seiner Rechtfertigung vernommen werden.

§. 173.

Ueber die geschlossene Disciplinaruntersuchung hat das Obergericht zu erkennen, ob der Beschuldigte frei gesprochen, oder welche Strafe gegen ihn verhängt werde.

§. 174.

Die Kosten des Verfahrens hat der schuldig befundene Notar zu tragen. Dagegen sind muthwillige Beschwerdeführungen gegen Notare besonders zu ahnden und dem grundlos Beschuldigten bleibt auch unbenommen, seine allfälligen Ersatzansprüche gegen den Anzeiger geltend zu machen.

§. 175.

Ist in der Untersuchung die von einer Partei behauptete Ungiltigkeit eines Notariatsactes durch die Vernehmung aller Betheiligten mit Klarheit erhoben, oder kann, wenn es sich um eine Entschädigung handelt, nicht nur die Person des Beschädigten, sondern auch der Betrag des Schadens mit Bestimmtheit ermittelt werden, so ist auch über diese Puncte zu erkennen. Im entgegengesetzten Falle sind die Parteien auf den Rechtsweg zu verweisen.

§. 176.

Der Beschädigte kann aber den Rechtsweg wegen des Schadenersatzes nicht nur dann betreten, wenn ihn die Disciplinarbehörde dahin verweiset, sondern auch, wenn er sich mit dem ihm zuerkannten Betrage nicht zufrieden stellt, oder wenn die Einleitung der Disciplinaruntersuchung abgelehnt worden ist.

§. 177.

Das von dem Obergerichte gefällte Erkenntniß ist sammt den Entscheidungsgründen durch den Gerichtshof erster Instanz dem beschuldigten Notar und allen betheiligten Parteien bekannt zu machen. Sowohl dem Notar als den Parteien, soferne diese rücksichtlich ihrer Entschädigungsansprüche oder rücksichtlich der Wirksamkeit einer Notariatsurkunde betheiliget sind, steht gegen dieses Erkenntniß der Recurs an den obersten Gerichtshof offen.

Der Oberste Gerichtshof hat in letzter Instanz zu entscheiden. Wenn jedoch derselbe in Fällen, gegen welche in dem Gesetze die Suspension oder Entsetzung ausdrücklich angeordnet ist (§. 166, Nr. 1—5), Gründe zur Milderung dieser Strafe zu finden glaubt, so hat er hiezu die Genehmigung des Justizministeriums einzuholen.

§. 172.

Jeżeli przekroczenie obowiązków notaryusza daje powód stronie do poszukiwania szkody swéj, lub wątpliwą czyni działalność aktu przezeń spisanego, wówczas w piérwszym przypadku rodzaj i ilość szkody, w drugim zaś wszystko, cokolwiek ma wpływ na rozstrzygnienie względem działalności aktu, przez wysłuchanie stron interesowanych gruntownie powinno być zbadaném, a notaryusz i w téj mierze z usprawiedliwieniem swém wysłuchanym.

§. 173.

Po ukończoném dochodzeniu dyscyplinarném sąd wyższy orzec ma, czy obwiniony uwolnionym, lub téż, na jaką karę skazanym być ma.

§. 174.

Koszta postępowania ponosić będzie notaryusz uznany za winnego. Swawolne zaś zażalenia przeciw notaryuszom szczególnie mają być karane, a bez przyczyny obwinionemu przysłuża także prawo, poszukiwać szkody swojéj na donosicielu.

§. 175.

Jeżeli nieważność aktu notaryalnego, utrzymywana przez stronę, jasno udowodnioną będzie w śledztwie przez wysłuchanie wszystkich interesentów, lub téż, gdy idzie o wynagrodzenie szkody, nie tylko osoba poszkodowanego, lecz i ilość szkody z dokładnością może być oznaczona, wówczas także i te punkta rozstrzygnąć należy. W razie przeciwnym strony na drogę prawa odesłane będą.

§. 176.

Poszkodowany zaś dochodzić może szkody swojéj na drodze prawa nie tylko wtenczas, gdy go władza dyscyplinarna do téjże odsyła, lecz i wtenczas, gdy nie jest zadowolonym kwotą mu przyznaną, lub gdy wyprowadzenie śledztwa dyscyplinarnego odmówioném zostało.

§. 177.

Wydane przez sąd wyższy orzeczenie, obwieszczone będzie wraz z powodami rozstrzygnienia przez trybunał piérwszéj instancyi tak notaryuszowi obwinionemu, jak wszystkim stronom interesowanym. Notaryuszowi równie jak stronom, o ile te interesowane są albo co się tyczy ich praw wynagrodzenia szkody albo działalności dokumentu notaryalnego, pozostaje wolna droga rekursu przeciw temu orzeczeniu do Najwyższego Trybunału sądowego.

Najwyższy Trybunał sądowy orzekać będzie w ostatniéj instancyi. Jeżeli zaś w przypadkach, na które ustawa wyraźnie stanowi karę suspenzyi lub złożenia z urzędu (§. 166, Nr. 1—5), mniema znaleść powody złagodzenia téj kary, winien będzie pozyskać na to zezwolenia Ministerstwa Sprawiedliwości.

Rechtskräftig verhängte Strafen können nur von dem Justizministerium gemildert oder nachgesehen werden.

§. 178.

Nachdem das Erkenntniß rechtskräftig geworden ist, hat der Gerichtshof erster Instanz davon auch die Notariatskammer zu verständigen und die zum Vollzuge erforderlichen Anordnungen zu treffen.

Die verhängten Geldstrafen sind von dem Gerichtshofe einzubringen.

Die Suspension oder Entsetzung eines Notars ist von dem Tage an wirksam, an welchem ihm die Vollzugsverordnung zugestellt wird. Der Gerichtshof hat dem Notar zugleich das Amtssiegel unmittelbar oder durch das Bezirksgericht zur Verwahrung bei der Notariatskammer abfordern zu lassen und alle Bezirksgerichte seines Sprengels von der verhängten Strafe in Kenntniß zu setzen. Im Falle der Entsetzung ist überdieß die Erlöschung des Notariatsbefugnisses durch die Zeitungsblätter kund zu machen, und dem Justizministerium, wenn dieses nicht ohnehin davon Kenntniß haben sollte, die Anzeige zu erstatten.

§. 179.

Die Disciplinarerkenntnisse haben in Betreff des zuerkannten Schadenersatzes mit den Civilurtheilen gleiche Wirkung. Welche Vorkehrungen im Falle der ausgesprochenen Unwirksamkeit eines Notariatsactes zu treffen sind, ist im §. 141 bestimmt.

Kommt es bei der Verhängung von Strafen, welche von dem Gerichtshofe erster Instanz für sich allein verfügt werden können (§. 163), zugleich auf die Entscheidung über eine Ersatzleistung oder über die Wirksamkeit eines Notariatsactes an, so sind die in den §§. 172 und 175 enthaltenen Vorschriften mit gleicher Wirkung von dem Gerichtshofe erster Instanz zu beobachten.

§. 180.

Als mittlerweilige Vorkehrung ist die Suspension auf unbestimmte Zeit wider einen Notar auszusprechen:

1. wenn er im Zuge des ordentlichen Strafverfahrens verhaftet oder wegen eines Verbrechens in Anklagestand versetzt wird;

2. wenn die Fortsetzung seiner Amtsführung während einer Disciplinaruntersuchung oder eines Strafverfahrens besonders bedenklich erscheint;

3. wenn sich eine bedeutende Schmälerung der Caution oder die Besorgniß einer solchen ergibt (§. 28);

4. wenn wider den Notar mehrfache Executionsführungen vorkommen oder der Civilarrest bewilliget wird.

Die provisorische Suspension ist in der Regel von dem Obergerichte zu verhängen. Sie kann jedoch in dem Falle Nr. 1 unbedingt, und in den übrigen unter dringenden Umständen auch sogleich von dem Gerichtshofe erster Instanz angeordnet werden. Soferne die eine oder die andere dieser Behörden von dem Falle nicht ohnehin Kennt-

Kary prawomocnie orzeczone, złagodzone lub darowane być mogą tylko przez Ministeryjum Sprawiedliwości.

§. 178.

Skoro orzeczenie przeszło w moc prawa, trybunał piérwszéj instancyi powinien o tém zawiadomić izbę notaryacką i poczynić rozporządzenia do wykonania potrzebne.

Nałożone kary pieniężne przez trybunał ściągnione być mają.

Suspenzyja lub złożenie z urzędu notaryusza działa od dnia, w którym mu rozporządzenie wykonania doręczoném zostało. Trybunał oraz winien albo wprost albo przez sąd powiatowy zażądać od notaryusza wydania pieczęci urzędowéj dla zachowania jéj w izbie notaryackiéj, i zawiadomić wszystkie sądy powiatowe okręgu swego o orzeczeniu kary. W razie złożenia notaryusza z urzędu należy nadto ogłosić wygaśnienie upoważnienia jego przez dzienniki, i uczynić Ministerstwu Sprawiedliwości relacyję, jeżeliby nie miało bez tego już o tém wiadomości.

§. 179.

Orzeczenia dyscyplinarne mają, co się tyczy przyznanego wynagrodzenia szkody, ten sam skutek, co wyroki cywilne. Jakie środki zarządzone być winny w razie wyrzeczonéj nieważności aktu notaryalnego, wskazaném jest w §. 141.

Jeżeli przy wymierzeniu kar, mogących być nałożonemi już przez sam trybunał piérwszéj instancyi (§. 163), idzie zarazem o rozstrzygnienie w przedmiocie wynagrodzenia szkody lub ważności aktu notaryalnego, wówczas przepisy, zawarte w §§. 172 i 175, z równym skutkiem trybunał tenże zachować powinien.

§. 180.

Jako środek tymczasowy suspenzyja na czas nieograniczony przeciw notaryuszowi orzeczoną będzie:

1. gdy w toku zwyczajnego postępowania karnego będzie uwięziony lub z powodu zbrodni w stanie oskarżenia postawiony;

2. gdy dalsze urzędowanie jego w ciągu postępowania dyscyplinarnego lub karnego wydaje się szczególnie wątpliwém;

3. gdy kaucyja znacznie uszczuploną jest lub obawa tegoż zachodzi (§. 28);

4. gdy przeciw notaryuszowi kilkakrotnie egzekucyje wyprowadzone były lub areszt cywilny pozwolony jest.

W powszechności sąd wyższy orzeka suspenzyję. Atoli w przypadku Nr. 1 bezwarunkowo, w innych zaś przypadkach, gdy tego nagłe okoliczności wymagają, zarządzić może suspenzyję natychmiast także i trybunał piérwszéj instancyi. O ile jedna lub druga tychże władz nie ma już bez tego wiadomości o przy-

niß hat, ist das Gericht, bei welchem derselbe vorkommt, verpflichtet, zur Einleitung der Suspension dahin die Anzeige zu machen.

§. 181.

Auch die provisorische Suspension ist auf die in dem §. 178 bestimmte Weise zu vollziehen.

Der Recurs gegen dieselbe hat keine aufschiebende Wirkung.

§. 182.

Bei jedem Gerichtshofe erster Instanz ist eine Vormerkung über die Notare zu führen, und so oft ein Verweis oder eine Strafe gegen einen derselben verhängt wird, ist der wesentliche Inhalt der Verordnung darin anzumerken, damit bei neuerlichen Vergehen auf die fruchtlos gebliebenen früheren Ahndungen Rücksicht genommen werden könne. Am Schlusse des Jahres haben die Gerichtshöfe erster Instanz Auszüge aus dieser Vormerkung dem Obergerichte zu überreichen, welches dieselben zu prüfen, und wenn ein Gerichtshof nicht mit der nöthigen Strenge verfahren wäre, mit der strengeren Bestrafung, und im Falle es nothwendig sein sollte, mit der nachträglichen Einleitung der Disciplinaruntersuchung vorzugehen hat. Das Letztere hat auch dann zu geschehen, wenn aus Anlaß eines Recurses wahrgenommen werden sollte, daß ein zum Disciplinarverfahren geeignetes Verschulden eines Notars nur mit einer der im §. 163 erwähnten geringeren Strafen geahndet worden sei.

Dreizehntes Hauptstück.

Verwendung der Notare als Gerichtscommissäre.

§. 183.

Die Notare können verpflichtet werden, als Gerichtscommissäre folgende Geschäfte zu besorgen:

a) die Aufnahme von Todesfällen (Sperre) und die Vornahme anderer im Wege der Verlassenschaftsabhandlung und in Waisensachen erforderlichen Acte, bei welchen es sich nicht um eine gerichtliche Entscheidung handelt;

b) gerichtliche Schätzungen in und außer Streitsachen;

c) gerichtliche Feilbietungen beweglicher Güter in und außer Streitsachen;

d) Feilbietungen unbeweglicher Güter außer Streitsachen.

Außerdem kann den Notaren auch die Revision von Pupillarrechnungen und die Verfassung von Vermögenstheilungen aufgetragen werden.

Die Notare haben sich in allen diesen Fällen als gerichtliche Commissäre zu unterfertigen, und im Verfahren außer Streitsachen steht ihnen bei Feilbietungen beweglicher Sachen die Befugniß zu, die Edicte selbst zu erlassen.

padku, sąd, u którego takowy zachodzi, obowiązanym jest, uczynić o nim relacyję dla zarządzenia suspenzyi.

§. 181.

Prowizoryczna suspenzyja wykonaną być winna także w sposób, w §. 178 wskazany.

Rekurs przeciw takowéj nie ma skutku odraczającego.

§. 182.

W każdym trybunale piérwszéj instancyi należy prowadzić zanotowania co do notaryuszów, a ilekroć przeciw któremu z nich nagana lub kara orzeczoną będzie, powinna treść istotna rozporządzenia tamże być zamieszczona, ażeby przy powtórnych wykroczeniach wzgląd mógł być wziętym na dawniejsze bezskuteczne kary. Z końcem roku trybunały piérwszéj instancyi przedłożyć winny sądowi wyższemu wyciągi z zanotowania takowego, który je rozpoznać ma, a gdyby który trybunał nie był użył należytéj surowości, nałożyć karę surowszą, oraz, gdzieby tego potrzeba wymagała, nakazać dochodzenie następne w drodze dyscyplinarnéj. Toż ostatnie także i wtenczas nastąpić winno, gdyby z powodu rekursu spostrzeżono, iż przewinienie notaryusza, zasługujące na wytoczenie śledztwa dyscyplinarnego, ukaraném zostało tylko jedną z kar mniejszych, w §. 163 wspomnionych.

Rozdział trzynasty.

O używaniu notaryuszów jako komisarzy sądowych.

§. 183.

Notaryusze zobowiązani być mogą do sprawowania następujących czynności jako komisarze sądowi:

a) do spisywania aktów śmierci (obsygilacyi) i przedsiębrania innych aktów potrzebnych w drodze pertraktacyi spadku, lub w sprawach sierocińskich, w których nie chodzi o rozstrzygnienie sądowe;

b) do sądowych oszacowań w sprawach spornych i niespornych;

c) do sądowych licytacyj dóbr ruchomych w sprawach spornych i niespornych;

d) do licytacyj dóbr nieruchomych w sprawach niespornych.

Nadto polecać można notaryuszom także rewizyję rachunków pupilarnych i spisywanie działów majątkowych.

Notaryusze we wszystkich przypadkach tych podpisywać się winni jako komisarze sądowi, a w postępowaniu niesporném mają prawo rozpisywać sami edykta do licytacyj rzeczy ruchomych.

§. 184.

Wird ein Notar zur Vornahme von Acten in Verlassenschaftsangelegenheiten für einzelne Fälle oder für eine ganze Gemeinde oder Ortschaft bestellt, so ist ihm hiezu ein schriftlicher Auftrag zu ertheilen, in welchem er unter Hindeutung auf den schon geleisteten Amtseid zur gewissenhaften Befolgung der Gesetze angewiesen wird.

Die Bestellung der Notare zur Aufnahme von Todesfällen und zu anderen Abhandlungsacten für ganze Gemeinden oder Ortschaften muß gehörig kundgemacht und dafür gesorgt werden, daß dem Notar die Todfälle sogleich angezeigt werden.

§. 185.

Bei der Verwendung der Notare als Gerichtscommissäre ist sowohl auf die Beförderung der Geschäfte zum Vortheile der Parteien, als auch auf eine billige Vertheilung derselben dergestalt Rücksicht zu nehmen, daß den Notaren nicht bloß unentgeltliche, sondern auch solche entgeltliche Verrichtungen übertragen werden, welche ihnen eine angemessene Belohnung für ihre Verwendung zu diesen Geschäften im Allgemeinen zu gewähren geeignet sind.

§. 186.

Der Notar hat bei den Geschäften, welche er als Gerichtscommissär vornimmt, die für die Gerichte selbst bestehenden Vorschriften zu beobachten.

§. 187.

Die Vorladungen der Parteien und die bei den Amtshandlungen der Notare als Gerichtscommissäre vorkommenden Zustellungen überhaupt sind auf Verlangen derselben von dem Gemeindevorstande oder von dem Gerichte durch die Gerichtsdiener zu besorgen.

§. 188.

Wegen säumigen oder gesetzwidrigen Benehmens des Notars bei den Amtshandlungen als Gerichtscommissär hat das Gericht, welches denselben bestellt hat, entweder die ertheilte Ermächtigung zu widerrufen, oder die angemessenen Rügen oder Geldstrafen gegen ihn zu verhängen und in wichtigeren Fällen dem Oberlandesgerichte die Anzeige zu erstatten, welches nach Umständen die Disciplinaruntersuchung gegen denselben anzuordnen und mit der erforderlichen Bestrafung, wenn es nothwendig wird, selbst mit der Suspension oder Entsetzung von dem Amte als Notar, vorzugehen hat.

Ueberdieß bleibt der Notar den Parteien für jeden durch sein Verschulden verursachten Schaden verantwortlich.

§. 189.

Der Notar hat über seine Amtshandlungen als Gerichtscommissär ein abgesondertes Geschäftsprotokoll nach Jahrgängen zu führen. Dieses Protokoll hat folgende Rubriken zu enthalten:

§. 184.

Jeżeli notaryusz ustanowionym będzie do zdziałania aktów w sprawach pertraktacyjnych w przypadkach pojedynczych lub dla całéj gminy albo osady, należy mu wydać rozkaz na piśmie, w którym, odnośnie do złożonéj już przysięgi urzędowéj, poleconém mu będzie sumienne zachowanie ustaw.

Ustanowienie notaryusza do spisania aktów śmierci lub do innych aktów pertraktacyjnych dla całych gmin lub osad powinno należycie być ogłoszoném, oraz względem tego zaradzoném, ażeby notaryuszowi przypadki śmierci natychmiast oznajmione były.

§. 185.

Przy użyciu notaryuszów na komisarzy sądowych tak na przyspieszenie czynności na korzyść stron, jak na słuszny podział takowych wzgląd mieć należy w ten sposób, ażeby notaryuszom nie tylko same bezpłatne, lecz także i takie płatne czynności zlecanemi były, któreby zdolne były przynieść im w ogóle stósowne wynagrodzenie za użycie ich do czynności takowych.

§. 186.

Przy czynnościach, które notaryusz jako komisarz sądowy uskutecznia, powinien zachować przepisy dla sądów wydane.

§. 187.

Przyzywania stron, równie jak inne doręczenia w ogólności, wydarzające się przy czynnościach urzędowych notaryuszów jako komisarzy sądowych, uskuteczniane będą na żądanie ich przez przełożonego gminy lub przez sądy za pomocą sług sądowych.

§. 188.

Jeżeli notaryusz w czynnościach swoich jako komisarz sądowy postępuje niedbale lub wbrew przepisom, wtedy sąd, który go ustanowił, albo odwołać winien upoważnienie jemu nadane, albo wymierzyć stósowne nagany lub kary pieniężne przeciw niemu, i uczynić w przypadkach ważniejszych relacyję wyższemu sądowi krajowemu, który wedle okoliczności nakaże przeciw niemu dochodzenie dyscyplinarne i nałoży nań karę stósowną, a gdzie tego wymaga potrzeba, orzecze nawet suspenzyję lub złożenie z urzędu notaryackiego.

Nadto odpowiedzialnym zostaje notaryusz stronom za wszelką szkodę przez przewinienie zrządzoną.

§. 189.

Notaryusz utrzymywać winien osobny protokół swoich czynności urzędowych we własności komisarza sądowego, wedle biegu lat urządzony. Protokół ten obejmować będzie rubryki następujące:

a) die laufende Zahl für die Gerichtsgeschäfte des Notars, welche von jener für die Notariatsgeschäfte abgesondert zu führen ist;
b) das Datum, d. i. Tag, Monat und Jahr, und bei dringenden Geschäften auch die Stunde, wann er den Auftrag oder Anlaß zur Amtshandlung erhalten hat;
c) die Veranlassung selbst, mithin entweder den besonderen richterlichen Auftrag, die Bitte der Partei oder die Meldung, z. B. eines erfolgten Todfalles;
d) die Bezeichnung dieser Amtshandlung;
e) die Angabe, wann und mit welcher Zeitverwendung dieselbe vorgenommen wurde;
f) die Angabe, wann der Act dem Gerichte vorgelegt oder Bericht darüber erstattet, oder wann derselbe der Partei ausgefolgt wurde;
g) allfällige Anmerkungen, in welcher Rubrik insbesondere die Ursachen der etwa eingetretenen Verzögerung anzumerken sind. Erhält der Notar Aufträge von verschiedenen Gerichten, so hat er über die für jedes derselben vorkommenden Geschäfte ein abgesondertes Protokoll zu führen.

§. 190.

Die Acten des Notars als Gerichtscommissär werden, in so lange sie bei dem Notar bleiben, nach der Ordnung des Geschäftsprotokolles, abgesondert von den eigentlichen Notariatsacten und so verwahrt, daß die ein und das nämliche Geschäft betreffenden zusammen gelegt werden.

§. 191.

Wenn bei Gelegenheit der Einschreitung des Notars als Gerichtscommissär ein eigentlicher Notariatsact zu Stande kommt, so wird dieß zwar im gerichtlichen Geschäftsprotokolle und in dem an das Gericht zu erstattenden Berichte bemerkt, der Notariatsact selbst aber wird ganz als solcher behandelt.

§. 192.

Wenn der Notar in einen anderen Gerichtsbezirk übersetzt wird, oder seine Amtswirksamkeit aus was immer für einem Grunde aufhört, so übernimmt das Gericht sein Geschäftsprotokoll und die vorhandenen Acten über dessen gerichtliche Amtshandlungen.

§. 193.

Beleidigungen oder Widersetzlichkeiten gegen die Notare in der Ausübung ihrer Amtshandlungen als Gerichtscommissäre werden nach den allgemeinen zum Schutze der öffentlichen Beamten bestehenden Strafgesetzen behandelt.

a) bieżącą liczbę dla czynności sądowych notaryusza, od liczby czynności notaryalnych oddzielnie prowadzoną;

b) datę, to jest dzień, miesiąc i rok, a w nagłych przypadkach także i godzinę, kiedy otrzymał zlecenie lub powód do czynności urzędowéj;

c) powód sam, przeto albo szczegółowe polecenie sądowe, prośbę strony albo oznajmienie np. przypadku śmierci;

d) oznaczenie téj czynności urzędowéj;

e) wyszczególnienie kiedy i w jakim czasie takowa dopełnioną została;

f) wyrażenie, kiedy akt sądowi został przedłożony lub relacyja o nim uczynioną była, albo téż, kiedy takowy stronie wydanym został;

g) uwagi zachodzące, w któréj to rubryce w szczególności przyczyny zaszłéj jakiéj zwłoki umieszczone być winny. Jeżeli notaryusz otrzymuje zlecenia od różnych sądów, prowadzić powinien osobny protokół czynności zachodzących dla każdego z nich.

§. 190.

Akta notaryusza jako komisarza sądowego, dopóki zostają u notaryusza, zachowane będą w porządku protokółu czynności, oddzielnie od właściwych aktów notaryalnych w taki sposób, iż tyczące się jednéj a téj saméj czynności razem złożone być winny.

§. 191.

Jeżeli przy sposobności urzędowania notaryusza jako komisarza sądowego przyjjdzie do skutku właściwy akt notaryalny, wzmianka o tém uczynioną wprawdzie będzie w sądowym protokóle czynności, jako téż w relacyi, do sądu uczynionéj, sam akt zaś notaryalny zupełnie jako taki będzie uważany.

§. 192.

Jeżeli notaryusz przeniesionym będzie do innego okręgu sądowego, lub jego urzędowanie z jakiegobądź powodu ustaje, wówczas sąd odbierze jego protokół czynności wraz z znajdującemi się aktami co do sądowych jego czynności urzędowych.

§. 193.

Urazy lub opór przeciw notaryuszom w wykonywaniu ich funkcyj jako komisarzy sądowych traktowane będą wedle powszechnych ustaw karnych, wydanych dla obrony urzędników publicznych.

Tarif.

I. Notariatsgebühren.

§. 1

Die Gebühren, welche von den Notaren angesprochen werden können, sind folgende:

1. Das Honorar.
2. Die Entfernungsgebühr und die Reisekosten.
3. Schreibgebühr.

§. 2.

Das Honorar ist für gewisse Geschäfte ein durch den Tarif bestimmtes: für die übrigen ist dasselbe, sofern kein Uebereinkommen mit den Parteien zu Stande kommt, der gerichtlichen Bestimmung überlassen.

§. 3.

Die in dem gegenwärtigen Tarife bestimmten Bezüge, sowohl an Honorar als an Entfernungs- und Schreibgebühren, gelten für alle Notare, welche in solchen Kronlandes-Hauptstädten ihren Wohnsitz haben, in welchen eine Statthalterei oder eine Landesregierung sich befindet.

Zur Berechnung der Gebühren für jene Notare, welche in anderen Städten ihren Wohnsitz haben, wo sich ein Gerichtshof erster Instanz befindet, sind fünf Percent, für alle übrigen Notare zehn Perzent an den Beträgen des vorliegenden Tarifes in Abzug zu bringen.

Dieser Abzug findet jedoch auf die in den §§. 4 und 5 bestimmte Percentengebühr keine Anwendung.

§. 4.

Das Honorar für die Verfassung und Aufnahme von Urkunden, deren Gegenstand in einem bestimmten Werthsbetrage ausgedrückt ist, beträgt, soferne die später folgenden Bestimmungen keine Ausnahme machen, wenn der Gegenstand 200 fl. nicht übersteigt 1 fl.; wenn er 200 fl. aber nicht 500 fl. übersteigt 2 fl.; wenn er 500 fl. aber nicht 1000 fl. übersteigt 4 fl. Conventions-Münze.

Uebersteigt der Gegenstand des Geschäftes 1000 fl., so gebührt dem Notar ein Percentualzuschuß, welcher 3 kr. von jedem Hundert Gulden beträgt, um welches der Betrag von 1000 fl. überschritten wird, jedoch mit der Beschränkung, daß ein Betrag, welcher ein volles Hundert Gulden nicht erreicht, unberücksichtiget bleibe, und daß das Honorar im Ganzen niemals Einhundert Gulden überschreiten darf.

§. 5.

Für die Verfassung und Aufnahme von Schuldscheinen und Cessionen, ohne Rücksicht, ob darin die Bewilligung zur Einverleibung in die öffentlichen Bücher ertheilt und

Taryfa.

I. Należytości notaryackie.

§. 1.

Należytości, jakich notaryusze żądać mogą, są następujące:

1. Honoraryjum.
2. Należytość oddalenia się (podalne) i koszta podróży.
3. Należytość pisarska.

§. 2.

Za pewne czynności honoraryjum w taryfie jest oznaczone; za inne czynności, o ile nie stanie ugoda między stronami, pozostawioném będzie sądowi oznaczenie onegoż.

§. 3.

Oznaczenie w niniejszéj taryfie opłaty, tak co do honoraryjum jak co do należytości oddalenia się i należytości pisarskich obowiązują wszystkich notaryuszów, mających siedzibę swoję w takich głównych miastach Krajów koronnych, w których się znajduje Namiestnictwo lub Rząd krajowy.

Dla obliczenia należytości dla notaryuszów, mających zamieszkanie swoje w innych miastach, w których się znajduje trybunał piérwszéj instancyi, potrącić należy z kwot niniejszéj taryfy pięć procentów, dla innych notaryuszów dziesięć procentów.

Potrącenie takowe atoli nie ma zastósowania do należytości percentualnéj w §§. 4 i 5 wymierzonéj.

§. 4.

Honoraryjum za ułożenie i spisanie dokumentów, których przedmiot w pewnéj kwocie jest wyrażonym, wynosić będzie, o ile następne przepisy nie czynią wyjątku, gdy przedmiot nie przenosi Złot. Reńs. 200— 1 ZłR.; gdy przenosi 200 Złot. Reńs. ale nie 500 Złot. Reńs.— 2 ZłR.; gdy przenosi 500 Złot. Reńs. ale nie 1000 Złot. Reńs.— 4 ZłR. monetą konwencyjną.

Jeżeli przedmiot interesu przenosi 1000 Złot. Reńs., wtedy należy się notaryuszowi dodatek percentualny, wynoszący 3 kr. od każdego sta Złotych Reńskich, przewyższającego kwotę 1000 Złot. Reńs., z tém atoli ograniczeniem, iż kwota, niedochodząca stu Złotych Reńskich, nie będzie policzoną, tudzież, iż honoraryjum w całości nigdy nad sto Złotych Reńskich wynosić nie może.

§. 5.

Za ułożonie i spisanie zapisów długu, tudzież cessyj, bez względu, czy w nich udzielone jest pozwolenie do wcielenia ich do ksiąg publicznych, albo czy

ob eine Cession mit der Anerkennung von Seite des Schuldners versehen werden möge oder nicht, ist das Honorar nach den in dem vorhergehenden Paragraphe enthaltenen Abstufungen, jedoch mit der Beschränkung zu entrichten, daß dasselbe im Ganzen niemals 15 fl. Conventions-Münze übersteigen darf.

§. 6.

Für die Verfassung und Aufnahme von Quittungen ist, ohne Rücksicht, ob denselben zugleich die Löschungserklärung beigefügt werden möge oder nicht, wenn der Betrag, über welchen quittirt wird, 1000 fl. nicht übersteigt, die Gebühr mit 1 fl., wenn er 1000 fl. aber nicht 5000 fl. übersteigt mit 2 fl.; und wenn er 5000 fl. aber nicht 10.000 fl. übersteigt, mit 3 fl.; für Quittungen über alle höheren Beträge aber mit 4 fl. zu entrichten.

Für Bestätigungen über erfüllte Verbindlichkeiten, deren Betrag nicht erhellet, dann für Erklärungen, welche die bloße Eintragung oder Löschung dinglicher Rechte in den öffentlichen Büchern, die Einräumung einer Priorität oder die Verzichtleistung auf dieselbe betreffen, sind ohne Unterschied 1 fl. 20 kr. zu entrichten.

§. 7.

Wurde von dem Notar nicht die Verfassung einer Urkunde, sondern bloß die Aufnahme eines Notariatsactes besorgt, um einer bereits ausgefertigten Privaturkunde die Eigenschaft eines öffentlichen Actes zu ertheilen (§. 42), so darf, wenn es sich um Gegenstände handelt, welche in den §§. 4—6 des Tarifes bezeichnet sind, nur die Hälfte der dort angegebenen sowohl fixen als Percentualgebühren abgenommen werden, wobei jedoch das Honorar nie weniger als einen Gulden und nicht mehr als sechs Gulden auszumachen hat.

§. 8.

Der Werthsbetrag ist bei Pacht- und Miethverträgen, dann bei anderen Verträgen über wiederkehrende Leistungen nach dem zwanzigfachen Betrage der einjährigen Leistung zu berechnen, wenn das Geschäft auf unbestimmte Zeit, auf Lebenszeit oder auf zwanzig oder mehrere Jahre abgeschlossen wird. Wird es auf kürzere Zeit abgeschlossen, so entscheidet die Summe der für sämmtliche Jahre zu entrichtenden Leistungen.

§. 9.

Für Tauschverträge, aus welchen der Werth der Gegenstände des Tausches zu entnehmen ist, soll die Gebühr nach dem werthvolleren Gegenstande, für Vermögenstheilungen nach dem Gesammtwerthe des zu theilenden Vermögens, ohne Rücksicht auf die Passiven, berechnet werden.

§. 10.

Ist bei einem Geschäfte, dessen Gegenstand ein unbewegliches Gut ist, in dem Acte der Werthsbetrag nicht ausgedrückt, so ist der Gebührenbestimmung, wenn kein

cesyja zaopatrzoną jest uznaniem ze strony dłużnika lub nie, honoraryjum opłacone być winno wedle stopni, zawartych w paragrafie poprzedzającym, z tém jednakże ograniczeniem, iż takowe w całości nigdy nie może przechodzić 15 ZłR. monety konwencyjnéj.

§. 6.

Za ułożenie i spisanie kwitów, bez względu na to, czyli w nich zamieszczone być ma zarazem oświadczenie wykreślenia lub nie, jeżeli kwota, z któréj się kwituje, nie przenosi Złot. Reńs. 1000, opłacona będzie należytość 1 ZłR.; jeżeli przenosi 1000 Złot. Reńs. ale nie 5000 Złot. Reńs.— 2 ZłR.; jeżeli przenosi 5000 Złot. Reńs. ale nie 10000 Złot. Reńs. — 3 ZłR.; za kwity zaś o kwotach wyższych w ogólności— 4 ZłR.

Za potwierdzenia dopełnionych obowiązków, których kwota nie jest wyrażoną, tudzież za oświadczenia, tyczące się tylko wciągnienia lub wykreślenia praw rzeczowych w księgach publicznych, ustąpienia piérwszeństwa lub zrzeczenia się takowego, należy się bez różnicy 1 ZłR. 20 kr.

§. 7.

Jeżeli notaryusz nie ułożył dokumentu, lecz tylko spisał akt notaryalny, by wystawionemu już dokumentowi prywatnemu nadać właściwość aktu publicznego (§. 42), a idzie oraz o przedmioty, wskazane w §§. 4—6 taryfy, wówczas pobierać może tylko połowę tamże wyrażonych należytości tak stałych jak procentualnych, przyczém jednak honoraryjum nigdy nie powinno wynosić mniéj, jak jeden Złoty Reński a nie więcéj jak sześć Złotych Reńskich.

§. 8.

Koszta wartości przy kontraktach dzierżawy i najmu, tudzież przy innych kontraktach o powracające prestacyje obliczyć należy wedle dwudziestokrotnéj kwoty rocznéj prestacyi, jeżeli interes zawarty jest na czas nieograniczony, na czas życia, lub na dwadzieścia albo więcéj lat. Jeżeli zawarty będzie na czas krótszy, wtedy za podstawę obliczenia przyjętą być ma summa prestacyj przez wszystkie lata.

§. 9.

Przy kontraktach zamiany, z których okazuje się wartość przedmiotów zamiany, należytość obliczoną będzie wedle cenniejszego przedmiotu; przy działach majątkowych, wedle ogólnéj wartości majątku, podzielonym być mającego, bez względu na długi.

§. 10.

Jeżeli w kontrakcie, którego przedmiotem są dobra nieruchome, kwota wartości nie jest wyrażona, natenczas dla oznaczenia należytości, skoro nie przyj-

anderes Uebereinkommen zu Stande kommt, der hundertfache Jahres-Steuerbetrag zum Grunde zu legen, zu welchem Ende von der Partei der Steuerbogen beigebracht werden muß.

§. 11.

Für die Aufnahme von Schenkungen auf den Todesfall und von mündlichen letztwilligen Anordnungen ist in der Regel, ohne Rücksicht auf den Betrag, über welchen verfügt wird, eine Gebühr von 4 fl. Conventions-Münze und wenn der Erblasser über ein Vermögen von mehr als 5000 fl. Conventions-Münze verfügt, von 8 fl. Conventions-Münze zu entrichten.

Die Gebühr für die Aufnahme des Notariatsactes über eine dem Notar überreichte schriftliche letzte Willenserklärung (§. 61 der Notariatsordnung) beträgt ohne Unterschied 3 fl. Conventions-Münze.

§. 12.

Für diejenigen Acte, für welche die Gebühr in den vorhergehenden Paragraphen bestimmt ist, darf der Notar in der Regel keine weitere Belohnung ansprechen.

Nur wenn es sich um Geschäfte handelt, welche von ungewöhnlichem Umfange, großer Schwierigkeit und Verantwortlichkeit sind, oder sehr weitläufige Vorbereitungen erfordern, als z. B. um die Aufnahme von Acten zu Errichtung von Actienvereinen oder Gesellschafts-Contracten zum Betriebe ausgedehnter Unternehmungen, um die Errichtung von Fideicommissen oder von sehr wichtigen und verwickelten letzten Willenserklärungen oder um sehr ausgedehnte und mühsame Vermögenstheilungen, so kann der Notar unter ausdrücklicher Angabe der Gründe, aus welchen die tarifmäßige Bestimmung unzureichend ist, eine seiner außerordentlichen Leistung entsprechende Gebühr fordern, welche, soferne kein Einverständniß darüber zu Stande kommt, gerichtlich zu bestimmen ist.

§. 13.

Für alle Acte über Rechtsgeschäfte, deren Gegenstand nicht in einem bestimmten Werthsbetrage ausgedrückt ist, und für welche auch sonst in den vorhergehenden Paragraphen keine Bestimmung vorkommt, ist das Honorar im Falle eines Streites, mit Rücksicht auf den Umfang, die Wichtigkeit und Schwierigkeit des Geschäftes, die dazu erforderliche Vorbereitung, die von dem Notar dabei bewiesene Geschicklichkeit und verwendete Mühe und auf die Verhältnisse der Parteien von dem Gerichte zu bemessen.

§. 14.

Für Notariatsbeurkundungen werden folgende Gebühren festgesetzt:

1. Für die Legalisirung von Unterschriften, ohne Rücksicht, ob der Notar die Partei kennen möge oder die Identität derselben erst durch Zeugen bestätiget werden muß . . . . — fl. 30 kr.

Wird die Unterschrift zweier oder mehrerer Personen unter Einem legalisirt, so ist, wenn sie gleichzeitig vor dem Notar erscheinen, für jede Per-

dzie inna ugoda do skutku, przyjąć należy za zasadę stokrotną ilość podatku rocznego, którym to celem strona obowiązaną jest przedłożyć arkusz podatkowy.

§. 11.

Za spisanie aktów darowizny na przypadek śmierci, tudzież ustnych rozporządzeń ostatniéj woli, opłacona być ma w powszechności, bez względu na kwotę, będącą przedmiotem rozporządzenia, należytość 4 ZłR. monetą konwencyjną, a gdy spadkodawca rozporządza majątkiem, przenoszącym 5000 Złot. Reńs. monety konwencyjnéj należytość 8 ZłR. monetą konwencyjną.

Należytość za spisanie aktu notaryalnego w przedmiocie przedłożonego notaryuszowi piśmiennego rozporządzenia ostatniéj woli (§. 61 ustawy notaryalnéj) wynosi bez różnicy 3 ZłR. monetą konwencyjną.

§. 12.

Za akty, względem których ustanowiona jest należytość w paragrafach poprzedzających, nie może z reguły notaryusz żądać dalszego wynagrodzenia.

Tylko, gdy chodzi o interesa niezwykłéj objętości, połączone z wielkiemi trudnościami i odpowiedzialnością, lub wymagające obszernych przygotowań, jak n. p. o spisanie aktów celem zawiązania towarzystw na akcyje albo o spisanie kontraktów spółki do przeprowadzenia obszernych przedsiębiorstw, o utworzenie fideikomisów, o bardzo ważne i zawikłane rozporządzenia ostatniéj woli, lub o bardzo rozciągłe i mozolne działy majątkowe, mocen jest notaryusz, przy wyraźném wyszczególnieniu powodów, dla których oznaczenie wedle taryfy jest niedostateczném, żądać odpowiedniéj zapłaty za nadzwyczajną pracę swą, która, jeżeli nie nastąpi porozumnie w téj mierze, sądownie oznaczoną być ma.

§. 13.

Za wszelkie akty, spisane względem takich interesów, których przedmiot nie jest wyrażonym w pewnéj kwocie i względem których także w poprzedzających paragrafach nie ma nic postanowionego, honoraryjum przez sąd wymierzone być winno w razie sporu, ze względem na objętość, ważność i zawiłość interesu, na potrzebne do niego przygotowania, na zręczność notaryusza przy tém okazaną i pracę podjętą, jako téż i na stósunki stron.

§. 14.

Za poświadczenia notaryalne ustanawiają się należytości następujące:

1. Za legalizacyję podpisów, bez względu, czy notaryusz stronę zna lub identyczność jéj dopiéro przez świadków ma być stwierdzoną . . . . — Złr. 30 kr.

Jeżeli podpis dwóch lub więcéj osób wraz legalizowanym będzie, natedy, jeżeli takowe jednocześnie przed notaryuszem stawają,

son außer der ersten noch der Betrag von 15 kr. zu entrichten; die einzeln erscheinende Person hat die volle Gebühr zu entrichten.

2. Für die Vidimirung von Abschriften von nicht mehr als Einem Bogen (die Seite zu 25 Zeilen, die Zeile zu 15 Sylben berechnet) . . . — fl. 15 kr.
sie wird voll bezahlt, wenn auch die Abschrift keinen ganzen Bogen beträgt.

Für jede Seite über den ersten Bogen . . . . — „ 3 „

3. Für die Bestätigung des Datums der Vorweisung einer Urkunde — „ 30 „

4. Für eine Uebersetzungsbestätigung von nicht mehr als Einem Bogen 1 „ — „

Für jede nach dem obigen Maßstabe zu berechnende Seite über Einen Bogen . . . . — „ 15 „

5. Für Lebenszeugnisse, ohne Rücksicht, ob der Notar die Partei kennen möge, oder ihre Identität durch Zeugen bestätiget werden muß . 1 „ — „

6. Für Beurkundungen über die Bekanntmachung von Erklärungen in Folge des §. 82 der Notariatsordnung . . . . 3 „ — „

7. Für die Aufnahme von Wechselprotesten, wenn der Wechsel den Betrag von 200 fl. nicht übersteigt . . . . 1 „ — „
und wenn er auf einen höheren Betrag lautet . . . . 2 „ — „

§. 15.

Bei Hinterlegung einer Urkunde zu den Notariatsacten ist zu entrichten:

1. Für Aufnahme des Hinterlegungsprotokolles . . . . — „ 30 „

2. Für die Aufbewahrung der hinterlegten Urkunde wird eine besondere Taxe mit . . . . — „ 15 „
wenn aber die hinterlegte Urkunde mehr als 5 und weniger als 20 Bogen beträgt, mit . . . . — „ 40 „
entrichtet.

Bei noch umfangsreicheren Acten ist die Vereinbarung über den Betrag der Aufbewahrungsgebühr zwischen dem Hinterleger und dem Notar gestattet.

3. Für die Empfangs- oder einfache Bestätigung der Hinterlegung — „ 20 „

Für die beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde sind die gewöhnlichen Gebühren zu entrichten.

§. 16.

Bei Ausfolgung einer bei dem Notar hinterlegten Urkunde sind zu entrichten:

opłacona być ma za każdą dalszą osobę prócz piérwszéj nadto jeszcze kwota 15 kr.; osoba stawająca osobno opłaci pełną należytość.

2. Za widymatę odpisów, nieobejmujących więcéj jak jeden arkusz (rachując stronicę po 25 wiérszów, wiérsz po 15 zgłosek — Złr. 15 kr. widymata całkowicie opłaconą będzie, choćby odpis nie wynosił całego arkusza.

Od każdéj stronnicy nad piérwszy arkusz . . . . — „ 3 „

3. Za potwierdzenie daty okazania dokumentu . . . . . . — „ 30 „

4. Za potwierdzenie przekładu, nieprzenoszącego jednego arkusza . . . . 1 „ — „

Od każdéj stronicy nad jeden arkusz, obliczonéj wedle powyższego pomiaru . . . . — „ 15 „

5. Za świadectwa życia, bez względu na to, czy notaryusz stronę zna, lub téż identyczność jéj przez świadków potwierdzoną być musi . . . . 1 „ — „

6. Za poświadczenia względem oznajmienia oświadczeń w skutek §. 82 ustawy notaryalnéj . . . . 3 „ — „

7. Za spisanie protestów wekslowych, jeżeli weksel nie przenosi kwoty Złot. Reńs. 200 . . . . 1 „ — „

jeżeli zaś opiéwa na wyższą summę . . . . 2 „ — „

§. 15.

Przy złożeniu dokumentu do aktów notaryalnych opłacona będzie należytość:

1. Za spisanie protokółu złożenia . . . . — „ 30 „

2. Za zachowanie dokumentu złożonego opłacać się będzie osobna taksa . . . . — „ 15 „

jeżeli zaś dokument złożony wynosi więcéj niż 5, a mniéj niż 20 arkuszy . . . . — „ 40 „

Przy aktach większéj jeszcze objętości wolno składającemu ugodzić się z notaryuszem o należytość za zachowanie.

3. Za potwierdzenie odbioru lub pojedyncze poświadczenie złożenia . . . . — „ 20 „

Za wierzytelny odpis dokumentu złożonego opłacane być mają zwyczajne należytości.

§. 16.

Przy wydaniu dokumentu, złożonego u notaryusza opłacone będą:

a) für die Aufnahme eines Protokolles über die Ausfolgung . . . — fl. 30 kr.
b) wenn die Ausfolgung nur auf dem Protokolle über die Hinterlegung von der Partei bestätiget wird . . . . — „ 15 „

§. 17.

Für die persönliche Uebergabe einer Urkunde bei Gericht ist außer der allfälligen Entfernungsgebühr und den Reisekosten ein Honorar von 1 „ — „ zu entrichten.

§. 18.

Für die Einsicht eines Notariatsactes, wenn die Partei denselben genau anzugeben vermag . . . . — „ 20 „
wenn aber wegen mangelhafter Angabe von Seite der Partei erst eine längere Nachsuchung erforderlich wird . . . . — „ 40 „

Für die von der Partei verlangte Vorlesung des zur Einsicht bezeichneten Actes von jedem Bogen . . . . — „ 6 „

§. 19.

Für beglaubigte Ausfertigungen und Auszüge darf außer der Schreibgebühr (§. 24) nur die Vidimirungsgebühr (§. 14, Nr. 2) berechnet werden.

Für Zeugnisse über das Dasein von Notariatsacten wird das Honorar auf . . . . — „ 30 „ festgesetzt.

Für Einsendung der beglaubigten Ausfertigungen sind außer den Gebühren für diese Urkunden zu entrichten . . . . — „ 30 „

§. 20.

Enthält eine Notariatsurkunde zwei oder mehrere Geschäfte, so darf nur Ein Honorar, jedoch nach der dem Notar günstigsten Eigenschaft berechnet werden.

§. 21.

Wenn ein angefangener Act ohne Verschulden des Notars nicht vollendet wird, so gebührt ihm dafür eine angemessene Vergütung, welche jedoch in keinem Falle mehr betragen darf, als ihm für das vollendete Geschäft gebührt haben würde.

§. 22.

Für ein Geschäft, welches der Notar auf besonderes Verlangen der Partei zu ungewöhnlichen Geschäftsstunden, d. i. von 7 Uhr Abends bis 8 Uhr Morgens verrichtet wird das Honorar um die Hälfte des Betrages erhöht.

Dieses hat jedoch nicht von dem Procentual-Zuschusse zu gelten.

§. 23.

Wird eine Amtshandlung außerhalb der Kanzlei des Notars vorgenommen, so gebührt ihm außer dem Honorar 1 fl. als Entfernungsgebühr und in den Hauptstädten

a) za spisanie protokółu wydania . . . . — Złr. 30 kr.
b) jeżeli wydanie potwierdzoném będzie przez stronę tylko na protokóle złożenia . . . . — „ 15 „

§. 17.

Za osobiste oddanie dokumentu do sądu opłacone będzie oprócz należytości za oddalenie i kosztów podróży honoraryjum . 1 „ — „

§. 18.

Za przegląd aktu notaryalnego, gdy go strona dokładnie oznaczyć może . . . . — „ 20 „
jeżeli zaś dla niedokładnego wymienienia onegoż potrzeba dłuższego wyszukiwania . . . . — „ 40 „
Za żądane przez stronę odczytanie aktu do przejrzenia wskazanego od każdego arkusza . . . . — „ 6 „

§. 19.

Za wierzytelne wypisy i wyciągi prócz należytości pisarskiéj (§. 24) tylko należytość za widymatę (§. 14, Nr. 2) obliczona być może.

Za poświadczenia bytności aktów notaryalnych ustanawia się honoraryjum na . . . . — „ 30 „

Za przesłanie wierzytelnych wypisów oprócz należytości za dokumenta takowe opłacić się winno . . . . — „ 30 „

§. 20.

Jeżeli jeden dokument notaryalny obejmuje dwa lub więcéj interesów, policzoném być ma jedno tylko honoraryjum, jednakże wedle najkorzystniejszéj dla notaryusza własności interesu.

§. 21.

Jeżeli akt rozpoczęty bez winy notaryusza nie będzie ukończonym, należy się mu za to stósowne wynagrodzenie, które jednak w żadnym razie więcéj wynosić nie może, jak kwota, któraby mu się za dokonany interes należała była.

§. 22.

Za czynność, którą notaryusz na szczególne żądanie strony wykonywa w niezwykłych urzędowania godzinach, t. j. między 7 godziną wieczór, a 8 godziną z rana, honoraryjum o połowę należytości podwyższoném będzie.

To wszelako nie ma zastósowania do opłaty procentualnéj.

§. 23.

Jeżeli czynność urzędowa przedsięwziętą być ma zewnątrz kancelaryi notaryusza, wówczas należy mu się oprócz honoraryjum — 1 ZłR. jako należytość

der Kronländer, wenn sich der Notar aus der Stadt in die Vorstadt, oder aus der Vorstadt in die Stadt, oder in eine andere Vorstadt zu begeben hat, auch die Gebühr für einen zweispännigen Wagen, soferne ihm nicht die Fuhrgelegenheit von der Partei selbst gestellt wird.

Erstreckt sich die Entfernung des Notars über den Umkreis der Hauptstadt oder sonst über den Umkreis eine Viertelmeile von dem Orte hinaus, an welchem er seinen Standort hat, so hat er außer den genanten Gebühren noch 20 kr. für jede Stunde der bei dem Geschäfte so wie auf dem Hin- und Rückwege nothwendig zugebrachten Zeit, als Zuschlag zu der Entfernungsgebühr und die Vergütung der Reisegelegenheit, soferne ihm diese nicht von der Partei selbst gestellt wird; wenn er aber die Einsenbahn oder ein Dampfbot benützen kann, die Fahrgebühr der ersten Classe zu beziehen.

Keine dieser Gebühren kann gefordert werden, wenn die Amtshandlung an einem Orte, an welchem der Notar zur Verrichtung solcher Geschäfte zu gewisser Zeit sich periodisch aufzuhalten verpflichtet ist und zwar innerhalb dieser Zeiträume vorgenommen wird.

Für die Aufnahme von Wechselprotesten und für die Bekanntmachung von Erklärungen in Folge des §. 82 der Notariatsordnung darf der Notar, wenn diese Acte in dem nämlichen Orte vorzunehmen sind, nie eine Entfernungsgebühr, sondern nur in den oben bemerkten Fällen die Wagengebühr in Anspruch nehmen.

§. 24.

Außer dem Honorar bezieht der Notar die Schreibgebühr, welche sowohl für die Urschrift, als auch für die Abschrift und zwar für die Seite von 25 Zeilen, jede Zeile zu 15 Sylben, 6 kr. beträgt. Für die letzte nicht vollgeschriebene Seite ist die Gebühr, so wie für eine ganze zu bezahlen.

Bei Beurkundungen darf für die Aufnahme des Protokolles und bei Bestätigungs- und Ausfertigungsclauseln überhaupt keine besondere Schreibgebühr berechnet werden.

Ebenso ist für den Entwurf, welchen der Notar vor der Anfertigung der Urschrift zu verfassen findet, eine Schreibegebühr nicht zu entrichten.

§. 25.

Für die Ausfertigungen aus den im Archive verwahrten Acten bezieht das Archiv die Gebühren gleich einem Notar.

Diese Vorschrift gilt auch für die Fälle, in welchen es sich um die von einer Partei angesuchte Einsicht in die Notariatsacten, um Ausfolgung der letzteren oder um deren Ueberreichung bei Gericht handelt.

Eine Nachforschung in den Acten, Ausfolgung von Urkunden oder eine andere Amtshandlung, um welche das Archiv von einer Gerichtsbehörde von Amtswegen angegangen wird, sind unentgeltlich vorzunehmen.

oddalenia się, a w głównych miastach Krajów koronnych, gdy notaryusz udaje się z miasta na przedmieście, lub z przedmieścia do miasta lub innego przedmieścia, nadto także należytość za powóz parokonny, jeżeli mu strona nie dostarcza sama takowego.

Jeżeli notaryusz oddala się poza obręb miasta głównego, lub z resztą na ćwierć mili poza obręb miejsca, w którém się siedziba jego znajduje, wówczas pobiérać będzie oprócz rzeczonych należytości jeszcze 20 kr. za każdą godzinę strawionego czasu tak przy czynności jak na drodze tam i nazad, jako dopłatę do należytości oddalenia się, tudzież powozowe, jeżeli strona nie obmyśliła sama sposobności odbycia podróży; jeżeliby zaś mógł użyć kolei żelaznéj lub statku parowego, należeć się mu będzie opłata klasy piérwszéj.

Żadna zaś z tych należytości nie będzie mu opłaconą, gdy czynność urzędowa przedsiębraną została w miejscu, gdzie notaryusz dla przedsiębrania takowych czynności peryodycznie pewny czas zatrzymywać się musi, a to w ciągu czasu tego.

Za spisanie protestów wekslowych, tudzież za oznajmienie oświadczeń w skutek §. 82 ustawy notaryalnéj, jeżeli akty te przedsiębrane będą w tém samém miejscu, notaryusz nie może nigdy żądać należytości oddalenia się, lecz tylko powozowego w przypadkach powyżéj wskazanych.

§. 24.

Oprócz honoraryjum pobierać będzie notaryusz taksę pisarską, która tak przy oryginale, jak przy odpisie, wynosić ma 6 kr. od stronicy o 25 wiérszach, licząc wiérsz po 15 sylab. Za ostatnią stronicę nie zupełnie zapisaną, należy się opłata, jak za całą.

Przy poświadczeniach nie będzie się liczyć osobnéj należytości pisarskiéj za spisanie protokółu, a w ogólności żadnéj takowéj przy klauzulach potwierdzenia i wypisu.

Nie mniéj nie ma być opłaconą należytość pisarska od konceptu, któryby notaryusz ułożył przed sporządzeniem dokumentu oryginalnego.

§. 25.

Za wypisy z aktów w archiwie zachowanych, pobiéra archiwum należytości podobnie jak notaryusz.

Ten przepis znajduje zastósowanie także i do przypadków, w których idzie o przegląd aktów notaryalnych, przez stronę żądany, o wydanie takowych, lub o przedłożenie onychże sądowi.

Poszukiwanie w aktach, wydanie dokumentów lub inna czynność urzędowa, o którą archiwum wezwaném będzie z urzędu przez władzę sądową, bez opłaty taks nastąpić ma.

§. 26.

Wenn es sich um die Nachforschung in den bei dem Archive hinterlegten Repertorien oder Verzeichnissen mehrerer Notare handelt, ist für die Nachsuchung in den Acten eines jeden Notars die Gebühr von 40 kr. zu entrichten, wenn die Urkunde auch nicht wirklich vorgefunden wird.

Für die Einsicht der vorgefundenen Urkunde ist keine besondere Gebühr zu entrichten.

II. Gebühren der Notare als Gerichtscommissäre.

§. 27.

Für eine Todfallsaufnahme hat der Notar, wenn der inventirte Werth des Vermögens 100 fl. nicht erreicht, nichts anzusprechen, in soferne sie an einem Orte stattfindet, wo er zur Todfallsaufnahme im Allgemeinen delegirt ist.

In den übrigen Fällen, so wie für die Aufnahme eines Inventariums, für die Vornahme einer Schätzung oder Feilbietung, gebührt ihm, wenn das Geschäft mit Einrechnung des Weges nicht über einen halben Tag in Anspruch nimmt, ein Betrag von 3 fl., für einen ganzen Tag aber 5 fl. Conventions-Münze nebst Vergütung der zweispännigen Reisegelegenheit.

§. 28.

Bei anderen Amtshandlungen bemißt das Gericht die Gebühren mit Rücksicht auf Zeit, Mühe und Fleiß, unter Vorbehalt des Recurses an das Oberlandesgericht.

§. 29.

Der im §. 3 bei der Aufnahme von Notariatsacten bestimmte Procentualabzug nach Verschiedenheit des Standortes der Notare, findet auf die Gebühren derselben als Gerichtscommissäre keine Anwendung.

§. 30.

Rücksichtlich der Zahlungspflicht und Eintreibung der Gebühren für die Geschäfte der Notare als Gerichtscommissäre gelten die Vorschriften über die Einbringung gerichtlicher Gebühren.

§. 26.

Jeżeli idzie o poszukiwanie w repertoryjach lub wykazach kilku notaryuszów, w archiwum złożonych, należy za poszukiwanie w aktach każdego notaryusza opłacić 40 kr., nawet choćby dokument istotnie nie był znalezionym.

Za przejrzenie znalezionego dokumentu nie będzie się opłacać osobnéj należytości.

II. Należytości notaryuszów jako komisarzy sądowych.

§. 27.

Za spisanie aktu śmierci, jeżeli wartość majątku wedle inwentarza nie dochodzi 100 złtr., notaryusz nic żądać nie będzie, gdy takowe odbywa się w miejscu, gdzie do spisywania aktów śmierci w ogóle jest delegowanym.

W innych przypadkach, tudzież za sporządzenie inwentarza, za przedsiębranie detaksacyi lub licytacyi, należy mu się, jeżeli czynność ta wraz z drogą nie wymaga więcéj nad pół dnia, kwota 3 złtr., za cały zaś dzień 5 złtr. prócz wynagrodzenia podróży powozem parokonnym.

§. 28.

Przy innych czynnościach urzędowych wymierzy sąd należytości ze względem na czas, pracę i pilność, z zastrzeżeniem rekursu do sądu krajowego wyższego.

§. 29.

Strącenie procentów, wyznaczone w §. 3 przy spisaniu aktów notaryalnych wedle różności stanowiska notaryuszów, nie będzie mieć zastósowania do należytości onychże jako komisarzy sądowych.

§. 30.

Co do obowiązku zapłaty i ściągania należytości za czynności notaryuszów jako komisarzy sądowych, znajdują zastósowanie przepisy o ściąganiu należytości sądowych.

Eidesformel für Notare.

Sie werden zu Gott dem Allmächtigen schwören, und bei Ihrer Ehre und Treue geloben, Seiner kaiserlich-königlichen Apostolischen Majestät, Unserem Allergnädigsten Landesfürsten und Herrn Franz Joseph dem Ersten, von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich; König von Ungarn und Böhmen, König der Lombardie und Venedigs, von Dalmatien, Kroatien, Slawonien, Galizien, Lodomerien und Illirien; Erzherzog von Oesterreich; Großfürsten von Siebenbürgen 2c. 2c. und nach Allerhöchst Demselben Dessen aus Allerhöchst Dessen Stamme und Geblüte nachfolgenden Erben unverbrüchlich treu und gehorsam zu sein und nachdem Sie zum Notar ernannt worden sind, so werden Sie schwören, in dem Ihnen übertragenen Amte Seiner kaiserlich-königlichen Apostolischen Majestät und des österreichischen Staates Ehre und Wohl nach allen Ihren Kräften zu befördern, jeden Nachtheil und Schaden davon abzuwenden und stets die genaueste Befolgung und Aufrechthaltung der Gesetze vor Augen zu haben.

Insbesondere werden Sie schwören, die Ihnen in der Notariatsordnung vorgezeichneten Pflichten genau und gewissenhaft zu erfüllen, über Ihre Amtshandlungen unverbrüchliches Stillschweigen zu beobachten und sich durch ein streng redliches und verständiges Benehmen des Vertrauens der Regierung und der Bevölkerung werth zu machen.

Was mir jetzt vorgehalten worden ist, und ich in Allem wohl und deutlich verstanden habe, demselben soll und will ich in Allem getreu und fleißig nachkommen.

So wahr mir Gott helfe!

Rota przysięgi dla notaryuszów.

Poprzysięgniesz Pan w obliczu Boga Wszechmocnego i przyrzeczesz na honor i poczciwość swą, iż dochowasz niezłomnéj wierności i posłuszeństwa Jego Cesarsko-Królewskiéj Apostolskiéj Mości, Naszemu Najmiłościwszemu Monarsze i Panu, Franciszkowi Józefowi Piérwszemu, z Bożéj łaski Cesarzowi Austryjackiemu, Królowi Węgierskiemu i Czeskiemu, Królowi Lombardyi i Wenecyi, Dalmacyi, Kroacyi, Slawonii, Galicyi, Lodomeryi i Illyryi; Arcyksięciu Austryi; Wielkiemu Księciu Siedmiogrodu etc. etc. równie jak dziedzicom po Nim, z Najdostojniejszego Plemienia i Krwi Jego następującym, a ponieważ zostałeś notaryuszem mianowanym, poprzysięgniesz Pan, iż w urzędzie, który sobie masz poleconym, honor i pomyślność Jego Cesarsko-Królewskiéj Apostolskiéj Mości i Państwa Austryackiego z całych sił swoich pomnażać, wszelką krzywdę i szkodę od nich oddalać i zawsze jak najściślejsze zachowanie i utrzymanie ustaw na uwadze mieć będziesz.

W szczególności poprzysięgniesz Pan, iż dopełniać będziesz ściśle i sumiennie obowiązków, w ustawie notaryalnéj przepisanych, iż zachowasz niezłomną tajemnicę względem czynności swoich urzędowych i że ściśle rzetelném i rozumném postępowaniem ukażesz się godnym zaufania Rządu i Publiczności.

„To co mi właśnie odczytano, i co wszystko dobrze i jasno zrozumiałem, „tego wszystkiego wiernie i pilnie dopełniać chcę i będę.“

„Tak mi Panie Boże dopomóż!“

Inhalt.

Treść.

Anhang II
zu dem Kaiserlichen Patente vom 7. Februar 1858,
(Nr. 23 des Landes-Regierungs-Blattes).

Verordnung des Justizministeriums vom 11. October 1854,

giltig für die Kronländer, für welche die Notariats-Ordnung vom 29. September 1850, Nr. 366 des Reichs-Gesetz-Blattes, erlassen wurde,

wodurch in Folge Allerhöchster Entschließung vom 10. October 1854 neure gesetzliche Bestimmungen über die zur Ausübung des Notariates erforderliche praktische Prüfung, und über die zur Zulassung zu dieser Prüfung erforderliche Geschäftspraxis erlassen werden.

Um die Bestimmmungen über die zur Ausübung des Notariates erforderliche praktische Prüfung, und über die zur Zulassung zu dieser Prüfung erforderliche Geschäftspraxis mit der neuen Organisation der politischen und Justizbehörden, und mit den gleichzeitig durch die Verordnung vom heutigen Tage *) erlassenen Vorschriften zur Regelung der Richteramtspraxis und der praktischen Richteramtsprüfungen in Einklang zu setzen, wird hiermit in Folge Allerhöchster Entschließung vom 10. October 1854 verordnet, daß in jenen Kronländern, für welche die Notariats-Ordnung vom 29. September 1850 erlassen wurde, und zwar in jedem einzelnen Kronlande von dem Tage angefangen, an welchem daselbst die neue Organisirung der politischen und Justizbehörden vollständig in Wirksamkeit getreten sein wird, und wo diese Wirksamkeit bereits eingetreten ist vom Tage der Kundmachung dieser Verordnung nachstehende Vorschriften in Anwendung zu kommen haben.

§. 1.

Bedingungen der Zulassung zur Notariatspraxis.

Zur Notariatspraxis kann nur Derjenige zugelassen werden, welcher die durch die bestehenden Gesetze als verbindlich vorgeschriebenen rechts- und staatswissenschaftlichen Studien vollständig zurückgelegt hat, und sich über die mit entsprechendem Erfolge geschehene Ablegung der vorgeschriebenen theoretischen Prüfungen oder mit der etwa erhaltenen Dispens davon ausweiset.

§. 2.

Von der Praxis und praktischen Prüfung für das Notariat.

Die Zulassung zur praktischen Notariatsprüfung darf nur dann stattfinden, wenn der Bewerber nachzuweisen vermag, daß er sich nach seiner Aufnahme in die Praxis mindestens durch zwei Jahre derselben gewidmet habe. Wenigstens ein Jahr hievon

---

* Verordnung vom 10. October 1854, Reichs-Gesetz-Blatt, Nr. 262, (Landes-Regierungs-Blatt für das Krakauer Verwaltungsgebiet, Jahrgang 1854, Erste Abtheilung, XI. Stück, Nr. 44, Seite 57).

Dodatek II

do Cesarskiego Patentu z dnia 7. Lutego 1858 r.,

(Nr. 23 Dziennika Rządu Krajowego).

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 11. Października 1854,

obowiązujące w Krajach koronnych, dla których wydaną została ustawa notaryalna z dnia 29. Września 1850 r., Nr. 366 Dziennika Praw Państwa,

mocą którego, w skutek Najwyższego Postanowienia z dnia 10. Października 1854 r. wydaje się nowe przepisy prawne o examinie praktycznym, potrzebnym do wykonywania *notaryatu*, tudzież o praktyce, wymaganéj celem przypuszczenia do examinu takowego.

Chcąc w zgodność wprowadzić Postanowienia o examinie praktycznym, do wykonywania notaryatu potrzebnym, równie jako o praktyce, wymaganéj celem przypuszczenia do examinu takowego, z nową organizacyją władz politycznych i sądowych, niemniéj z wydanemi równocześnie w rozporządzeniu z dnia wczorajszego *) przepisami co do regulacyi praktyki sędziowskiéj i examinów praktycznych sędziowskich, rozporządza się niniejszém w skutek Najwyższego Postanowienia z dnia 10. Października 1854 r., ażeby w Krajach koronnych, dla których wydaną była ustawa notaryalna z dnia 29. Września 1850 r., a to w każdym pojedynczym Kraju koronnym, z dniem, w którym tamże nowa organizacyja władz sądowych i politycznych zupełnie wejdzie w życie, a zaś, gdzie już przeprowadzoną jest, z dniem obwieszczenia niniejszego rozporządzenia, weszły w zastósowanie przepisy następujące:

§. 1.

Warunki, pod jakiemi miejsce ma przypuszczenie do praktyki notaryackiéj.

Do praktyki notaryackiéj ten tylko przypuszczonym być może, który zupełnie odbył nauki prawniczo-polityczne, na mocy ustaw istniejących za obowiązkowe uznane, i oraz wykazuje się, że złożył z pomyślnym skutkiem przepisane examina teoretyczne, albo że od tego dyspensowanym jest.

§. 2.

O praktyce i praktycznym examinie notaryackim.

Przypuszczenie do praktycznego examinu notaryackiego wtenczas tylko nastąpić może, jeżeli kandydat jest w stanie wykazać się, iż po przyjęciu do praktyki przynajmniéj przez dwa lata się jéj oddawał. Z tych przynajmniéj jeden

---

*) Rozporządzenie z dnia 10. Października 1854, N. 262 Dziennika Praw Państwa, (Dziennik Rządu Krajowego, dla Obrębu Zarządu Krakowskiego, Rok 1854, Oddział pierwszy, Zeszyt XI, N. 44, Stron. 57).

muß er bei einem inländischen Notar zugebracht haben, das andere Jahr kann er auch in der Advocaturspraxis (§. 2 der gleichzeitig hierüber erlassenen Verordnung *) oder in der Richteramtspraxis (§. 17 der Verordnung vom 10. October 1854, Nr. 262 des Reichs-Gesetz-Blattes) verwenden.

§. 3.

Die in den §§. 9—16 der zuletzt erwähnten Verordnung festgesetzten Vorschriften finden mit den im §. 20, lit. a)—f) bezeichneten Abweichungen und mit den nachstehenden weiteren Bestimmungen auch auf die Notariatspraxis und praktische Notariatsprüfungen Anwendung:

a) Der Prüfungscommission zur Vornahme einer Notariatsprüfung ist nebst dem Vorsitzenden und zweien Oberlandesgerichtsräthen (§. 20, lit. c) der oftgenannten Verordnung) ein Notar beizuziehen. Befindet sich am Sitze des Oberlandesgerichtes eine Notariatskammer, so ist der beizuziehende Notar aus der Reihe der von derselben dem Oberlandesgerichts-Präsidenten jährlich zu diesem Zwecke namhaft zu machenden Notare zu nehmen.

b) Bei der mündlichen Prüfung sind im allgemeinen die für die Richteramtsprüfung (§§. 13 und 20, lit. d) und f) der Verordnung vom 10. October 1854, Nr. 262 des Reichs-Gesetz-Blattes) gegebenen Vorschriften zu beobachten, vorzugsweise aber die Kenntnisse und Gewandtheit des Candidaten in allen jenen Geschäften zu erproben, welche mit der Ausübung des Notariats verbunden sind, oder welche dem Notar als Gerichtscommissär übertragen werden können.

Zur schriftlichen Prüfung ist dem Candidaten die Verfertigung eines Notariatsactes über einen Vertrag und über eine letztwillige Erklärung, dann die Verfertigung eines Wechselprotestes als Aufgabe zu stellen.

§. 4.

Die mit Erfolg bestandene Advocatursprüfung vertritt auch die Stelle der Notariatsprüfung.

Vorübergehende Anordnungen.

§. 5.

In soweit Jemand durch eine bereits vor dem Eintritte der Wirksamkeit dieser Verordnung abgelegte praktische Prüfung nach den bisher giltigen Vorschriften die Befähigung zur Erlangung einer Notarsstelle erworben hat, ist er der nochmaligen Ablegung der Prüfung enthoben.

---

*) Verordnung vom 11. October 1854, Nr. 264 des Reichs-Gesetz-Blattes, (Landes-Regierungs-Blatt für das Krakauer Verwaltungsgebiet, Jahrgang 1854, Erste Abtheilung, XI. Stück, Nr. 46, Seite 66).

rok odbytym być musi u notaryusza krajowego, drugi już poświęcić może albo praktyce adwokackiéj (§. 2 równocześnie wydanego w téj mierze rozporządzenia *), albo praktyce sędziowskiéj (§. 17 rozporządzenia z dnia 10. Października 1854 r., Nr. 262 Dziennika Praw Państwa).

§. 3.

Przepisy, ustanowione w §§. 9—16 wspomnionego na ostatku rozporządzenia, mają wraz z zmianami, w §. 20, lit. *a)—f)* wskazanemi, tudzież z następnemi dalszemi Postanowieniami, zastósowanie także do praktyki notaryackiéj i do examinu notaryackiego praktycznego:

a) Do komisyi examinacyjnéj dla przedsiębrania examinu notaryackiego, oprócz prezydującego i dwóch radców wyższego sądu krajowego (§. 20, lit. *c)* wymienionego kilkakrotnie rozporządzenia) notaryusz przybranym być powinien. Jeżeli w siedlisku wyższego sądu krajowego znajduje się izba notaryacka, wówczas notaryusz, do tego powołanym być mający, wybrany będzie z rzędu notaryuszów, corocznie w tym celu przez nią wymienionymi być mających prezydentowi wyższego sądu krajowego.

b) Przy ustnym examinie zachować należy w powszechności przepisy, wydane co do examinu sędziowskiego (§. 13 i 20, lit. *d)* i *f)* rozporządzenia z dnia 10. Października 1854 r., Nr. 262 Dziennika Praw Państwa), wszakże szczególniéj doświadczać należy wiadomości i biegłości kandydata we wszystkich tych czynnościach, które z wykonywaniem notaryatu są połączone, albo które notaryuszowi jako komisarzowi sądowemu mogą być poruczone.

W piśmiennym examinie żądać należy od kandydata sporządzenia aktu notaryalnego w przedmiocie kontraktu lub rozporządzenia ostatniéj woli, tudzież założenia protestu wexlowego.

§. 4.

Odbyty pomyślnie examin adwokacki zastępuje także miejsce examinu notaryackiego.

Rozporządzenia przechodnie.

§. 5.

Jeżeli kto przed rozpoczęciem działalności niniejszego rozporządzenia złożył examin praktyczny wedle dotychczasowych przepisów, i przez to uzdolnionym został do pozyskania posady notaryackiéj, ten uwolnionym jest od powtórnego składania examinu.

---

*) Rozporządzenie z dnia 11. Października 1854 r., Nr. 264 Dziennika Praw Państwa (Dziennik Rządu Krajowego dla Obrębu Zarządu Krakowskiego, Rok 1854, Oddział piérwszy, Zeszyt XI, N. 46. stron. 66).

§. 6.

Diejenigen Candidaten, welche an dem Tage, wo diese Verordnung in Wirksamkeit tritt, die zur Zulassung zur Notariatsprüfung nach den bisher giltigen Vorschriften erforderliche Praxis bereits vollendet haben, sind zu der entsprechenden Prüfung ungehindert zuzulassen. Die Prüfung selbst ist nach der gegenwärtigen Vorschrift vorzunehmen. Denjenigen aber, welche diese Praxis zwar schon begonnen, aber noch nicht vollendet haben, ist der daran zurückgelegte Theil in die nach dem neuen Gesetze erforderliche Zeit der Praxis einzurechnen.

Freiherr von **Krauß** m. p.

24.

Erlaß des Justizministeriums vom 16. Februar 1858,

(Reichs-Gesetz-Blatt, Stück VIII, Nr. 24, ausgegeben am 27. Februar 1858),

wirksam für die Kronländer Ungarn, Kroatien und Slawonien, die serbische Wojwodschaft mit dem Temeser Banate, Siebenbürgen, Galizien, Krakau und die Bukowina,

wodurch die Allerhöchst genehmigten Bestimmungen über die Zahl der, in diesen Kronländern zu bestellenden Notare kundgemacht werden.

Seine k. k. Apostolische Majestät haben mit der Allerhöchsten Entschließung vom 7. Februar 1858 für die Kronländer Ungarn, Kroatien und Slawonien, die serbische Wojwodschaft mit dem Temeser Banate, Siebenbürgen, Galizien, Krakau und die Bukowina, die nachfolgenden Bestimmungen über die Zahl der zu bestellenden Notare zu genehmigen, die Bestimmung der Amtssitze der einzelnen Notare aber dem Justizministerium zu überlassen geruht.

Es werden sonach in den benannten Kronländern folgende Notarstellen zu bestehen haben:

A. In Ungarn 150, wovon

I. Im Sprengel des Oberlandesgerichtes zu Pesth 41, und zwar:

1. im Ofner Landesgerichtssprengel 4, wovon 2 mit dem Amtssitze zu Ofen;

2. im Pesther Landesgerichtssprengel 13, wovon 10 mit dem Amtssitze zu Pesth;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Kecskemét 4, wovon 2 mit dem Amtssitze zu Kecskemét;

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Stuhlweissenburg 3; sämmtlich mit dem Amtssitze in Stuhlweissenburg;

5. im Sprengel des Comitatsgerichtes Szegedin 4, wovon 3 mit dem Amtssitze in Szegedin;

§. 6.

Kandydaci, którzy w dniu, kiedy niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie, skończyli już praktykę, wymaganą wedle dotychczasowych przepisów, mają bez przeszkody być przypuszczeni do examinu dotyczącego. Examin sam zaś przedsięwziętym będzie wedle przepisu niniejszego. Tym atoli, którzy wprawdzie praktykę tę już rozpoczęli, lecz jéj jeszcze nie ukończyli, porachowaną być ma część odbyta do czasu praktyki, wymaganego wedle nowéj ustawy.

Baron **Krauss** m. p.

24.

Rozrządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 16. Lutego 1858,

(Dziennik Praw Państwa, Część VIII, Nr. 24, wydana dnia 27. Lutego 1858)

obowiązujące w koronnych Krajach Węgier, Kroacyi i Sławonii, Województwa Serbskiego z Banatem Temeskim, Siedmiogrodu, Galicyi, Krakowa i Bukowiny,

mocą którego podają się do wiadomości zatwierdzone przez Najjaśniejszego Pana postanowienia względem ilości notaryuszów, w Krajach tychże ustanowionymi być mających.

Jego C. K. Mość Apostolska raczył Najwyższém Postanowieniem z dnia 7. Lutego 1858 dla Krajów koronnych Węgier, Kroacyi i Slawonii, Województwa Serbskiego z Banatem Temeskim, Siedmiogrodu, Galicyi, Krakowa i Bukowiny zatwierdzić następujące postanowienia względem ilości notaryuszów ustanowionymi być mających, zaś ustanowienie siedzib urzędowych pojedynczych notaryuszów polecić Ministerstwu Sprawiedliwości.

Zaprowadzone tedy będą w pomienionych Krajach koronnych następujące posady notaryuszów:

A. W Węgrzech 150, z tych:

I. W okręgu wyższego sądu krajowego w Peszcie 41, a to:

1. W okręgu sądu krajowego w Budzie 4, z tych 2 z urzędową siedzibą w Budzie;

2. w okręgu krajowego sądu Peszteńskiego 13, z tych 10 z urzędową siedzibą w Peszcie;

3. w okręgu komitatowego sądu Kecskemét 4, z tych 2 z urzędową siedzibą w Kecskemét;

4. w okręgu komitatowego sądu Królewsko-Białogrodzkiego (Stuhlweissenburg) 3; wszystkie z urzędową siedzibą w Królewskim-Białogrodzie;

5. w okręgu komitatowego sądu Szegedyńskiego 4, z których 3 z urzędową siedzibą w Szegedynie;

6. im Sprengel des Comitatsgerichtes Szolnok 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Szolnok;

7. im Sprengel des Comitatsgerichtes Jaßberény 4, wovon einer mit dem Amtssitze in Jaßberény;

8. im Sprengel des Comitatsgerichtes Erlau 3, wovon 2 mit dem Amtssitze in Erlau;

9. im Sprengel des Comitatsgerichtes Miskolcz 3, wovon 2 mit dem Amtssitze in Miskolcz;

II. Im Sprengel des Oberlandesgerichtes Preßburg 31, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Preßburg 9, wovon 4 mit dem Amtssitze zu Preßburg;

2. im Sprengel des Comitatsgerichtes Tyrnau 4, wovon 2 mit dem Amtssitze in Tyrnau;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Neutra 5, wovon 2 mit dem Amtssitze in Neutra und 2 in Comorn;

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Trenchin 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Trenchin;

5. im Sprengel des Unter-Kubin'er Comitatsgerichtes 4, wovon einer mit dem Amtssitze zu Alsó-Kubin;

6. im Sprengel des Comitatsgerichtes Neusohl 3, wovon einer mit dem Amtssitze zu Neusohl;

7. im Sprengel des Comitatsgerichtes Ballassa-Gyarmath 3, wovon 2 mit dem Amtssitze zu Ballassa-Gyarmath;

III. Im Sprengel des Oberlandesgerichtes zu Oedenburg 29, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Oedenburg 5, wovon 2 mit dem Amtssitze zu Oedenburg und 2 zu Ungarisch-Altenburg;

2. im Sprengel des Comitatsgerichtes Raab 2, mit dem Amtssitze zu Raab;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Veszprim 4, wovon 2 mit dem Amtssitze in Veszprim und 2 in Pápa;

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Szegszárd 3, wovon einer mit dem Amtssitze zu Szegszárd;

5. im Sprengel des Comitatsgerichtes Fünfkirchen 3, wovon einer mit dem Amtssitze zu Fünfkirchen;

6. im Sprengel des Comitatsgerichtes Kaposvár 4, wovon einer mit dem Amtssitze zu Kaposvár;

7. im Sprengel des Comitatsgerichtes Zala-Egerszegh 4, wovon einer mit dem Amtssitze in Zala-Egerszegh;

6. w okręgu komitatowego sądu Szolnockiego 3, z których 1 z urzędową siedzibą w Szolnoku;

7. w okręgu komitatowego sądu Jaszbereńskiego 4, z których 1 z urzędową siedzibą w Jaszberény;

8. w okręgu komitatowego sądu Jagerskiego (Erlau) 3, z których 2 z urzędową siedzibą w Jagrze;

9. w okręgu komitatowego sądu Miszkowieckiego 3, z których 2 z urzędową siedzibą w Miszkowcu.

II. W okręgu wyższego sądu krajowego Brzetysławskiego 31, a to:

1. w okręgu krajowego sądu Brzetysławskiego 9, z których 4 z urzędową siedzibą w Brzetysławie;

2. w okręgu komitatowego sądu Tyrnawskiego 4, z których 2 z urzędową siedzibą w Tyrnawie;

3. w okręgu komitatowego sądu Nitrzańskiego 5, z których 2 z urzędową siedzibą w Nitrze;

4. w okręgu komitatowego sądu Trenczyńskiego 3, z których 1 z urzędową siedzibą w Trenczynie;

5. w okręgu komitatowego sądu Niższo-Kubińskiego 4, z których 1 z urzędową siedzibą w Alszó-Kubinie;

6. w okręgu komitatowego sądu Bańsko-Bystrzyckiego (Neusohl) 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Bańskiéj-Bystrzycy;

7. w okręgu komitatowego sądu Balassa-Gyarmackiego 3, z których 2 z urzędową siedzibą w Balassa-Gyarmath;

III. W okręgu wyższego sądu krajowego Szoprońskiego 29, a to.

1. w okręgu sądu krajowego Szoprońskiego 5, z których 2 z urzędową siedzibą w Szoproniu a 2 w Węgierskim-Altenburgu;

2. w okręgu komitatowego sądu Raabskiego 2, z urzędową siedzibą w Raabie;

3. w okręgu komitatowego sądu Wesprymskiego 4, z których 2 z urzędową siedzibą w Wesprymie a 2 w Pápie;

4. w okręgu komitatowego sądu Segsárckiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Segsárdzie;

5. w okręgu komitatowego sądu Pięciocerkiewnego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Pięciucerkwiach;

6. w okręgu komitatowego sądu Kaposzwárskiego 4, z których jedna z urzędową siedzibą w Kaposzwárze;

7. w okręgu komitatowego sądu Zala-Egersegskiego 4, z których jedna z urzędową siedzibą w Zala-Egersegh;

8. im Sprengel des Comitatsgerichtes Steinamanger 4, wovon 2 mit dem Amtssitze in Steinamanger;

IV. Im Sprengel des Oberlandesgerichtes zu Großwardein 25, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Großwardein 5, wovon 2 mit dem Amtssitze in Großwardein;

2. im Sprengel des Comitatsgerichtes Arad 4, wovon 2 mit dem Amtssitze in Arad;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Gyula 5, wovon 2 mit dem Amtssitze in Gyula und 2 in Makó;

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Debreczin 5, wovon 3 mit dem Amtssitze in Debreczin;

5. im Sprengel des Comitatsgerichtes Nagy-Kálló 3, wovon einer mit dem Amtssitze zu Nagy-Kálló;

6. im Sprengel des Comitatsgerichtes Szathmár-Németi 3, wovon einer mit dem Amtssitze zu Szathmár-Németi;

V. Im Sprengel des Eperieser Oberlandesgerichtes 24, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Kaschau 4, wovon 2 mit dem Amtssitze in Kaschau;

2. im Sprengel des Comitatsgerichtes Rima-Szombath 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Rima-Szombath;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Leutschau 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Leutschau;

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Eperies 2, wovon einer mit dem Amtssitze in Eperies;

5. im Sprengel des Comitatsgerichtes Ujhely 5, wovon einer mit dem Amtssitze in Ujhely;

6. im Sprengel des Comitatsgerichtes Unghvár 2, mit dem Amtssitze in Unghvár;

7. im Sprengel des Comitatsgerichtes Bereghszász 2, wovon einer mit dem Amtssitze in Bereghszász;

8. im Sprengel des Comitatsgerichtes Marmaros-Szigeth 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Marmaros-Szigeth.

B. In der serbischen Wojwodschaft mit dem Temeser Banate 30, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Temesvár 7, wovon 2 mit dem Amtssitze in Temesvár;

2. im Sprengel des Kreisgerichtes Lugos 4, im Sprengel des Kreisgerichtes Groß-Becskerek 8, im Sprengel des Kreisgerichtes Neusatz 5, und im Sprengel des Kreis-

8. w okręgu komitatowego sądu Kamienieckiego 4, z których 2 z urzędową siedzibą w Kamieńcu;

IV. W okręgu wyższego sądu krajowego Wielkowaraždyńskiego 25, *a to:*

1. w okręgu sądu krajowego Wielkowaraždyńskiego 5, z których 2 z urzędową siedzibą w Wielkimwaraždynie;

2. w okręgu komitatowego Sądu Aradzkiego 4, z których 2 z urzędową siedzibą w Aradzie;

3. w okręgu komitatowego sądu Gyulajskiego 5, z których 2 z urzędową siedzibą w Gyula a 2 w Makó;

4. w okręgu komitatowego sądu Debreczyńskiego 5, z których 3 z urzędową siedzibą w Debreczynie;

5. w okręgu komitatowego sądu Nagy-Kallońskiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Nagy-Kálló;

6. w okręgu komitatowego Sądu Satmàr-Némeckiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Satmar-Németi;

V. W okręgu wyższego sądu krajowego Preszowskiego 24, a to:

1. w okręgu krajowego sądu Koszyckiego 4, z których 2 z urzędową siedzibą w Koszycach;

2. w okręgu komitatowego sądu Rima-Sombackiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Rima-Sombat;

3. w okręgu komitatowego sądu Liczowskiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Liczowie;

4. w okręgu komitatowego sądu Preszowskiego 2, z których jedna z urzędową siedzibą w Preszowie;

5. w okręgu komitatowego sądu Ujhelskiego 5, z których jedna z urzędową siedzibą w Ujhely;

6. w okręgu komitatowego sądu w Ungwárskiego 2, z urzędową siedzibą w Ungwárze;

7. w okręgu komitatowego sądu Beregsaskiego 2, z których jedna z urzędową siedzibą w Beregsás;

8. w okręgu komitatowego sądu Marmarosz-Sigetskiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Marmarosz-Sigeth.

B. *W Województwie Serbskiém z Banatem Temeskim 30, a to:*

1. w okręgu krajowego sądu Temeszwárskiego 7, z których 2 z urzędową siedzibą w Temeszwárze;

2. w okręgu obwodowego sądu Lugoskiego 4, w okręgu obwodowego sądu Wielko-Beczkerekskiego 8, w okręgu obwodowego sądu Nowosadzkiego 5, i

gerichtes Zombor 6, wovon je Einer mit dem Standorte an dem Sitze der genannten Kreisgerichte.

C. In Kroatien und Slawonien 15, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Agram 5, wovon 2 mit dem Amtssitze in Agram;

2. im Sprengel des Comitatsgerichtes Warasdin 3, wovon einer mit dem Amtssitze in Warasdin;

3. im Sprengel des Comitatsgerichtes Essek 4, wovon einer mit dem Amtssitze in Essek, und

4. im Sprengel des Comitatsgerichtes Fiume 3, wovon 2 mit dem Amtssitze in Fiume.

D. In Siebenbürgen 34, und zwar:

1. im Hermannstädter Landesgerichtssprengel 5, wovon einer mit dem Amtssitze zu Hermannstadt;

2. im Sprengel des Kreisgerichtes Kronstadt 5,
3. " " " " Udvarhély 2,
4. " " " " Maros-Wásárhely 4,
5. " " " " Bistritz 2,
6. " " " " Dées 2,
7. " " " " Zilah 3,
8. " " " " Klausenburg 4,
9. " " " " Karlsburg 3,
10. " " " " Broos 4,

wovon je Einer mit dem Standorte am Sitze des Kreisgerichtes.

E. In Galizien, der Bukowina und Krakau zusammen 100, und zwar:

I. Im Sprengel des Lemberger Oberlandesgerichtes 60, und zwar:

1. im Sprengel des Landesgerichtes Lemberg 11, wovon 6 mit dem Amtssitze in Lemberg;

2. im Sprengel des Kreisgerichtes Przemysl 9, wovon 2 mit dem Amtssitze in Przemysl;

3. im Sprengel des Kreisgerichtes Sambor 9, wovon 2 mit dem Amtssitze in Sambor;

4. im Sprengel des Kreisgerichtes Stanislau 8, wovon 2 mit dem Amtssitze in Stanislau;

5. im Sprengel des Kreisgerichtes Tarnopol 8, wovon 2 mit dem Amtssitze in Tarnopol;

6. im Sprengel des Kreisgerichtes Złoczow 8, wovon 2 mit dem Amtssitze in Złoczow, und 2 in Brody, und

w okręgu obwodowego sądu Zomborskiego 6, z których po jednéj z stanowiskiem w siedzibie pomienionych sądów obwodowych.

C. *W Kroacyi i Sławonii 15, a to:*

1. w okręgu krajowego sądu Zagrzebskiego 5, z których 2 z urzędową siedzibą w Zagrzebiu;

2. w okręgu komitatowego sądu Warażdyńskiego 3, z których jedna z urzędową siedzibą w Warażdynie;

3. w okręgu komitatowego sądu Osieckiego 4, z których jedna z urzędową siedzibą w Osieku, i

4. w okręgu komitatowego sądu Rjekańskiego 3, z których 2 z urzędową siedzibą w Rjece.

D. *W Siedmiogrodzie 34, a to:*

1. w okręgu krajowego sądu Sybińskiego 5, z których jedna z urzędową siedzibą w Sybinie;

2. w okręgu obwodowego sądu	Braszowskiego	5,
3. „ „ „ „	Udwarhelskiego	2,
4. „ „ „ „	Marosz-Wazarhelskiego	4,
5. „ „ „ „	Bystrzyckiego	2,
6. „ „ „ „	Déeskiego	2,
7. „ „ „ „	Zilahskiego	3,
8. „ „ „ „	Koloszskiego	4,
9. „ „ „ „	Karoly Fajerwarskiego	3,
10. „ „ „ „	Brooskiego	4,

z których po jednéj ze stanowiskiem w siedzibie urzędu obwodowego.

E. *W Galicyi, Bukowinie i Krakowie razem 100, a to:*

I. *W okręgu wyższego krajowego sądu Lwowskiego 60, a to:*

1. w okręgu krajowego sądu Lwowskiego 11, z których 6 z urzędową siedzibą we Lwowie;

2. w okręgu obwodowego sądu Przemyskiego 9, z których 2 z urzędową siedzibą w Przemyślu;

3. w okręgu obwodowego sądu Samborskiego 9, z których 2 z urzędową siedzibą w Samborze;

4. w okręgu obwodowego sądu Stanisławowskiego 8, z których 2 z urzędową siedzibą w Stanisławowie;

5. w okręgu obwodowego sądu Tarnopolskiego 8, z których 2 z urzędową siedzibą w Tarnopolu;

6. w okręgu obwodowego sądu Złoczowskiego 8, z których 2 z urzędową siedzibą w Złoczowie, a 2 w Brodach; i

7. im Sprengel des Landesgerichtes Czernowitz 7, wovon 2 mit dem Amtssitze in Czernowitz.

II. Im Sprengel des Krakauer Oberlandesgerichtes 40, und zwar:

1. im Sprengel des Krakauer Landesgerichtes 14, wovon 4 mit dem Amtssitze in Krakau und 2 in Biala;

2. im Sprengel des Kreisgerichtes Tarnow 11, wovon 2 mit dem Amtssitze in Tarnow;

3. im Sprengel des Kreisgerichtes Neu-Sandec 9, wovon 2 mit dem Amtssitze in Neu-Sandec; und

4. im Sprengel des Kreisgerichtes Rzeszow 7, wovon 2 mit dem Amtssitze in Rzeszow.

Die Bestimmungen über die Amtssitze der einzelnen Notare in dem Sprengel jedes Gerichtshofes werden abgesondert erfolgen, und durch die betreffenden Oberlandesgerichte bekannt gemacht werden.

Graf **Nádasdy** m. p.

25.
Verordnung des Justizministeriums vom 16. Februar 1858,

(Reichs-Gesetz-Blatt, VIII. Stück, Nr. 25, ausgegeben am 27. Februar 1858),

wirksam für die Königreiche Galizien und Lodomerien mit dem Herzogthume Bukowina,

über das Verfahren zur Einbringung derjenigen Forderungen, welche durch Notariatsact bewiesen sind.

In Folge Allerhöchster Genehmigung vom 8. August 1857 hat die kaiserliche Verordnung vom 21. Mai 1855, Nr. 95 des Reichs-Gesetz-Blattes*), über das Verfahren zur Einbringung von Forderungen, welche durch Notariatsact bewiesen sind, für die Königreiche Galizien und Lodomerien mit dem Herzogthume Bukowina an jenem Tage in Wirksamkeit zu treten, an welchem daselbst die Wirksamkeit der Notariatsordnung vom 21. Mai 1855, Nr. 94 des Reichs-Gesetz-Blattes, zu beginnen haben wird.

Graf **Nádasdy** m. p.

26.
Verordnung des Justizministeriums vom 16. Februar 1858,

wirksam für die Königreiche Ungarn, Kroatien und Slawonien, die serbische Wojwodschaft mit dem Temeser Banate und das Großfürstenthum Siebenbürgen,

über das Verfahren zur Einbringung solcher Forderungen, welche durch Notariatsact bewiesen sind.

Siehe Reichs-Gesetz-Blatt, VIII. Stück, Nr. 26, ausgegeben am 27. Februar 1858.

*) Landes-Regierungs-Blatt für das Krakauer Verwaltungsgebiet, Jahrgang 1855, Erste Abtheilung, XXVII. Stück, Nr. 124, Seite 325.

7. w okręgu krajowego sądu Czerniowickiego 7, z których 2 z urzędową siedzibą w Czerniowcach.

II. *W okręgu wyższego krajowego sądu Krakowskiego 40, a to:*

1. w okręgu Krakowskiego sądu krajowego 14, z których 4 z urzędową siedzibą w Krakowie a 2 w Białéj;

2. w okręgu obwodowego sądu Tarnowskiego 11, z których 2 z urzędową siedzibą w Tarnowie;

3. w okręgu obwodowego sądu Nowo-Sandeckiego 9, z których 2 z urzędową siedzibą w Nowym-Sączu; i

4. w okręgu obwodowego sądu Rzeszowskiego 7, z których 2 z urzędową siedzibą w Rzeszowie.

Postanowienia względem urzędowych siedzib pojedynczych notaryuszów w okręgu każdego trybunału sądowego nastąpią oddzielnie i obwieszczone będą przez dotyczące wyższe sądy krajowe.

Hrabia **Nádasdy** m. p.

25.

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 16. Lutego 1858,

(Dziennik Praw Państwa, Część VIII, Nr. 25, wydana dnia 27. Lutego 1858),

obowiązujące w Królestwach Galicyi i Lodomeryi z Wielkiém Księstwem Bukowińskiém,

względem postępowania w ściąganiu takich należytości, które aktem notaryalnym są udowodnione.

W skutek Najwyższego zatwierdzenia z dnia 8. Sierpnia 1857 wejdzie Cesarskie Rozporządzenie z dnia 21. Maja 1855, Nr. 95 Dziennika Praw Państwa *), względem postępowania w ściąganiu należytości, które aktem notaryalnym są udowodnione, w Królestwach Galicyi i Lodomeryi z Wielkiém Księstwem Bukowińskiém, w działalność dnia tego, w którym tamże rozpocznie się działalność ustawy notaryalnéj z dnia 21. Maja 1855, Nr. 94 Dziennika Praw Państwa.

Hrabia **Nádasdy** m. p.

26.

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 16. Lutego 1858,

obowiązujące w Królestwach Węgierskiém, Kroacyi i Slawonii, w Województwie Serbskiém z Banatem Temeskim i Wielkiém Księstwie Siedmiogrodzkiém,

względem postępowania w ściągnieniu takich należytości, które udowodnione są aktem notaryalnym.

Obacz Dziennik Praw Państwa, Część VIII, Nr. 26, wydaną d. 27. Lutego 1858.

---

*) Dziennik Rządu Krajowego dla Zarządu obrębu Krakowskiego, Rok 1855, Oddział piérwszy, Zeszyt XXVII, Nr. 124, stronica 325.